

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Valky_hmyzu.pdb

PDB Name: Asprin Robert - Valky hmyzu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.9.2007
Modification Date: 12.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin
Války hmyzu

Tzenové jsou zdatní válečníci, mistři strategie,
dobře organizovaní vojáci.... a plazi.
Nepřítel je nelítostný, houževnatý, technicky
disponovaný.... a pochází z říše hmyzu.
Ani jedna rasa ještě nepoznala ve své historii porážku.
Nyní stojí proti sobě.
Vítěz bere vše. Porážka znamená jisté vyhubení celého rodu.
Tak nelidské bitvy ještě nikdo z vás nezažil....

V "mýtické" sérii Roberta Asprina již vyšlo:

Další prima mýtus

Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze Mýtus pokračuje aneb Skeeve
vrací úder Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka M.Y.T.H. Inc.
nastupuje aneb Mýtus trochu jinak Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperf. Pervekty M.Y.T.H. Inc. v akci aneb
Ztráty nepovoleny

Text copyright © Robert L. Asprin 1979

Cover copyright © 1998 by Petr Bauer

Translation © 1998 by H. Emmerová

All Rights Reserved

Edition © 1998 by PERSEUS publishing. Ltd

ISBN 80-86030-46-6

Věnováno Robertu Coulsonovi,
přezdívanému Mizz, jehož píseň
"Reminder" inspirovala tuto knihu.

KNIHA PRVNÍ

Kapitola první

Probudil jsem se. S navraceným vědomím jsem reflexivně zkontroloval své zbraně. Ucítil jsem je tam ve tmě připevněné na opasku a připojené k panelu nad hlavou. Nahmatal jsem je a při postupu na další úroveň vědomí se mi ulevilo. Mám své zbraně, jsem naživu, jsem Tzen, jsem ve službě, jsem Rahm.

Když jsem si uvědomil, že jsem Tzen, nepřekvapilo mě, že jsem ještě před svým jménem myslel na službu. Myslet na druh a impérium dříve než na sebe sama patří k charakteru Tzenů, zejména kasty válečníků, ke které také patřím. Někdy se totiž tvrdí, soukromě samozřejmě, že některé jiné kasty, zvláště vědci, myslí na individuum dříve než na druh, ale já tomu nevěřím. Tzen je Tzen.

Ohnul jsem své pařáty. Ano, mé tělo fungovalo dobře. Byl jsem připraven vyrazit kupředu. Přestože se nikde neozývaly žádné zvuky alarmu nebo hluk bitvy, stejně jsem si při zatlačení ocasem na spouštěcí páku police dával pozor. Zatímco jsem štěrbinou komoru pečlivě prozkoumával, dveře částečně sjely dolů.

Matné osvětlení místnosti připomínalo pouhý svit měsíce. Nebyl tam horký vzduch - ale teplý a vlhký. Jako noční teplota v Černých bažinách. Neprobudili nás proto, abychom si odpočinuli a najedli se. Probouzeli nás k lovu.

Připravovali jsme se na bitvu.

Bez dalšího rozmyšlení jsem nechal dveře otevřené a začal jsem se sunout z police, když mě něco přerušilo. Další Tzen se pohyboval po cestě, na kterou jsem se chystal i já. Počkal jsem, až mne mine. Pak jsem postoupil kupředu a připevnil si zbraně.

Skutečnost, že jsem měl vyšší hodnotu a v této misi jsem byl jeho přímým nadřízeným, šla stranou. Nezastavil jsem se

ani tak z laskavosti, jako spíše z logických důvodů. Cesta byla pro dva příliš úzká a on po ní šel první.

Zatímco mne míjel a jeho ocas rychle rozrýval cestu, nevyměnili jsme si žádné pozdravy ani pokývnutí hlavou na známku toho, že se poznáváme. Jeho deseti-nohý trup, veliký i na Tzena, jsem snadno rozpoznal i v pološeru. Byl to Zur, v této misi můj zástupce. Já jsem ho respektoval pro jeho schopnosti stejně jako on respektoval mne pro moje. Necítil jsem žádnou potřebu přát mu hodně štěstí nebo udílet poslední rozkazy. Je to Tzen.

On, stejně jako zbytek mé letky, se na cvičení předvedl jako velice schopní, takže jsem neměl důvod očekávat jiné chování ani ve skutečné bitvě. Kdyby on nebo kdokoli jiný v bitvě povolil nebo zpanikařil a kdyby tento zkrat ohrozil mne nebo misi, zabil bych jej.

Cesta se nyní uvolnila a já jsem se vydal směrem ke křižovatce mezi zdi s policemi a pohyblivou technickou zdi s motory. Na chvíli jsem byl za svou hodnotu vděčný. Letoun velitele letky totiž umístili nejbližší k podlaze, což mne ušetřilo šplhání po křivé zdi. Ne že by mi to šplhání vadilo, ale od té doby, co začalo cvičení letounů, jsem u sebe zjistil mírnou akrofobii. Když už jednou letím, tak mne to netrápí, ale jen tak viset ve vzduchu se mi nelíbí.

Kontrolováním letounu jsem neztrácel mnoho času. To měl za úkol technik. O letounech jsem toho věděl dost na to, abych je mohl řídit a provést na nich menší opravy, ale stroje jsou polempůsobnosti techniků, stejně jako zbraně mým, a cokoli, co by oni při kontrole přehlédli, by na mne bylo příliš nepatrné, než abych to odhalil.

Místo toho jsem využil svůj čas na zajištění osobních zbraní v letounu. Práce, kterou by žádný technik nezvládl.

Nechci tímto naznačit, že se technikům nedostává takového umění letu. Jsou Tzenové, a já bych se ochotně připojil ke kterémukoli Tzenovi z jakékoli kasty v boji proti kterékoli inteligentní bytosti ve vesmíru. Ale já jsem z kasty válečníků, z letecké elity bojovníků a sám si zajišťuji své zbraně.

Po pravdě řečeno, o nutnosti jejich přítomnosti na této misi jsem pochyboval, ale vědomí, že je mám při ruce, mne povzbuzovalo. Já osobně jsem si ještě úplně nezvykl na novou technologii, kterou nám tak náhle vnutili. Ruční zbraně nás spojovaly s minulostí, s naším dědictvím, s Černými bažinami. Ani velitelství k jejich používání při misi nemělo námitek. Pouze omezilo celkovou hmotnost osobní výstroje, kterou si válečník do letounu nesl. Mezi Tzena a jeho zbraně se nedostane nikdo, dokonce ani jiný Tzen.

Spokojen se svou prohlídkou jsem se vsunul do letounu a usadil se na gelový polštář. Letoun se uzavřel s tlumeným "buff". Čekal jsem na červené světlo, které se podle mých zkušeností na palubní desce rozsvítí hned po zavření. A také jsem věděl, že jakmile se rozzáří všechna světla v této komoře, budeme připraveni přistoupit k misi.

Narozdíl od koloniálních lodí byly interiéry transportů, ve kterých jsme se právě nacházeli, holé a strohé, prosté čehokoli, co jsme k misi absolutně nutně nepotřebovali. Během čekání jsem trochu zapřemýšlel. Skoro proti mé vůli se moje myšlenky stočily k misi, do které jsme se právě chtěli pustit. Má neochota o ní přemýšlet nepocházela z neochoty bojovat nebo ze strachu o mou bezpečnost. Jsem Tzen. Tak nebo tak, já osobně považuji pojem genocidy za nechutný. Konečně se obě pohyblivé zdi - ta, ke které byl připevněn můj letoun, i ta druhá, která vedla komorou, roztřáslly a začaly se pohybovat. Mise je připravena začít. Zdi se pomalu prodlužovaly, měnice parabolovitý tvar pokoje na vysoký a úzký obdélník. Letouny na mé zdi spolu s protějšními se tak nyní prostorově uspořádaly do sítě. Výsledné síťovité seskupení připomínající bomby v pumovém nosiči nás mělo udržovat v rovnováze a připravené ke shoení. Zatímco naše letka dokončovala poslední přípravy, věděli jsme, že komory z naší druhé strany se budou rozšiřovat a využívat výhody prostoru, který jsme jim uvolnili našimi zdmi, ke snazšímu nakládání svých letounů. Jak jsem již řekl, na transportu není žádný nevyužitý prostor.

Podlaha komory se pode mnou rozevřela. Jako spodní letoun v našem seskupení jsem měl volný výhled na hloubky rozprostírající se pod námi. Pohledem do nekonečné temnoty jsem zakusil chvilkovou závrať. My nejsme létající druh. Pak jsem se dostal do volného pádu. Shodili mě bez jakéhokoli škubnutí. Prostě jsem najednou padal. Přestože jsem normálně nepovažoval své názory za fakta, tohle nebyl zrovna moc skvělý pocit.

Jak nás upozornili během hlášení, plán bitvy vyžadoval noční útok. Z hlediska taktiky to bylo velice významné, jelikož nepřátelé jsou denními lovci, zatímco my, Tzenové, jsme zvyklí pracovat v noci. V nadcházejícím hrozivém boji to pro nás představovalo nesmírnou výhodu. Na druhé straně to ale znamenalo, že povrch planety, na kterou jsme se právě řítili, zakryla tma, takže jsme o jeho terénu neměli tušení.

Můj padající letoun se zmítal v bočních větrech, ale mne to neznepokojovalo. S bočními větry (s atmosférickými tlaky a povětrnostními podmínkami) musel pilot počítat, když nás shazovali. Piloti jsou svým způsobem specialisti stejně dobře vycvičení jako válečníci.

Hučení pod pedálem mi naznačilo, že letím na vnějším okraji jedné z nádrží, kterou vypouštěly průzkumné letky. Stále jsem ještě padal. Konečně jsem rozpoznával některé znaky terénu. Vlevo v dálce se leskla obrovská vodní plocha, pode mnou se táhlo jakési pohoří, zatímco vpravo se rozprostíral ohromný prales. Evidentně to byla vysoce obydlená planeta. Není divu, že si ji nepřítel vybral jako jedno z míst k usazení. Žádný div, že jsme mu ji museli vzít.

Hučení u pedálu teď znatelně zesílilo, ale stejně jsem dál padal. Napadlo mě, jestli autopilot neselhal, ale hned jsem tu myšlenku zavrhl.

Jako kdyby se měly potvrdit mé závěry, autopilot právě v tu chvíli zareagoval na povrch, který se na nás zesepoda řítí. S jemným vystřelením se rozvinula netopýří křídla z ohebné oceli, která byla složena po stranách letounu a nyní zachytávala proudící vzduch tak, že loď usměrnila ze střemhlavého letu na klouzavé vznášení. Toto náhlé snížení rychlosti mě zatlačilo hluboko do gelového polštáře a zúžilo mé oči.

Prudce jsem patami dupnul na pedál, čímž jsem vypnul autopilota a dostal letoun pod plnou kontrolu. Ještě jsem ho nechal chvíli klouzat, pak jsem zabrzdil a obratnými manévry jsem letoun udržoval na jednom místě. Vyžadovalo to poměrně náročný proces, ale dlouhými hodinami cvičení jsme si natrénovali zvládnout tuto úlohu skoro bez přemýšlení, jelikož jsme se naučili ovládat letoun po všech stránkách. Letouny jsou vlastně naším prodlouženým tělem, které kromě impulsů z našich nohou žádné jiné nedostává. Nejsou ničím jiným než pokročilou formou transportu. Naše

mysl se soustředila na misi, na nepřitele.

Zatímco jsem čekal, prozkoumával jsem nejbližší terén pomocí svého normálního vidění i pomocí letounových monitorů se zvukovými čidly. Těmi druhými jsem zrovna moc nadšený nebyl, ale jejich použití při řízení letounu nešlo vynechat. V některých případech, zvláště při letu ve tmě, se pohybujeme takovou rychlostí, že potřebujeme vědět o blížících se překážkách s předstihem, ve kterém bychom se na naše normální vidění nemohli spolehnout.

Vznášel jsem se nad údolím řeky, kde mi stoupající teplé proudy vzduchu tuto fušku usnadňovaly. Napravo vpředu začínalo rozsáhlé území pralesa, které jsem již zaznamenal ze vzduchu. Pilot se evidentně ve svých výpočtech k přistání nemýlil.

"Připraven, Rahme."

Ozval se Zurův hlas telepaticky přenesený do mé mysli. Neohlédl jsem se. Nebylo to třeba. Jeho signál mi řekl vše, co jsem potřeboval vědět - že je můj tým seřazen za mnou, každý letoun na svém místě v čtyřstěnné formaci, vznášející se a netrpělivý vyrazit.

Vyslal jsem formaci svůj rozkaz.

"Vyrazit, až řeknu jedna... Připravit... Tři... Dva... Jedna!"

Jakmile jsem odeslal poslední signál, pořádně jsem dupnul na pedál a ucítil jsem proud síly, jak se motor uvedl v činnost. Žádné burácení, ani hlásek. To je jeden z výhodných rysů nového pohonného systému. Spalovací motory jsou tiché, takže poskytují absolutní podporu naší oblíbené taktice náhlého útoku. Rasa, která tento motor vynalezla, ho nadšeně používala pro bezhlučné továrny a elevátory. My, válečníci, pro něj máme trochu jiné využití.

Naše formace vyrazila tmou k prvnímu útoku nové války.

Kapitola druhá

Ve tmě jsme pouze nejasně viděli ostatní formace pohybující se souběžně s naším kurzem. Někde za námi tvořily další čtyři vlny rovnováhu naší divize. Sto formací a šest set letounů postaveno proti nepříteli čítajícímu stovky tisíců.

Výsledkem jsme se přesto ještě moc nezabývali. Letouny mohly dosáhnout mimořádné rychlosti a ve vzduchu se s nimi dalo skvěle manévrovat. Naše zbraně byly více než postačující, abychom si s nepřítelem poradili. S takovou skvělou manévrovací schopností a zbraněmi bychom měli výhodu v každé bitvě bez ohledu na přesilu. Naše vojenská historie již několikrát dokázala, že to je pravda. Pak je tu ještě ten fakt, že jsme Tzenové. Spíše bych dal na Tzeny zrozené a trénované k boji než na hmyz, jenž se řídí svým slepým instinktem. My tuto válku vyhrájeme. My ji vyhrájeme, protože musíme.

Už jsme se přiblížili ke stromům a naše formace letěly nízkou a přímo bez hledání cílů. Proti takovým stromům jsou naše lodě jako trpaslíci. Jejich kmeny měly více než třicet stop v průměru a končily někde ve tmě. Naše zóna byla ještě o kus dál. Pokud transport načasoval vypuštění správně a pokud všichni dodržovali plánované kurzy a rychlosti, útok by měl proběhnout ve všech zónách současně, právě tak jako útok naší divize by se měl krýt s napadením ostatních divizí účastníků se akce na této planetě. To by mělo teoreticky zabránit nepříteli, aby se proti nám zkoncentroval. Jak jsme tiše postupovali, spatřil jsem ve tmě vysoko ve stromech spousty hnízd. 'Vypoulil jsem oči, abych na nepřítele lépe viděl, ale kromě normálních vířících kuliček nebylo vidět nic. Spali nahromaděni v hnízdech evidentně netušíce, že stíny smrti právě prolouvají jejich pevnosti. Na tom nebylo nic překvapivého. Oni a jejich příbuzné čeledi vládli hvězdám prakticky nenapadnutí po více než milión let. My Tzenové jsme při maskování naší existence a více méně i našeho vývoje zakoušeli veliké utrpení, než jsme dokázali být připraveni k boji. Teď jsme na boj připraveni, a kdyby některý nepřítel přežil, už by nás mohl spatřit.

Stejně bych je ale chtěl vidět lépe. Těžko jsem vstřebal pojem bytosti podobné vose s rozpětím křídel dvacet až třicet stop. Studium kreseb a třírozměrných projekcí se hodilo, ale nic nemůže vynahradit pohled na živého nepřítele.

Přestože jsem si věřil, zneklidňovalo mě to. Raději bych se s nepřítelem poprvé setkal na pevné zemi nebo ještě raději na polovodním terénu, na kterém jsme byli zvyklí bojovat. Znepokojovalo mne, že se naše první setkání coby vzdušné letky s létajícím druhem odehraje ve vzduchu. Přes všechn trénink s novými letouny není vzduch naším živlem. Přál jsem si, aby počáteční bitva nezávisela na naší schopnosti létat rychleji než bytost narozená s křídly. To mě znepokojovalo. Nepochyboval jsem o logice toho rozhodnutí. Přistoupit k pozemním manévřům, zatímco nepřítel si ještě stále udržuje vzdušnou převahu, by bylo katastrofální. Ale stejně mne to znepokojovalo.

Náhle něco vrazilo do mého letounu tak rychle, že jsem se tomu nemohl vyhnout. Drželo se to plexiskla, škrábalo to a skřípalo o něj a hledalo vchod. Stálo mě pořádnou dávku úsilí, abych se soustředil na cestu kupředu a do něčeho nevletěl, zatímco se ta bestie vztekala na okraji mého periferního vidění ani ne stopu od mé hlavy. Na chvíli jsem měl dojem, že na mě zírají multifasetové kovové oči a pohybující se kusadla skřípají o průhlednou ublinu mé kabiny. Když jsem letoun převrátil, bylo to pryč. Za mnou se ozval tichý výbuch, jako by se náhle uvolnil stlačený vzduch. To už jsem věděl, že Zur s vetřelcem skoncoval. Mrkl jsem se na místo na krytu pilotního prostoru, kde se ta příšera krátce držela, ještě než jsem ji shodil. Na památku svého úsilí nechala bestie na bublině hluboké rýhy a na pár místech se její sliny prožíraly plexisklem.

To krátké setkání mne potěšilo, protože mě na bitvu připravilo mnohem lépe než kterékoli mentální cvičení, jaké jsem mohl vymyslet. Žilami mi proudila nová energie dodávající reflexům ten důležitý malinký zlomek vteřiny navíc. Místo abych kontroloval bitevní šílenství až při prvním výpadu, vstoupím do něj již připravený. Poprvé jsme začal chovat naději, že z této bitvy vyvážneme živí.

Pak jsme dorazili do naší cílové zóny. Na můj signál se formace rozšířila tak, že každý Tzen zvětšil vzdálenost mezi svým letounem a letounem svého kolegy. Pak jsme se jako celek dostali ke korunám stromů a válka hmyzu začala. Bitva, stejně jako každá jiná, probíhala za chvíli tak rychle, že se vědomým vnímáním nedala pobrat. Tak dlouho jsme trénovali s našimi letouny a zbraněmi, až se staly naší součástí, a jejich používání bylo stejně automatické jako ohýbání pařátů.

Naše myšlení a smysly se soustředily pouze na nepřítele a terén.

Myšlenky probleskovaly hlavou jako kaleidoskop rychlých dojmů a matně zapamatovaných instrukcí. Co nejvíce používat studených paprsků... méně účinné než horké paprsky, ale nezničí tolik prales... jednou se tu budeme chtít usadit... Koncentrace červů chce zablokovat průlet... propálit si cestu... neodchyluj se více než pět stupňů od základního kurzu... širokým paprskem sundat čtyři hnízda současně... pokud se odchýlíš, skončíš v dráze ohnivých paprsků kolegy... otočit o devadesát stupňů... doprava, vždycky doprava... Korá je po tvé levici...nevěř jí, že se otočí doleva... vyhni se kmenu a spal tolik hnízd, kolik tvá zbraň jen zvládne... nepřítel na konci křídla... přetočit... spálit hnízda... neodchylovat se od základního kurzu...

V naší zóně jsme pracovali podle připraveného vzorce manévrovacích schopností. Zapamatovat si logický geometrický vzorec pro celý manévř by bylo mnohem jednodušší a mnohem jistější. Také by to šlo předvídat. Kdybychom se pokusili užít geometrického vzorce, do třetího náletu by se nepřítel zkoncentroval a čekal by na nás. Takže jsme pokračovali v našem šroubovitém, zdánlivě náhodném vzorci, křížující a znovu si křížující naši vlastní cestu, často jsme si ji propalovali skrz nepřátelské červy, kteří nám pronásledování přelétávali přes cestu.

... Otočit se doprava... spálit hnízda... pouze studené paprsky...

Neustále jsme si zahrávali s katastrofou. Naše letouny by mohly nemotorného nepřítele předstihnout. Ale kdybychom zrychlili, nejvíce pozornosti by vyžadovalo vyhýbání se stromům a riskovali bychom, že mineme hnízda. Kdybychom zpomalili na tempo vyhovující manévřům, nepřítel by nás mohl předhonit nebo zastavit. Takže jsme koketovali se smrtí jednou svými riskantními střemhlavými nálety, jindy přetáčením letounu, na jehož křídlech visel nepřítel, takže hrozilo, že nás jejich nespočetné řady strhnou k zemi.

... Vyhni se stromům... spal červa, který ti stojí v cestě... otoč se doprava... spal hnízda... přetoč se...

Jedna věc mi ale působila starosti. Míse probíhala moc hladce. Nedostal jsem žádné hlášení o padlých a vizuálně jsem potvrdil nálety, když jsem dával příkaz ke startu týlových letek. Všechny letouny byly zatím s námi. Neztratili jsme jediného týmového kolegu. Pokud ostatní divize procházely podobným úspěchem, mohli bychom mít problémy při ústupu.

... Neodchylovat se... přetočit... otočit doprava... spálit hnízda...

Už jsme byli skoro u konce s čištěním naší zóny. Stejně jsem se ale soustředil na severní hranici. Zóny jednotlivých týmů se překrývaly, abychom se ujistili, že jsme náhodou nějaké "živé" oblasti nepřehlédli. To znamenalo opatrné načasování týmů nezbytné k ujištění, že dva týmy nečistí region ve stejnou dobu, protože jinak by do sebe mohly neúmyslně narazit. Obtížný, ale účinný systém. Něco ale stejně neklapalo. Vypadalo to, že my jsme jediní, kdo pracovali u severní hranice oblasti, a když jsme se otočili, zbývaly za naší zónou hnízda.

S týmem na severu se muselo něco stát. Konec čistky závisel na nás a já jsem se musel rychle rozhodnout. Nebylo to nějak obzvlášť složité, protože existoval jenom jeden kurz akce, který se dal následovat. Nemohli jsme za sebou riskovat žádná nespálená hnízda. Šlo o genocidní válku. Kdybychom za sebou zanechali nějaká vejce, museli bychom se později vrátit a vybojovat celou tuto akci znovu, ale tentokrát s nepřítelem, který by se na nás připravil a čekal by na nás. Nemohli jsme tam ta hnízda nechat.

Jakmile jsme dokončili naši čistku, dal jsem formaci signál k návratu k severní hranici. To nepochybně vyvolalo v mém týmu ohromení, ale jsou Tzenové, a když jsem formaci naváděl doleva, poslechli bez jediné výhrady. V tomhle případě bylo otočení doleva bezpečné. Nemusel jsem se bát, že by Korá, zatímco jsme se přesunovali, prodlužovala kontakt s nepřítelem. Při naší dodatečné čistce byl boj o něco složitější. To se ale dalo očekávat. Jelikož jsme neměli šanci vypracovat koordinovaný náhodný vzorec, museli jsme létat podle jednoduché geometrické šablony tam a zpět. Jak už jsem se zmínil dříve, geometrické vzorce jsou sebevražedné.

Právě jsme dosáhli bodu, kdy jsme pálením nepřátelských červů trávili stejně času jako pálením jejich hnízd, když mi do mysli dorazil dlouho očekávaný signál. Když jsme vletěli do zóny jiného týmu, zapnuli jsme v našich lodích "přestupová znamení", abychom upozornili daný tým na naši přítomnost, a nakonec jsme dostali odpověď.

"Zaměřila jsem vaše znamení," přilétla myšlenka. "Přestože oceňuji vaši spolupráci na pokrytí této zóny, mohu úkol splnit bez další podpory. Můžete se vrátit na místo srazu."

Všiml jsem si, že použila "já" místo "my".

"Jak jste na tom?" zeptal jsem se.

"Pět letounů ztraceno. Já mám porušený kryt pilotního prostoru. Nemohu se tedy vrátit k shromažďovací lodi. Misi ale dokončit zvládnu. Klidně se vraťte na místo srazu."

Napadlo mě, jaké obtíže mělo našich šest letounů při čištění této zóny, což mě přivedlo k další myšlence, jak může jeden letoun dokončit tu práci sám. Ale hned jsem tu myšlenku zavrhl. Ona je přece Tzen. Když řekla, že tu misi dokončí, tak ji dokončí.

"Vraťte se na místo setkání!" Vyslal jsem rozkaz svému týmu a začal stoupat nad stromy.

Chvilí jsem se o Koru bál, ale můj strach neměl opodstatnění. Když jsme z úplné tmy vylétěli do probouzející se oblohy, Korá už se vznášela na svém místě ve formaci.

Nepřemítal jsem nad šlechetností Tzena, který nás poslal dál a zůstal v boji sám. Mezi Tzeny se něco takového nepovažovalo za výjimečné hrdinství. Spíše se to od nás očekávalo jako součást výkonu služby.

Mířili jsme k místu setkání. Na obloze jsme neviděli žádné další letky, což nebylo nic překvapivého, jelikož nám práce navíc v sousední zóně samozřejmě zabrala více času. Ostatní jednotky dorazily už pravděpodobně na místo setkání.

Hluboko pod námi jsem zaregistroval hořící les. Někdo asi zacházel neopatrně s horkými paprsky. Tu chvilku, co jsme to místo přelétali, jsem si ho podrobněji prohlédl. Jednalo se o relativně malý okrsek lesa oddělený od zbytku porostu říčkou. Řeka by mohla postup požáru zadržet. Po veškerých snahách prales ne-poničit by nebylo milé o něj přijít kvůli neopatrnosti jednoho letce.

Blížili jsme se k místu setkání a naše formace trvale stoupala, aby dosáhla potřebné výšky. Už jsme viděli transport a po chvíli i menší roj letounů ve vyčkávací formaci.

Snažil jsem se nemyslet na význam toho všeho, když se naše letka připojila k ostatním. Buď nejsme jediný tým, jehož mise má zpoždění, nebo...

Vypudil jsem tu myšlenku z hlavy. Už jsme byli skoro na řadě ke vstupu na transport. Vedl jsem svoji letku od rakety dlouhým obloukem, aby měli všichni dost času a prostoru na přechod z formace čtyřstěnu do jedné linie za sebou.

Takto připraveni jsme se stočili k transportu a naletěli na dráhu vstupu.

Ten byl však uzavřen a my sledovali, jak se transport odchyluje z orbitální dráhy, začíná se vzdalovat a nabírat rychlost.

Kapitola třetí

Jednou z nejobtížnějších fází při plánování válečného tažení je odhadnout "množství předpokládaných ztrát". Ovšem v mezihvězdné bitvě byla tato fáze ještě klíčovější. Vypočítáte, kolik bojovníků je po nutných ztrátách zapotřebí k dokončení mise. Na základě tohoto čísla započítáte přepravu a další provozní prostředky. Pokud odhadnete příliš malé ztráty, riskujete, že bitvu prohrajete. Přeceňte je a jste v nebezpečí, že ztratíte veškerou sílu vyčerpáním zásob nebo paliva v době, kdy se ještě nacházíte ve vesmíru.

Velitelství dospělo k následujícímu řešení tohoto problému: vypočítali množství předpokládaných ztrát a toho se drželi. Mohli by dosáhnout větších ztrát, ale nikdy ne menších. Naplánovali, že se k transportu vrátí určité množství lodí. Po jejich vstupu zkrátka zavřeli bránu a pokud se ještě někdo nacházel venku, považovali ho za ztrátu.

A právě tohle se asi zrovna přihodilo nám.

Jelikož v téhle válce jsme se s hmyzem střetli poprvé, velitelství nemělo žádná data, na kterých by postavilo své výpočty. Takže jejich odhad týkající se ztrát byl vysoký. Alespoň měli jistotu, že bude mise dokončena. Také to ale znamenalo, že nás tam venku ponechali osudu.

Nemohli jsme se jen tak přidat k jinému transportu. Kdyby měli na nějaké jiné lodi místo navíc, navedli by nás na ni. To se ale nestalo. Žádná volná místa nejsou. Co se týkalo velitelství, my jsme byli zkrátka oficiálně mrtví.

Ocitl jsem se v nezvyklém postavení živého velitele vedoucího živou "mrtvou" letku. Co se dělá, když někdo umře? Závažnost krize mi připadala natolik varující, že jsem cítil nutnost znát myšlenky ostatních.

"Porada!" Vyslal jsem signál všem členům formace. Očekával jsem, že jim bude chvíli trvat, než si všechno srovnají v hlavě, ale Korína odpověď se ozvala vzápětí.

"Když už jsme mrtví, musíme s sebou vzít do Věčných lovišť i ostatní nepřátelské legie. Při plánovaném náletu jsme sice mohli dostat všechna vejce a královny, ale pořád tu ještě zbývají spousty dělnic, které můžeme ničit, dokud nám nedojde palivo."

"Tady Ahk, Rahme. Měli bychom tak automaticky přijmout, že jsme mrtví? Transport mohl obdržet chybné zprávy nebo je nemusel dostat vůbec. Navrhoval bych, abychom veškerou zbývajících sílu vynaložili k hledání jiného transportu. Pokud by se nám nepodařilo žádný objevit, pak bychom teprve mohli podniknout další akci."

"Chtěla bych vám všem jenom připomenout," ozval se hlas Ssah, "že ať jsme mrtví nebo ne, Rahm je pořád naším velitelem a jako takový je povinen, přestože to nemusí být jednoduché, rozhodnout o našich akcích a ne tady ztrácet čas nějakou planou diskuzí."

"Mahz souhlasí se Ssah!"

Chtěl jsem na tato tvrzení odpovědět, protože jsem věděl, že rozhodnutí je na mně a nesmím ho házet na někoho jiného, když mě přerušil Zurův tichý hlas.

"Jestli mohu, veliteli, rád bych podotknul, že nemusíme zemřít. A když už, tak můžeme ještě pro impérium hodně udělat."

Jeho názor mě upoutal.

"Vysvětlí, Zuře."

"Na této planetě existuje ještě další druh kromě hmyzu. To znamená, že se flotila vrátí. Pokud přežijeme dost dlouho, můžeme se přidat k impériu pak. A i když se setkání nedožijeme, můžeme nashromáždit informace o nepříteli, které se impériu budou jistě hodit."

Jeho chvályhodný návrh přišel právě včas. Pokud zde ještě existovala možnost nějak impériu posloužit, nebylo již o čem diskutovat.

"Za mnou!" Zavelel jsem týmu a zamířili jsme k povrchu planety. Letouny se z původní vyčkávací formace, kterou jsme udržovali po dobu diskuze, vyrovnaly do čtyřstěnu. Opět jsme byli Tzenové se smyslem a cílem.

Nyní rozhodoval čas. Pozemní zdroje pro naše letouny neměly dlouhou životnost. Měly vystačit pouze po vypočtenou dobu po skončení mise, za kterou by opuštěný letoun případně mohl najít sekundární transporty, ale jak nám bylo dopřáno poznat, odhadovali veliké ztráty. Neměli jsme možnost nijak zjistit, kolik času nám do zhasnutí motorů zbývá.

"Jakmile dosáhneme malé výšky, rozptýlte se a pátrejte samostatně. Potřebujeme velkou a hlubokou jeskyni nacházející se v nízkém pohoří, ne dál než pět set metrů od vodního zdroje, pokud možno s převislou římsou. V každém případě se vyhýbejte pralesům a létání ve výšce."

Jak poukázala Korá, zbyly tu ještě dělnice. Zrovna dvakrát by se nám nehodilo, kdyby zjistily, že se tu ještě zdržují nějakí Tzenové. Mohly by se nám mstít.

"Veliteli, mohla bych navrhnout -"

"Nemohla, Ssah! Jak jsi řekla, rozhodnutí je na mně a já ho už udělal. Máš své rozkazy."

Tým se dělil, přičemž každý prohledával svou šestinou. Letouny se skoro dotýkaly zvlněných úpatí hor, když se snažily co nejrychleji najít útočiště, než nám vyprší čas. Prohlížení mé šestiny trvalo čím dál tím déle, protože jsem zkoumal

stále větší plochy. Začínal jsem být znepokojen. Zkoumaná oblast by se neúspěchem mohla rozšiřovat tak daleko, že bychom v případě vyčerpání zdrojů mohli být od sebe příliš vzdáleni. Tím pádem bychom se nemohli znovu zformovat. Natočil jsem letoun jiným směrem a vracel jsem se svou šestinou zpět. Byl jsem stále ve střehu, kdybych spatřil nějakou vhodnou jeskyni. Po několika dalších pokusech bych průzkumu musel nechat a musel bych vymyslet jiný plán. Pokud bychom se od sebe více vzdálili, nemohli bychom se telepaticky kontaktovat.

"Veliteli! Našla jsem jeskyni!"

"Zpráva potvrzena, Ssah. Je ta jeskyně dost veliká, aby se do ní vešly naše letouny?"

"Už jsem ji úspěšně proletěla tam i zpátky. Bude nám vyhovovat."

Nebylo to poprvé, co jsem si všiml tendence Ssah k nezbytně unáhlené akci. Na detailní zkoumání ale nebyl čas.

"Jednotko, potvrďte zprávu a přistaňte u signálního znamení Ssah."

"Mahz- potvrzuji příjem."

"Ahk- potvrzuji příjem."

"Zur- potvrzuji příjem."

Chvilí jsem čekal. Korá nepotvrdila.

"Zuře, Mahzi, jste nejbližší ke Kořině šestině. Vyšlete mi od ní vzkaz nebo potvrzení."

"Potvrdila přijetí, veliteli," přišla odpověď od Mahze.

Jakmile jsem dal rozkaz týmu, namířil jsem svůj letoun k signálu Ssah. Zařadil jsem maximální rychlost a brzy jsem měl jeskyni na dohled. Vchod byl nízký, pouze něco přes deset stop prostoru, ale více než dost široký, aby jím prošla křídla letounu. Když jsem se přibližoval, zahlédl jsem dva kolegy, Ahka a Mahze, jak zasunují své letouny do otvoru.

Vypnul jsem motor a dvě stopy nad zemí letoun vyrovnal klouzavým letem. Musel jsem konstatovat, že je jeskyně dostatečně hluboká, takže jsem se nemusel obávat, že bych se zaryl do letounů přede mnou. Jinak by mne ostatní varovali.

Přede mnou se rýsoval vchod a pak už jsem byl uvnitř. Náhlá proměna ranního světla na naprostou černotu jeskyně mě na chvíli oslepila. Díky svému zvukovému senzoru jsem ale věděl, že jsem prolétl skrz otvor nacházející se na vrcholu široké jeskyně hluboké asi čtyřicet stop. Rozpoznal jsem ostatní čtyři letouny, které přistály na její podlaze. Letěl jsem k nim a přemýšlel, který chybí. Připravil jsem se na přistání, zhluboka se nadechl a ihned zase získaný vzduch vydechl. Přestože se moje současná klouzavá rychlost blížila nedávné pomalé rychlosti při zapnutém motoru, země se přibližovala rychle. Naše letouny nebyly totiž přizpůsobeny k pozemnímu přistávání. Loď dosedla prudkým nárazem, který mnou otřásl, a sunula se po podlaze jeskyně s rachotem, jehož odrazy od skály vytvářely bolestivé zvuky. Ignoroval jsem je.

"Kdo chybí?" zeptal jsem se, ještě než se můj letoun dostal do úplného klidu.

"Korá."

Z toho by mohly koukat problémy.

"Mahzi, jsi si jistý, že potvrdila přijetí zprávy...?"

"Už je tady, veliteli."

Mé oči už se začínaly přizpůsobovat okolní tmě. Rozlišil jsem obrysy Kořina letounu, který se k nám právě tiše snášel od ústí jeskyně.

V hlavě se mi honilo plno otázek, ale ovládl jsem se. Nemá smysl tahat z někoho odpovědi na otázky, když má právě plné ruce práce s přistáváním letounu. Konečně její letoun dosedl a zastavil se pár stop od ostatních. V tu dobu už jsme všichni vystoupili z letounů a čekali na ni venku.

"Koro, žádám o vysvětlení tvého zpoždění."

Uvědomoval jsem si, že poloha mé hlavy se pomalu, ale jistě blížila k parádně vzteklému výrazu. Zjevně si toho všimla, jelikož při vystupování z letounu naznačovala hlavou jak vztek, tak i obranu.

"Setkala jsem se s nepřítelem, veliteli. Byli tam tři - -"

"Viděli tě?"

"Ano, ale všechny tři jsem zničila a prohledala bezprostřední okolí. Proto jsem se -"

"Zuře!" Obrátil jsem svou pozornost k svému zástupci, který se během rozhovoru s Korou objevil za ní a jeho masivní desetistopá výška vedle Kořiných šesti stop působila jako obr vedle trpaslíka.

"Ano, veliteli?"

"Víme něco o existenci telepatie u našeho nepřítele?"

"Zatím se žádná nezjistila, ale není to jisté. Je známo, že mnohé nižší řády hmyzu se dorozumívají telepaticky."

Náhle jsem se od nich odvrátil.

"Ssah! Zkontroluj své ukazatele. Ještě máme nějaké zdroje?"

"Ano, veliteli."

"Tak ty a Mahz otočte své letouny a uzavřete jeskyni plamenomety."

Otočil jsem se zpátky na Koru a přes všechny snahy ovládnout svůj hněv jsem vztekle mrskal ocasem.

"Koro, mám pro tebe zvláštní rozkaz. Přestože jsi bezpochyby nejschopnější bojovník týmu, nebudu riskovat bezpečí jednotky kvůli nějaké tvé samostatné akci. V budoucnu, až se setkáš s nepřítelem, musíš ihned informovat tým. Pokud tak neučiníš, bude to považováno za nedodržení rozkazu."

Jeskyně zaduněla a zmizelo z ní poslední mdlé světlo. Byla uzavřena. Otočil jsem se a promluvil do tmy.

"A teď udělejte pomoci úzkých paprsků tunel k povrchu. Chci, aby byl pouze tak široký, abychom jím mohli za sebou prolézt po čtyřech."

Nastalo ticho.

"To nepůjde, veliteli."

"Vysvětlí."

"Kontrolka paliva právě zhasla."

Kapitola čtvrtá

Velice šikovně jsme se pohrbili zaživa. Snažil jsem se ten problém opatrně rozvážit.

"Má někdo ve své výbavě svítící žárovku?"

"Ano, já." Ozval se Ahkův hlas ze tmy.

"Myslím, že by se teď všem členům týmu velice hodilo, kdybys ji rozsvítil."

"Souhlasím. Ale je v mém letounu. Potřeboval bych signál od jednoho z těch dvou, kteří se nacházeli u našich lodí v době uzavírání jeskyně -"

"Tady Ssah. Tvůj letoun je asi čtyři stopy nalevo ode mě. Chceš, abych mluvila a sloužila ti tak jako vodičko, nebo je ti už umístění jasné?"

"Mám to. Teď mohu žárovku přinést, veliteli."

Jak procházel kolem mě, slyšel jsem jeho ocas drhnout o zem. I když v té tmě nebylo nic vidět, věděl jsem přesně, co dělá, takže jsem si to uměl představit. Pomalu se pohyboval u okraje jeskyně, jedním pařátem mával ve výšce hlavy a ramenou a ocasem hledal překážky u nohou. Nebylo to poprvé, kdy musel Tzen jednat v úplné absenci světla.

Pravděpodobnost, že by zakopnul, se v podstatě rovnala nule.

"Ssah! Když jsi poprvé prozkoumávala jeskyni, sca-novala jsi ji celou zvukovým zaměřovačem?"

"Ano, veliteli."

"Jsou tu ještě nějaké jiné otvory vedoucí ven, jakkoliv veliké?"

"Žádné."

Objevil se malý orientační svítící bod, který se rozšiřoval až v malou žhnoucí kouli. To Ahk rozsvítil svou žárovku na nejvyšší stupeň. Konečně jsem viděl zbytek týmu roztroušený po jeskyni. Ve tmě se nikdo nehýbal, aby se nemotal Ahkovi v cestě, ale teď, když už viděli okolo sebe, znovu všichni ožili.

"Kam mám dát to světlo, veliteli?"

"Prozatím ho umísti na svůj letoun."

Mé oči se rychle přizpůsobovaly okolnímu šeru a zanedlouho jsem opět rozpoznával obrysy jeskyně. Žárovka na mě zapůsobila natolik, že jsem si v mysli udělal poznámku, abych si ji v budoucnu nezapomněl zařadit do svého vybavení. Přestože se viditelnost zlepšila, byl jsem rád, že Ssah použila k prozkoumání jeskyně své senzory. Vizualní hledání dalších otvorů by zabralo příliš mnoho času. Pomocí senzorů šlo o záležitost několika vteřin. Tomu říkám účelné využití dostupného vybavení.

"Při svém předběžném výzkumu jsem také zjistila, že tady v jeskyni nejsou žádné další formy života- ani rostliny, ani živočichové."

Této dodatečné informace již nebylo zapotřebí. Předpokládal jsem totiž, že kdyby zde existoval nějaký život, řekla by mi to již v úvodní zprávě o jeskyni, obzvláště jedná-li se o nepřátelské území. Nebyl jsem si jistý, jestli to je další projev její tendence ke svému přílišnému prosazování nebo jestli mi tím chtěla nenápadně naznačit, že předcházející dotaz na scanování byl zbytečný stejně jako tato odpověď. Ale měli jsme na práci ožehavější problémy.

Znovu jsem prozkoumal jeskyni, odhadoval vzdálenosti a provedl v mysli několik výpočtů. Ne, s kyslíkem by neměly být problémy. Je ho tu dostatek. Nebude tedy nutné uvádět tým během dalších prací do hlubokého spánku.

Přesunul jsem se ke svému letounu.

"Zuře!"

Objevil se u mě. Vytáhl jsem z osobní výbavy ruční plamenomet a podal mu ho. Rychle si ho prohlédl. Jen málo Tzenů používalo tyto zbraně. Byly ještě nové a v bitvě skoro nevyzkoušené, takže se spíše preferovaly staré ruční zbraně nebo jejich nedávné modifikace. Když jsem si vybíral svou výzbroj, neplánoval jsem, že ruční plamenomet použiji, ale vzal jsem ho s sebou, abych si zvykl mít ho po ruce. Naše neočekávaná bezvýchodná situace jeho důležitost ještě zvýšila, takže jsem si promyslel, jak jeho ničivou kapacitu co nejlépe využít. Náhlý výpadek energie mé plánování značně zjednodušil. Odpovědi mi totiž byl kompaktní a nezávislý zdroj energie plamenometu.

"Vezmi si to a udělej tunel. Snaž se co nejvíce pracovat předními končetinami, ale kde to nepůjde, klidně používej plamenomet."

Bez dalších otázek se otočil a odkráčel jeskyní, aby se mohl vyšplhat k místu, kde se ještě před chvílí nalézal vchod.

Tento problém jsem považoval za vyřešený, takže jsem se jím dál nezabýval a obrátil jsem se ke zbytku týmu.

"Chtěl bych shrnout naši situaci. Uvázli jsme na neurčitou dobu na nepřátelské planetě s žádnou jinou pomocí, vybavením a zbraněmi, než jaké si můžeme poskytnout navzájem. Naše akce budou směřovat ke dvěma cílům. Zaprvé musíme nashromáždit co nejvíce informací o nepříteli, abychom je mohli poskytnout impériu, které je využije při svržení nepřátelské nadvlády. Zadruhé musíme přežít, abychom se mohli k impériu znovu připojit, až se vrátí jeho flotily. Tyto dva cíle si ale jaksi protirečí. Takže až se nyní domluvíme, sejdu se osobně s každým z vás samostatně, abych si vyslechl vaše názory a rady, jak co nejlépe provést naše záměry. Někaké otázky?"

"Tady dotaz, veliteli."

"Ano, Ssah."

"Proč by tento dialog měl probíhat ve formě soukromé diskuze? Mohli bychom debatovat všichni najednou."

Usadil jsem ji pronikavým pohledem.

"V takovéto dlouhotrvající životně důležité situaci je pro mě, coby velitele, nezbytné znát názory, postoje a priority všech členů týmu. Nyní mi nestačí pouze informace, které jsem od vás získal, abych mohl vést vaši formaci k náletu.

Mnohé z toho, co se od vás chci dozvědět, je příliš osobní záležitostí a týká se to také toho, co si myslíte vy o mně, já o

vás a vy o ostatních členech jednotky. Nejen že není nutné, aby se tyto informace zveřejňovaly, ale není to ani žádoucí. Proto prosazují soukromou poradou s každým z vás. Věřím, že si to zapamatuješ a uplatníš to, až se staneš velitelkou letky."

Odmítavě natočila hlavu, ale zůstala zticha.

"Nějaké další dotazy?"

Nebyly žádné. Zvedl jsem se a začal od vzdáleného konce jeskyně.

"Anku! S tebou si promluvíím jako s prvním. Zbytek týmu si zatím zajistí své osobní vybavení z letounů."

Ahk byl jediný z mě jednotky starší než já, co se týká let i bitevních zkušeností. Jeho bitevní záznamy a můj osobní dojem z něj by se ale daly nejlépe popsat jako neurčité. Dychtil jsem poznat ho víc.

Po chvilce hledání jsme se usadili na pěkném místě. Pak jsme začali naši poradou.

"Ahku, přestože toho o tobě vím málo, nemohu přehlédnout ta léta zkušeností. Bezpochyby se na tebe budu často obracet, abychom něco prokonzultovali nebo abys mi poradil. Nemůžu si ale pomoci a zeptat se tě, jak to, že s takovými záznamy nemáš vyšší hodnost? Můžeš mi to nějak objasnit?"

"Můj pomalý hodnostní vzestup je přímým důsledkem charakteristického povahového rysu - a sice opatrnosti," odpověděl bez váhání. "V každé bitvě vidím hodně ztrát a proher, protože mi přijde, že se provádí moc bezhlavých a příliš horlivých akcí. Tento konzervatismus se ale neslučuje s pozoruhodnými činy, které posléze zasluhují povýšení. A navíc tyhle pocity bitvy od bitvy zesilují, čímž možnost povýšení ještě více oddalují. Tohle všechno si uvědomuji a umím s tím žít. Nemyslete si ale, že jsem zbabělec. Již hodně protivníků, kteří mě vyzvali na souboj, jsem poslal do Černých bažin. Jsem o hodně lepší než průměrný válečník a můžete se spolehnout, že dokončím kterýkoli zadaný úkol." Sedl si tak, aby na mě viděl přímo.

"A co se týká mého názoru na vás jako na velitele, myslím si, že jste více než přijatelný. Přestože někdy riskujete, nechám bych to na vás, protože díky svému pevnému rozhodování a smyslu pro kontrolu snížíte nežádoucí nebezpečí. K vašemu velení nemám výhrad."

"Jak si představuješ řešení nastávajícího úkolu, Ahku?"

"Doporučoval bych hluboký spánek pro většinu členů jednotky. Pro případ, že by se fungujícím kolegům něco přihodilo, bych zajistil různé intervaly probouzení ostatních. Takto bychom mohli získat větší šanci přežít a tím i možnost připojit se zpět k impériu. Čím méně členů by bylo v provozu, tím méně prostředků k přežití bychom museli shánět a tím pádem by měl nepřítel méně příležitostí nás objevit. Ti, kteří zůstanou vzhůru, by hlídali ostatní a zároveň sledovali nepřitele a získávali o něm informace."

Odpovídal jsem s hlavou obrácenou ke stropu.

"Tvůj návrh zvážím, ale musím ti říct, že s tvými závěry nesouhlasím. Hluboký spánek dovoľoval přežít našemu druhu v dobách bídy, ale v této situaci není východiskem. Sérum dlouhověkosti vyrobené kastou vědců v podstatě zaručuje, že Tzen bude žít, dokud ho někdo nezabije. Ale protože je na této planetě tak ohromné množství nepřátel, myslím si, že nejlepší taktikou na obranu našich životů je držet při vědomí co nejvíce členů. V jakoukoli dobu tak budeme schopni se bránit maximální silou."

Klidně mě vyslechl. On měl svoje názory a já také. Nešlo o to, kdo má pravdu a kdo ne. Já jsem byl velitel jednotky, a tak museli všichni poslouchat mé rozkazy.

"Mohl bys ještě poskytnout seznam zbraní v tvém nynějším osobním arsenálu?"

"Má výzbroj čítá jeden náramenní pás s dvěma tucty péroových šípů, bič z ohebné oceli, pás s kyselinou ve spreji, vysunovací nůž a bojovnícké tyče."

"Které zbraně (pokud vůbec nějaké) bys v případě potřeby byl ochoten poskytnout týmu?"

Na chvilku se zamyslel.

"Kterékoli z nich a kromě bojovníckých tyčí i všechny. Tedy samozřejmě za předpokladu, že bych nezůstal beze zbraní. Že by mi buď něco zůstalo, nebo bych alespoň za svou zbraň dostal výměnou jinou."

To pro mne bylo přijatelné.

"Ještě jeden dotaz, Ahku. Jaký máš názor na jednotlivé členy týmu?"

Odpověděl brskně. Touto otázkou se evidentně zabýval nejdéle.

"Zur je velmi schopný a strašně nelítostný a divoký bojovník. Někdy se ale bojím, že moc přemýšlí. Občas se zamyslím nad tím, jestli jeho srdce opravdu náleží válečnické kastě. Své povinnosti sice provádí snadno a dobře, ale připadá mi, že mu úspěch nepřináší žádné potěšení nebo hrdost."

Rozpačitě natočil hlavu.

"Kora je asi nejlepší bojovnice, jakou jsem kdy potkal. Kdybych si mohl vybrat z našeho týmu, do souboje s ní bych se zrovna moc nadšeně nehnal. Její reflexy a instinkty v bitvě jsou skoro neuvěřitelné. Musím se ale také přiznat, že mě trochu znepokojuje. Zpočátku jsem si myslel, že jí pouze závidím talent, ale je to něco víc. Mám pocit, že jí zabijení působí větší potěšení, než je zdrávo. Tím jsem chtěl říct, že po jejím boku více důvěřuji ve vítězství, ale nechtěl bych být tím, který by jí měl nakázat, aby přestala."

Na chvilku se zamyšleně odmlčel a pak váhavě pokyvoval hlavou.

"Na Mahze nemám žádný názor. Je asi dost schopný, ale totálně podléhá vlivu Ssahy. V současné situaci je pouze její prodlouženou vůlí. Než bych si o něm udělal obrázek, musel bych ho pozorovat v její nepřítomnosti."

Jeho hlava poklesla nebezpečně nízko. I při výzvách k souboji se mezi Tzeny hlava udržuje ve větší výšce.

"Ssah je nebezpečná. Kdybyste přijal můj návrh na hluboký spánek, ji bych určitě zvolil jako jednoho z členů k němu určených. Její přítomnost ohrožuje bezpečnost celého týmu. Tam, kde vy, Rahme, počítáte s riskem, ona se chová lehkomyšlně. Neopatrnost a bezmyšlenko-vitost je nebezpečná v každém boji, ale v naší krizové situaci je katastrofální. A co víc, zvykla si protestovat proti vašim rozhodnutím a autoritě. Podle mého názoru s ní budou potíže, jestli zůstane

funkční."

"Výborně, Ahku. Dostal jsem odpovědi na své otázky. Pokud nemáš žádné další dotazy nebo názory, předej slovo Koře. Hned si s ní promluvíme."

Korá je záhadou. Její malý vzrůst dokonce o celou stopu nesplňoval šestistopé minimum požadované u kasty válečníků. Ale jak bylo řečeno již dříve, měla fenomenální nadání pro boj, které jí i přes handicap pomohlo dostat se přes podmínky pro vstup mezi válečníky. Bezpochyby by jí nechali rozmnožovat, aby se její schopnosti dostaly do další série válečníků, kdyby... kdyby dokázala, že je na ni ve skutečné bitvě spoleh. Tato otázka mi nejvíce vrtala hlavou, právě když ke mně přicházela na poradu.

"Nebudu pořád opakovat svůj názor týkající se tvých schopností. Jsou mimořádné a prospěšné jakémukoliv týmu. Ale na druhé straně se nedá opomenout, že tohle je tvá první mise pro impérium a tím pádem je tvá spolehlivost v akci ještě nevyzkoušená. Ty, stejně jako Ssah, jste jedny z nové vlny válečnic, která dostala již první trénink sestavený podle nové technologie, ne jako ostatní, kteří byli přeškoleni ze starých způsobů. Proto na vás já a velitelství musíme neustále dohlížet."

Přerušil jsem, aby mohla nějak zareagovat. Neodpověděla.

"Je zaznamenáno, že pro bitvu projevuješ mimořádné nadšení. To vyvolalo několik otázek, přičemž dvě z nich vyžadují okamžité zvážení. Za prvé: je toto nadšení jakýmsi individuálním rysem, nebo je to znak celé té nové vlny a my ostatní bychom si na to měli zvyknout? Za druhé: nebude toto nadšení vadit tvé schopnosti přesně a vhodně uposlechnout rozkazy?"

Mírně povytáhla hlavu a zamyšleně zúžila oči. Nepospíchal jsem na ni, jelikož mé otázky vyžadovaly hlubší zamyšlení a soudné rozvážení. Ozývalo se slabé bouchání, jak šlehala špičkou ocasu a ten narážel na podlahu jeskyně.

"Abych řekla pravdu, myslím si, že nadšení, s kterým vstupuji do boje, je spíše individuálním znakem než charakteristikou nové vlny. Abych předešla další otázce nebo možná té, kterou byste ponechal nevyřešenou: ano, bojování se mi líbí. Je to něco, co dělám dobře a v čem jsem velice schopná. Za své nynější postavení a uznání vděčím nejvíce svým válečnickým schopnostem a impériu mohu posloužit jedině jejich využíváním. Když nebojuji, připadám si zbytečná a navíc. Stejně si ale uvědomuji svůj nedostatek zkušeností, a proto nejenže rozkazy svých nadřízených uposlechnu, ale dokonce za ně budu ráda."

Natáhla hlavu a tázavě se na mě podívala.

"Rahme, chtěla bych se na něco zeptat. Během našeho ostřelování jsem si všimla, že na vaší straně převažuje jakási tendence se v případě nutnosti natáčet vždycky doprava. Šlo jen o náhodu, nebo váš vlastní zájem mít mě po své pravici?"

"Nebyla to náhoda," přiznal jsem. "Když jsem přemýšlel o tvé ochotě porušovat povinnost uposlechnutí rozkazu, znepokojilo mě to. Napadlo mě, že kdyby se ti nějak nelíbilo nařízení k zastavení boje, mohlo by se to velice rychle obrátit proti Tzenovi tento rozkaz vydávajícímu, v tomto případě proti mně. Kdyby se tak stalo, nerad bych se díval do hlavní tvých zbraní, kdyby ses otočila. Jako velitel musím tuto možnost uznat, a i když jsem k tomu nedal podnět, s touto pravděpodobností musím také počítat. Proto jsem považoval za nezbytné podniknout náležitá opatření. Částečně jsem to udělal také proto, že jsem si uvědomil rozsah tvých schopností, takže kdyby ses rozhodla mne napadnout, pravděpodobně bych se ti neubráníl."

Naslouchala bez jakýchkoli známek podráždění.

"Rozumím, Rahme. Ale chtěla bych vás ujistit, že jsou tyto obavy zbytečné. Jak už jsem řekla, při obdržení instrukcí od takového válečného veterána jako jste vy nemám žádnou chuť neuposlechnout. A ještě bych chtěla dodat, že jsem sama na sobě zaznamenala značný odpor k využívání svých sil proti jiným Tzenům. Cítím, že jsem vytrénována k boji s nepřítelem a že bitky mezi svými by byly zneužitím tohoto tréninku. Z mých záznamů můžete vyčíst, že jsem se takového souboje nikdy nezúčastnila. Mé dobře známé schopnosti snižují pravděpodobnost, že by mě k souboji někdo vyzval, a názor na utkání mezi dvěma Tzeny mi nedovoluje vyzývat někoho k bitvě ani v případě provokace."

"Co si myslíš o ostatních členech týmu?" zeptal jsem se.

"Nemám na ně nějaký názor. Jsou to Tzenové a bojují svým způsobem. A kromě toho se jejich myšlenkami a motivacemi nezabývám. A co se týká vás, myslím si to samé. To, že funkci velitele zastáváte vy, mi nijak nevadí.

Nedeprimuje mě to, ani nenadchne. Své povinnosti vykonáváte zdatně a to je to, co se od Tzena žádá."

"Máš nějaký návrh, co podniknout na této planetě?"

"Jak už jsem řekla, opravdu uznávám větší zkušenosti v plánování současné situace našeho týmu. Ale když mě žádáte o názory, doporučovala bych přesunout se ven. Jeskyni i s letouny bychom měli uzavřít a přizpůsobit se nějaké mobilnější formaci. Být pořád na jednom místě ještě ke všemu pouze s jediným východem je značně napadnutelná pozice. Pohyb v prostoru by nám umožňoval více přizpůsobivosti k letu nebo k protiútoky podle dané situace."

"Mohla bys mi vyjmenovat zbraně ve tvé současné výbavě?"

"Mám vyvážené ruční bodné zbraně, klínovitý meč, vylepšený palcát, tři olověné koule v průměru dva a půl palce, dva dlouhé a jeden krátký nůž a bojovnické tyče."

"Které zbraně (pokud vůbec nějaké) bys byla v případě potřeby ochotná poskytnout týmu?"

Zaváhala.

"Obětovala bych kteroukoli, ale raději bych to nedělala. Jak jste si všiml, v boji jsem výjimečně zdatná. Je to proto, že jsem trénována s těmito specifickými zbraněmi a jejich přesným umístěním a kombinováním strávila plno času. Mohu si zbraně vyměnit v polovině boje, aniž bych ztratila nějaký čas zbytečným pohybem, protože nad tím nemusím přemýšlet. Kdyby se tento zvyk předělal, nebyla bych tak dobrá. Bez váhání bych uvolnila jedině vylepšený palcát a bojovnické tyče. Ten palcát jsem totiž do své výzbroje přibrala teprve nedávno a ještě jsem si na něj úplně nezvykla. A tyče...no... svou ochotu k jejich propůjčení jsem už vysvětlovala."

"Odpověděla jsi mi na všechny dotazy, Koro. Jestli nemáš nějaké dodatečné otázky, předej slovo Mahzovi."

Zvedla se k odchodu a pak zaváhala.

"Otázky už nemám, veliteli, ale chtěla bych něco dodat k jedné dřívější větě."

"Co bys chtěla říct?"

"Uvedla jsem, že na své kolegy nemám žádný názor. Po uvážení musím tento výrok změnit. Když jste se zmínil, že já a Ssah jsme ze stejné nové vlny válečníků, podráždilo mě to a potlačila jsem nutkání vás požádat, abyste ji a mě neházeli do stejného pytle. Nyní zjišťuji, že jde z mé strany o jakýsi postoj nebo názor. Neumím to přesně popsat nebo rozumně zdůvodnit, ale pokud by to šlo, nechtěla bych s ní být nějak spojována."

Zavolala Mahze. Už jsem se na poradě s ním těšil. Stejně jako Ahkovi, i mně dost dobře nešlo si o Mahzovi udělat názor, protože byl tolik pod vlivem Ssahy.

"Udělej si pohodlí, Mahzi. Chtěl bych se tě zeptat na hodně -"

"Radši postojím, veliteli, a kdybyste mě nechal promluvit jako prvního, mohli bychom mluvit k věci a zvládnout tuto schůzku celkem rychle."

"Pokračuj."

"Než ztratíme hodně času diskutováním mých názorů na vás a na ostatní členy týmu, chtěl bych říci, že na těchto názorech vůbec nezáleží."

Pospíšil si, abych ho nemohl přerušit.

"Ne že bych si myslel, že byste mým názorům nevěnoval pozornost nebo byste na ně nebral ohled, to v žádném případě. Pochopte, v dřívější kariéře jsem neustále zkoumal a odhadoval své schopnosti, dokonce ještě více než mí trenéři. Tak jsem si musel přiznat, že nejsem žádný výjimečný. Ne že bych byl neschopný nebo slabý, ale zkrátka nic výjimečného na mně není. Nevládnou tak fenomenálním bojovníckým nadáním jako Korá, ani nejsem tak nadaný pro taktiku a vedení týmu jako vy nebo Ssah. Proto jsem se rozhodl, že kdybych měl povýšit jak v hodnosti, tak se zlepšit i prakticky, to nejužitečnější, co mohu dělat, je nabídnout se nějakému Tzenovi, který je na dobré cestě k povýšení. Jemu nebo jí bych pak sloužil jako věrný pomocník a přitom pomáhal k vzestupu jim a sám postupoval výše."

Zastavil se a upřeně se na mě podíval.

"Tím Tzenem, kterému jsem se rozhodl pomáhat, je Ssah. V tomhle případě se mé názory stávají bezvýznamnými. Co ona podporuje, já podporuji také. Co se jí nelíbí, já také zavrhuji."

"Proč sis vybral zrovna Ssah?"

"A ne vás? Proti vám nemám žádné námitky, Rah-me. To není to, co ovlivnilo mou volbu. Než jsem se rozhodl, vzal jsem v úvahu několik věcí. Ona je nová, zatímco vy jste uznávaným veteránem. Vy jste už s některými Tzeny navázal dobré pracovní vztahy, například se Zurem a Ahkem. Ona nikoho takového nemá. Tohle zjednodušilo mou volbu a stal jsem se její pravou rukou. Kdybych měl být zástupcem velitele, už by mi to byli příslušní úředníci navrhli. To se doted nestalo. Proto jsem se rozhodl věnovat úsilí mladé, novější Tzence. Má sklony provádět unáhlené a nezávislé akce. Když se naučí být opatrná, Nejvyšší rada by si jejích výkonů mohla všimnout a ona, a tím pádem i já, bychom mohli být povýšeni. Když se opatrnosti nenaučí a někdo ji zabije, pak zřejmě mé věrné služby někdo zaznamená a požádá mě, abych se nabídl jinému ambicióznímu Tzenovi, a proces začne celý od začátku."

Chvilku jsem to rozvažoval.

"A zvážil jsi nebezpečí, že je tvá vůle úplně podřízena někomu jinému?"

"Já jsem svou vůli úplně nedal do jiných rukou, Rahme. Kdyby se Ssah účastnila něčeho, co by podle mého názoru nebylo v nejlepším zájmu impéria, řekl bych jí to, nebo bych ji k tomu nepustil. Jsem ctižádostivý, ale jsem pořád Tzen."

"Jaké zbraně máš momentálně ve své výzbroji?"

"Klínovitý a vrhací meč, vysouvací vrhací oštěp, dlouhý nůž a bojovnícké tyče."

"Které z nich (pokud vůbec nějaké) bys byl ochoten v případě potřeby poskytnout týmu?"

Ani nezaváhal.

"Na to vám nemohu odpovědět. Napřed to musím probrat se Ssah."

"Mé otázky jsi zodpověděl. Pokud již nemáš žádné dotazy, předej slovo..."

V půlce věty jsem se zastavil. V šeru jeskyně se právě objevilo Žurovo masivní tělo. Poslal jsem Mah-ze pryč a pokývl jsem Zurovi, aby mi řekl novinky.

"Už je tunel hotový?"

"Ano. Ahka jsem nechal u jeho ústí na hlídce a přišel jsem vám předat zprávy."

Vrátil mi ruční plamenomet. Mrknul jsem na ukazatel energie: už zbývá méně než čtvrtina! To není dobré.

"Chcete teď mluvit se mnou, Rahme?"

Zvážil jsem to. Svého zástupce jsem znal lépe než kohokoli jiného z týmu. Ale až spolu budeme diskutovat, bude toho hodně k naplánování a probírání.

"Teďne, Zuře. Ještě si chci promluvit se Ssah."

Kapitola pátá

Přitisknutý ke stromu asi deset metrů nad zemí jsem prozkoumával terén. Kmen se ohýbal nárazy větru a já se nakláněl s ním. Tohle mi starosti nedělalo. Kývání stromů je přirozený pohyb, který nepřitahuje sebemenší pozornost. Ale když jsem chtěl otočit hlavu, abych se mohl rozhlédnout, musel jsem to dělat nanejvýš opatrně, protože to by normální pohyb nebyl. I kdybych byl vidět skrz listoví, přizpůsobil jsem se kmenu stromu tak, abych nevzbudil podezření. Takže jedině otočení hlavy by mě prozradilo. Díky tomu, že jsou naše oči posazeny po stranách hlavy, mají Tzenové velice široký záběr postranního vidění. Abych prozkoumal celé 360-ti stupňové okolí, stačí mi natočit hlavu o šest palců.

Toto nezbytné natočení mi trvalo skoro čtvrt hodiny.

Pořád nic.

Kromě náhodného pohybu nižších životních forem na louce před námi a v ohybu řeky za námi se nic nedělo. Naše výzvědná jednotka ale stále číhala.

Zur, Ahk a Korá tu čekali se mnou. Dobře se zamaskovali na zemi. Nebál jsem se, že by je objevili. Jsou to přece Tzenové a ti se ani nehnou, když číhají.

Věděl jsem, že naše technika ukrývání je proti skokanům účinná. Pozorovali jsem je už déle než měsíc a ještě nás neobjevili. Před pár hodinami jeden z nich pil u řeky. Přišel k jejímu vzdálenějšímu konci, takže nám na ni zakryl výhled, ale neobjevil nás, přestože od nás byl jenom pouhý tucet metrů. Nebál jsem se, že by nás zahlédl.

Ani jsem neměl strach, že bychom našli nějakou oběť. Nevybrali jsme si svou polohu náhodně. Strom, ke kterému jsem byl přitisknutý, překrýval jedinou mezeru v řadě stromů, které několik mil lemovaly břeh řeky. Vyzkoumali jsme, že se skokani vyhýbají vstupu do porostlé oblasti, pravděpodobně kvůli navyklému způsobu soužití s nyní skoro vymřelými vosami. Ať už k tomu měli jakýkoli důvod, mýtina tvořila hlavní přístupovou cestu a spojnici mezi lovným územím louky a vodním zdrojem řeky. Případná oběť by se nacházela na tomto dopravním uzlu.

V nechráněné pozici jsem sloužil jako pozorovatel, který by v případě potřeby zasáhl plamenometem. Kdyby se nám naše plány nějak nevydařily, můj ohýnek, přestože pouze částečně nabitý, by nám jistě poskytl jistou výhodu.

Jak jsem tak přemýšlel o svém plamenometu, mé myšlenky se znovu vrátily k poradě se Ssah. Snad postě jsem si v hlavě probíral všechny detaily.

Rozhovor neprobíhal dobře. Ssah je jedním z mých potomků. Asi to netušila. Nezmínil jsem se jí. Stejně by nesmyslela jinak, tak jako ani já nedělám žádný rozdíl. Jenom mě zaujal její genetický kód, když jsem si před misí procházel její záznamy.

Páření s její matkou provedlo velitelství jako experiment. Její matka se tak trochu minula povoláním. Vědkyně s větší představivostí než zvědavostí. V době páření cenili mou velitelskou schopnost velice nadprůměrně, ale také zaznamenali, že mé metody silně ovlivňovala má dřívější líheň, která trpěla nedostatkem vynalézavosti...představivosti, jestli chcete. Dohaduji se, že toto křížení válečníka a vědce s přihlédnutím k jejich individuálním vlastnostem bylo pokusem o získání více představitivého vůdce z kasty válečníků.

Některé experimenty se povedou lépe, některé hůře.

Ssah je tedy bujným válečníkem-vůdcem, který se nějakými tradicemi a starostmi kasty nenechá omezovat. Ona je zatím jediným výsledkem pokusu, s kterým jsem se do dnešního dne potkal, ale jestli jsou ostatní jako ona, měli celý proces zastavit hned po prvních testech.

"Ssah, ani trochu nesouhlasím s mnoha tvými metodami a názory. Například ta tvoje taktika, že vlétneš do jeskyně předtím, než oznámíš celému týmu její polohu, ohrožuje naše přežití. Kdybys nabourala nebo tě uvnitř někdo napadl, my bychom nic nevěděli a celá tvoje šestina by zůstala neprozkoumaná."

Její lhostejně neutrální oči se setkaly s mým pohledem. Pokračoval jsem.

"Pak je tu ještě ten tvůj zvyk neustále zpochybňovat mé rozkazy. Je sice právo každého válečníka mít nějaké připomínky nebo návrhy týkající se rozkazů velitele, ale ty tvé jsou často bezpředmětné. Buď opakuješ dotazy zodpovězené v dřívějších diskuzích nebo hlášeníh, nebo jsou tvé otázky čistě řečnického typu a jako takové asi nemohou mít jiný záměr než mě dopálit. Než s tebou budu moci bezstarostně spolupracovat, chci si objasnit, kudy vede tvá logika a motivace."

Když odpovídala, dívala se mi přímo do očí.

"Snadno porozumíte mým činům, když pochopíte základní předpoklad. Myslím si, že bych tento tým měla vést já místo vás."

Při mé odpovědi mi proti vůli klesla hlava.

"Velitelství mě pověřilo a jmenovalo jako velitele tohoto -"

"To vím," přerušila mě, "neočekávám, že byste se vzdal velení, stejně jako bych to neudělala ani já na vašem místě. To považuji za zcela logické. Na druhé straně jsou tady k té záležitosti mé názory. Nechci je nějak ospravedlňovat, ale prostě je jen objasnit jako příčinu mého chování."

Získal jsem nad sebou zase kontrolu a má odpověď byla vyrovnaná.

"Přiznala bys také svému týmu nebezpečí, kdybys byla velitelem?"

"Samozřejmě, proto bych moc chtěla, abyste v této malé kampani sledoval můj návrh akce."

Přestože jsem ještě byl rozčilen nad její smělostí, nemohl jsem se dočkat, až uslyším její plán, a proto jsem se usadil, abych mohl poslouchat.

"Poté, co jsem si uvědomila neshody vyvstávající ze sporu o vedení, bych navrhovala, abychom tým rozdělili do tří skupin po dvou Tzenech. Kromě toho, že by to ulevilo naší stávající napjaté situaci, měl by tento plán ještě jiné výhody. Za prvé: v případě setkání s nepřítelem by se snížila možnost vyhlazení celého týmu. Z toho plyne větší pravděpodobnost, že alespoň někteří z nás přežijí, aby mohli nashromážděné informace předat impériu. Za druhé: jako tři nezávislé týmy bychom mohli získat více poznatků než jako jednotka. Za třetí..."

Zaváhala, vrhla pohled do jeskyně a pak pokračovala spikleneckým hlasem.

"Za třetí bychom se tak mohli zbavit méně žádoucích elementů týmu."

Hlava mi zase chtěla poklesnout, ale nenechal jsem ji.

"Tohle mi tedy vysvětlí."

"Složení jednotlivých skupin by mělo být jasné, dokonce i vám. Mahz je dobrý válečník a jeho věrnost ke mně nelze popírat. On a já bychom tvořili jeden tým. Vy jste zdatný velitel. Pochopte, že svými dřívějšími připomínkami jsem se vašim schopnostem nechtěla vysmívat, ale spíše jsem tím chtěla říct, že já jsem lepší. Zur je sice pomalý, ale jeho síla všechno vynahradí. "Vy dva byste byli skupina s více než průměrnou šancí na přežití."

Znovu zaváhala.

"A Korá a Ahk? Co oni dva?"

"Korá je krvežíznivá a Ahk je zbabělec. Jestli se nezabijí navzájem, dostane je nepřítel."

Ztratil jsem veškerou naději na sebeovládání.

"Ty prohlašuješ, že chceš tým vést, a zároveň mi tady řekneš, že bys ochotně nechala vybit jeho jednu třetinu?"

"Rahme, vy i já oba dobře víme, že malý a dobrý tým má minimálně stejně nadějnou šanci na přežití než jeden velký špatný."

"Máš aspoň matnou představu, s čím máme na této planetě tu čest, Ssah? Síla našeho nepřítele se nepočítá na oddíly, ale na červy! Červy! A proti tomu máme šest Tzenů. Šest! A ty chceš naši sílu rozdělit? Zkus to a ještě k tomu sniž náš počet na čtyři!"

Zarazil jsem se a donutil jsem svou hlavu a hlas k vyrovnané poloze, přestože měly nebezpečné sklony.

"Tvůj návrh zamítám, Ssah. Můj názor je, že bychom měli všichni zůstat pohromadě jako jeden celek, abychom maximalizovali naši sílu a energii. Jako příklad vyjádření svého zoufalství nad současnou situací bych uvedl, že považuji i tvou přítomnost za klad."

"Pokud jsou tohle vaše názory -"

"To jsou mé rozkazy!"

Zvedla se k odchodu.

"Pokud nemáte žádné další otázky -"

"Mám! Mohla bys mi říci, jaké zbraně máš momentálně ve své výzbroji?"

"Jistě. Mám půl tuctu pérových šípů, pás s kyselinou ve spreji, dva klínovité meče, dlouhý nůž a samozřejmě bojovnícké tyče."

"Které z nich (pokud vůbec nějaké) bys byla ochotna poskytnout týmu v případě potřeby?"

"Ani mě, ani Mahzovy zbraně nebude používat nikdo z členů týmu. Vybrali jsme si své zbraně pro sebe."

Věřím, že ostatní udělali to samé. Výzbroj je pro naše osobní využití."

"Je to tvé právo. To je vše, co jsem od tebe chtěl slyšet. Pokud nemáš žádné dodatečné otázky, předej slovo Zurovi. Chci teď mluvit s ním."

Obracela se k odchodu, ale pak se otočila zpět na mě.

"Veliteli, mám ještě jednu zbraň ve své výbavě, na kterou jsem zapoměla."

Chladně a zpříma se mi zahleděla do očí.

"Mám ještě plně nabitý ruční plamenomet identický s tím, který jste půjčoval Zurovi na tunel."

Tak to bychom měli. Ssah s plně nabitým plamenometem a podporovaná Mahzem hlídala jeskyni s letouny, zatímco já jsem byl přitisknutý ke kmeni stromu a sčítal jsem bezpečnost jednotky svým plamenometem ze tří čtvrtin vybitým.

Náhle se na louce asi sto metrů daleko něco mihlo. Skokan! Vynořil se z buše, na chvíli zaváhal, pak se jedním dvanáct stop dlouhým skokem vydal naším směrem a potom se zase zastavil.

Podrobně jsem si ho prohlížel. Relativně malý, sotva šest stop dlouhý, což naznačovalo, že je ještě mladý. Dobrá.

Pokud se naše odhady nemýlily, jeho vnější kostra by měla být měkčí než kostra dospělého jedince.

Sledoval jsem ho, jak znovu poskočil naším směrem a pak se zastavil. Buď něco lovil, nebo byl výjimečně ostražitý.

Přestože jsme je pozorovali déle než měsíc, stále jsem cítil hrozivý údiv, když jsem spatřil tu noční mýru nosící s sebou smrt. Jeho zadní nohy byly dvakrát tak veliké jako ostatní čtyři a dodávaly skokům neuvěřitelnou sílu. Prostřední nohy

byly přizpůsobeny hlavně k udržení rovnováhy a k chůzi, ale přední nohy... naháněly hrůzu. Vyvinuly se v štíhlá zubatá klepeta schopná rychle vystřelit. Nebyli jsme si jisti, zda obsahují i jed - to jsme právě chtěli vyzkoumat dnes.

Ale spíše byla uzpůsobena k popadnutí oběti a k jejímu přidržení - u strašlivých kusadel. Skokanovy čelisti vypadaly také jako zvětšená klepeta ostře zakončená a s pilovitými zuby, jenže třikrát větší než přední nohy. Jednou jsem viděl, jak skokan roztrhal teplokrevné stvoření jen jednou polovinou čelistí. Proto jsme také nevěděli, jestli jsou jeho přední nohy jedovaté. Jakmile jednou popadl oběť čelistmi, nepřežila dost dlouho na to, abychom se jí zeptali, jestli ji otrávil nebo ne. Doufáme, že na tyto a další otázky brzy dostaneme odpověď. Zur chtěl přinést vzorek na pitvu, a proto jsme tu čekali, abychom nějaký chytili.

Skokan se zase pohnul směrem k nám. Určitě chtěl jít k řece a tím pádem musel projít kolem našeho úkrytu. Nevšiml jsem si ho a prohlížel jsem louku za ním. Žádné známky dalších skokanů.

Vyslal jsem ostatním členům týmu varování.

"Budte připraveni."

Nikdo neudělal jediný pohyb, který by nás prozradil, ale věděl jsem, že se připravují. Dlouhé setrvávání v klidu blokuje klouby a způsobuje křeče. Střídavě napínali a povolovali svaly, aby v nich obnovili a zrychlili oběh a aby pak mohli rychle zaútočit bez ztráty času a bez zbytečných pohybů.

Nezdálo se, že by se na louce objevili ještě nějakí další skokani. To by podpořilo naše nové výzkumy a vyvrátilo stávající teorii impéria. Ta totiž podle Zurových instrukcí zastávala názor, že je třeba se obávat samotného skokana, jelikož ten je jakýmsi průzkumníkem jdoucím před větším množstvím svých druhů. Tak zněl výklad impéria. Náš závěr, který jsme učinili po dlouhém a přímém pozorování, zněl jinak: většina osamělých skokanů jsou prostě jen osamělí skokani, kteří nenáleží k žádné větší skupině.

Skokan se dostal skoro až k nám, když se začal pohybovat svou plazivou chůzí určenou pro krátké vzdálenosti. Byla to velice zvláštní kolébavá procedura.

"Připravte se," vyslal jsem druhý signál a znovu prozkoumal louku. Pořád nic. Skokan přešel kolem mého stromu a blížil se k řece.

"Ted'!"

Vypadalo to, jako by se Ahk vynořil ze země po skokanově pravé straně. Rychle vytáhl svá pérová kopí, jejichž dvě poloviny se vysunovaly z prostředka rukojeti na své místo.

Skokan ho ihned spatřil a ztuhl. Jednak ho tento náhlý zjev vyděsil, ale také váhal, jestli má zaútočit nebo utéct. Když uviděl Zura a Koru, jak vyskočili ze svého úkrytu po jeho levici, byl rozhodnutý. Připravil své mohutné zadní nohy k zoufalému skoku, ale už bylo pozdě.

Ahkova paže vyrazila kupředu a vypálila pérové kopí. To probodlo skokanovu hrud', prošlo jím skrz naskrz a přišpendlilo ho k zemi.

Vzduch prorazilo vysoké zavřeštění. Rychle jsem zase prozkoumal louku. Další skokani stále nebyli v dohledu.

Zavolal jsem dolů, aby tu bestii utišili, ale má rada už nebyla nutná.

Zur si stoupl nad přišpendleného skokana, aby si změřil jeho divoké škubání, a pak pozvedl svůj klíno-vitý meč. S překvapující hbitostí máchl u evakujících kusadel a tnul veškerou silou své masivní ruky. Zároveň se rychlým přetočením vyhnul škubající se přední kusadlovité noze a znovu se dostal na nohy s mečem připraveným k další akci. Jeho ostrážitost byla reflexivní, ale ne nutná. Meč rozpůlil příšeře hlavu a tím ji zabil, přestože se její končetiny ještě houževnatě mrskaly a škubaly. Bez jakékoliv rady tak Zur ukončil její stejně nedlouhá muka. Nejdůležitější bylo, že její poplašný křik utichl současně s ranou.

Ještě jednou jsem prozkoumal louku. Žádné známky, že by další skokani přicházeli podpořit svého padlého druha.

Uhodli jsme správně! Naše oběť byla sama. Vsadili jsme a vyhráli. Odměnu tvořil vzorek k pitvě.

Pak jsme spatřili vosy.

Kapitola šestá

Naše první bombardování vos jsme zaměřili na královny a hnízda. Bitevní plán nezahrnoval zničení dělnic. Jelikož se jednalo o náš první boj ve válkách s hmyzem, považovalo velitelství takovou akci za nesmyslný risk válečníků a vybavení. Bez klubajících se vajíček nebo vajíček nově nakladených tu totiž za dělnice, které dosáhly svého konečného věku, nebude žádná náhrada. Až by se loďstvo vrátilo a zaútočilo na skokany, vosy už by nekladly žádný odpor.

Tato filosofie byla moc fajn, co se týče loďstva, ale my jsme se stále nacházeli na planetě. A stejně tak i vosí dělnice. Přestože náš úvodní útok způsobil v jejich řadách početné ztráty a během naší měsíční přítomnosti jejich zástupy ještě porůstaly, pořád jich tu žilo zdrcující množství.

I když jsme si nebyli jisti proč, jednotlivci nebo skupinky neustále hlídali vzdušné cesty. Prostě tam číhali a o to právě šlo. S vyhýbáním se jim jsme neměli žádné potíže... dosud.

Tri z nich byly evidentně upozorněny smrtelnými výkřiky napadeného skokana. Poprvé jsme si jich všimli, když sestoupily ze stromů asi sedmdesát pět metrů od nás. Za hlubokého bzučení se k nám pomalu přibližovaly, ne více než tucet stop nad zemí. Jelikož zastihly Ahka, Zura a Koru na nekrytém místě, nebyla zde naděje, že by naši kolegové unikli jejich pozornosti. S chladnou hlavou nabili zbraně, aby se připravili na bitvu. Nebyl jsem si jist, jestli objevily i mě v mém vyvýšeném úkrytu. Nepohnul jsem se tedy a ani ostatní členové týmu neudělali nic, co by mě prozradilo.

Vosy nevypadaly, že by na útok nějak spěchaly. Když se k nám přiblížily, místo aby se vrhly do boje, líně se zase vznesly do korun stromů. Usadily se na nejvyšších větvích k odpočinku, zíraly na nás dolů a nervózně se dívaly jedna na druhou.

Možná by se mi povedlo spálit tyhle tři na místě, ale nerad bych vyčerpával další energii, když by se dala tato situace zvládnout i ručními zbraněmi. A také samozřejmě přijde den, kdy budou plamenomety úplně vybité a my budeme muset naprosto spoléhat jen na ruční zbraně. Proto bude nejlepší začít trénovat na takovou situaci teď, kdy máme oheň z plamenometů ještě k dispozici.

"Veliteli, potvrďte tři kusy nepřítele," dostal jsem telepatický vzkaz od Zura.

"Potvrzuji. V okolí nenalezeny další vosy nebo skokani."

Obě tyto síly se měly před sebou na pozoru. Tohle by byl první střet mezi koalici hmyzu a impériem Tze-nů. Překvapivé útoky jako naše originální bombardovací mise nebo napadení skokana ze zálohy jsme záměrně naplánovali, abychom se coby útočníci zvýhodnili a zasáhli obráncovy slabiny. Tentokrát proti sobě stáli poprvé jednotlivci o zhruba stejném počtu na každé straně, z nichž každá byla stejně připravená nebo nepřipravená, podle situace.

Když jsme bombardovali hnízda, viděli jsme stovky, možná tisíce vos. Ale setkat se s probuzeným a ostrážitým nepřítelem připraveným k boji na krátkou vzdálenost je něco úplně jiného, než je sledovat z kabiny letounu, jak nejistě a zmateně poletují okolo.

Stále na nás zeshora upíraly své kovové oči, příležitostně si vyměňovaly místa a dotýkaly se tykadly jako při poradě.

Měly štíhlá desetistopá těla a při letu dosahovalo rozpětí jejich křídel přes dvacet stop. Takto ovšem představovaly hrozivý a částečně špatně napadnutelný cíl.

Mí kolegové nemámili čas. S chladným klidem se obezřetně připravovali na boj. Poté, co se Ahk stáhl do pozice blízko k jednomu z tyčících se stromů, rozevřel pól tuctu svých pérových kopí. Do jedné ruky si vzal bič z ohebné oceli a druhou začal zapichovat kopí okolo sebe do země tak, že jeden konec zatlačil hluboko do hlíny. Původně jsem si myslel, že si připravuje k ruce zásobu střel. Z hlediska taktiky mi to nepřipadalo zrovna moc moudré při uvážení, že vosy mají neobyčejně tvrdou vnější kostru. Pak se otočil a dvě kopí zabodl do kmene stromu za sebou tak, že vyčnívala do prostoru v nezvyklém úhlu. Teď už jsem jeho plán pochopil. Mezi nepřítelem a sebou vztyčil náhodně umístěné bodce, aby znemožnil jakoukoliv šanci být sebrán náhlým náletem. Zdálo se, že se mám ještě hodně co učit od tohoto veterána protřelého bitvami.

Zur stál na otevřeném místě asi tucet metrů od Ahka. V rukou držel palcát vylepšený prodlouženou rukojetí, který patřil původně ke Kořině výzbroji. Zůstával v jakési líné nehybnosti a rukama svíral pevnou rukojeť. Své oči ale z vos nikdy

nespustil. On by pro ně nebyl žádným jednoduchým cílem. Desetistopý Tzen s vylepšeným palcátem je protivníkem, který by se měl brát vážně.

Dalších dvanáct metrů od Zura doplňovala trojúhelník Korá. Čekala blízko mírně naklánějícího se stromu, ale neschovávala se pod něj. Její těžká zbroj s hroty se jí leskla na ruku, ale jako by si té váhy ani nevšimla, přehazovala si z jedné ruky do druhé jednu ze svých olověných koulí a pozorovala vosy.

"Veliteli!"

Vmysli se mi rozezněl Kořin hlas.

"Ano, Koro?"

"Žádám o svolení k zahájení bitvy."

"Potvrzuji."

Nedovolil jsem jí to ani tak z netrpělivosti jako ze zvědavosti, jaký plán vymyslela. Nemusel jsem čekat dlouho. Zpočátku pomalu, potom se postupně rychleji začala otáčet a rotovat, jako když teplokrevný živočich pronásleduje svůj ocas. Svůj vlastní ocas ale postupně zvedala, až se tyčil přímo nahoru. Pak se dvakrát prohnula jako proutek a mrštila tu olověnou kouli na vosy, přičemž spustila ocas, aby dodala svému hodu co nejvíce síly a udržela rovnováhu. Myslel bych si, že hodit kouli přesně na tak velkou vzdálenost a ještě s takovou silou není možné. To samé si evidentně říkaly vosy. Aby se mé předpoklady ukázaly jako mylné, proletěla okolo mě koule, jako by byla vystřelena z obrovského praku a vrazila do hrudníku jedné vosy se slyšitelným prasknutím.

Náraz srazil vosu z jejího místa, ale ta se nezraněná zastavila ve vzduchu a vznášela se. Za chvíli se k ní přidaly i druhé dvě. Dlouhou dobu visely ve vzduchu, až jsem si myslel, že se opět usadí. Pak najednou bez varování zaútočily.

Přesněji řečeno zaútočily dvě z nich. Beze spěchu se snášely k zemi k mým kolegům. Třetí se vznesla a odlétala pryč, pravděpodobně pro ostatní. Sledoval jsem ji svým plamenometem a neodvažoval jsem se pálit, dokud nezačala bitva. Útočnice minuly mé vyvýšené útočiště, takže jsem nechtěl dále čekat. Spustil jsem plamenomet a díval se, jak se posel vznítil a spadl. Pak jsem obrátil svou pozornost k boji pode mnou.

Druhé dvě vosy se soustředily na jediný cíl - Koru.

Na chvíli jsem ji ztratil z dohledu, protože mi v něm zacláněly útočnice. Viděl jsem ale Zura a Ahka, kteří se přesouvali ze stanoviště na pomoc kolegyni. Pak jsem znovu spatřil Koru, jak se rychle kutálí stranou po zemi. Zřejmě čekala na poslední možný okamžik, kdy vosy připraví k přistání své přední nohy a ona se dostane nebezpečně blízko k jejich jedovatým žihadlům.

Náhly pohyb jejich terče vosy zmátl a na chvíli zaváhaly. To by inteligentní stvoření v boji s Tzenem nemělo dělat.

Vteřinkové zastavení cíle bylo vše, co nekrytý Ahk potřeboval. Bič z ohebné oceli šlehl, zasáhl nejbližší vosu za hlavou a oddělil ji od těla.

Bezhlavé tělo se stále ještě potácelo ze strany na stranu a narazilo do své kamarádky. Druhá vosu se pod nárazem zakymácela v prostoru a snažila se odletět. Manévr ale provedla opět příliš pomalu.

Zur už stál za ní a rozhoupal svůj vylepšený palcát, který trochu upravil. Jeho pevnou rukojeť vyměnil totiž za poddajnou a ohebnou jako provaz, což už tak strašlivé síle jeho rukou dodalo ještě neuvěřitelně rychlý švih.

Rána zasáhla vosu do zadečku, roztočila ji a strhla na zem. Napadená si ihned uvědomila svou zranitelnost v takové pozici a znovu se snažila se dostat do vzduchu - opět marně.

Korá se dokutálela až ke stromu. Když se zase oclla na nohou, vyskočila na kmen a vyškrábala se po něm několik yardů. Pak se odrazila a přistála na vzlétávající oběti.

Skočila jí na záda a svou vahou a nárazem ji srazila zpět na zem. Tam ji tiskla svým tělem a jednou rukou ji držela okolo krku. Volnou ruku obtěžkanou zbrojí a svírající další ocelovou kouli zvedla a opakovaně s ní zasáhla hlavu vosy. Jak sebou vosu na zemi házela a svíjela se bolestí, smýkala s Korou tam a zpátky. Ta totiž svou oběť stále nebezpečně svírala rukou. Bestie teď byla všemožně zohýbaná a žihadlem se zoufale snažila zasáhnout svoji mučitelku.

Teď přišla má chvíle. Nejen Ahk měl u sebe pérová kopí. Pomocí jedné ruky, nohy a ocasu jsem se chytil kmene stromu, vyklonil se, rozevřel kopí a mrštil ho dolů. Zasáhl jsem cíl. Kopí se vose zabodlo do zadečku, přišpendlilo ji tak k zemi a ukončilo hrozbu žihadla.

"Koro!" zavolal jsem. "Konec útoku. Je mrtvá!"

Řekl jsem pravdu. Tělo se sice ještě škubalo, ale Kořino bušení rozmačkalo hlavu té bestie.

"Rozumím, veliteli."

Seskočila z vosy zmítající se ve smrtelných křečích, postavila se a čekala.

Ještě jednou jsem prozkoumal louku, ale stále se tam nic nedělo. Opatrně jsem sešplhal ze stromu. Nějaké větší vyklánění do prostoru bylo pro nezmary jako je Korá, ale já jsem měl příliš velký respekt před svou zranitelností, abych riskoval nějaké zbytečné zranění. A navíc, jak už jsem se zmínil, trpím trochu akrofobií.

Když jsem se dostal dolů, cítil jsem jakési uspokojení. Získali jsme pro Zura vzorek na pitvu a já už se nemusel strachovat, jak si tým povede ve skutečné bitvě.

Kapitola sedmá

Tým si užíval krátkého odpočinku. V jeskyni jsme byli zabezpečeni, jelikož Mahz hlídal vchod, a tak jsme se v klidu najedli.

Od našeho přiletu jsme si za ten měsíc jeskyni trochu přizpůsobili. Jednu z těchto úprav tvořilo několik jam, ohrad a klecí, ve kterých jsme drželi malé teplokrevné živočichy jako zdroj potravy. Můžeme sice jíst i mrtvé maso, ale dáváme přednost živému. A navíc, ukázalo se, že je výhodnější si udržovat živý inventář namísto okamžitého zabíjení chycených obětí, protože živé maso se nám nezkaží.

Situace ale přinášela jiné problémy než jen udržování zdroje potravy. Stejně jako jiní plazi i Tzenové jsou po vydatném

jídle ospalí a pomalí. V našich podmínkách jsme si ale nic takového nemohli dovolit. Nenacházeli jsme se na chráněné lodi nebo transportu, kde bychom se mohli povzbuzovat k bitvě dlouhými hladovkami, po boji se nacpat a vyspat, zatímco by nás v bojové linii vystřídalí ostatní. Octli jsme se v situaci, kdy jsme od každého válečníka neustále potřebovali maximální výkonnost, takže jsme se nemohli stravovat jako obvykle. Museli jsme jíst často a málo, abychom co nejrychleji vytrávili. To dělalo Koře problémy. Protože měla velkou spotřebu energie, mělo její malé tělo neustále hlad. Vždycky musela přestat jíst ještě předtím, než ho zahlnala. Výsledkem toho byla její narůstající podrážděnost. Pokud tedy měl tým i nadále dobře fungovat, musel jsem pro to najít nějaké řešení.

Narozdíl od nás ostatních Zuř od bitvy s vosami nejedl a místo toho se v zadní části jeskyně za světla pochoďně zabýval pitvou skokana, kterého jsme zabili.

Při odpočinku jsem sledoval, s jakou zručností rozřezává a prozkoumává tělo a občas mumlá nějaké poznámky do svého zápěstního nahrávače. Rád jsem ho zase viděl v jeho živlu.

Zur jako jediný z týmu nebyl vychován a vycvičen jako válečník. Svým původem je vědec, ale kvůli nedodržení metod této kasty se musel stát válečníkem, za což vděčil hlavně své impozantní postavě.

Často se ocital na okraji týmu, přestože nevěděli nic o jeho původu. Bojoval dobře a zdatně a ostatní byli rádi, že je jejich kolegou, ale občas jasně vyplynulo z událostí nebo projevů, že nepochází z kasty válečníků.

Jedním příkladem by mohla být má porada s ním ihned po přiletu na tuto planetu. Přestože mě na jeho původ upozornili, šokovalo mě, když jsem zjistil, že nemá žádnou výzbroj. Přesněji řečeno nebyl úplně beze zbraní. Přece je to Tzen. Ale jeho osobní arzenál se skládal jenom z dlouhého nože a zápěstního vrhače šipek se zásobou kyseliny a sedativ. Jako válečník byl nahý! Místo aby využil svou sílu k nošení zbraní, obtěžkal se disky s nahranými informacemi a prázdnými disky na nahrávání.

"Mou zbraní jsou vědomosti, veliteli," poučil mě.

Nechtěl bych nijak snižovat hodnotu vědomostí, hlavně u vědce. A samozřejmě uznávám, že Zurovy disky zvýšily naše naděje na přežití a zároveň nám zajistily, že se všechny získané informace dostanou k impériu. Ale každopádně bych chtěl říci, že jako Tzen a zástupce kasty válečníků jsem byl mnohem větší optimista co se týče našeho přežití, když jsem Zurovi půjčil svůj klínovitý meč a palcát!

Jak jsem ho tak pozoroval a vzpomínal na naši poradu, přistihl jsem se, že se mé myšlenky zatoulaly až do doby, kdy jsme se se Zurem poprvé setkali. Normálně bych nějakým nečinným vzpomínáním čas neztrácel, ale nedávno jsem se najedl a nechal jsem svou mysl jen tak zabloudit do minulosti - kdy jsem poprvé mluvil se Zurem a kdy pro mě začaly války hmyzu.

Předčasně mě probudili z hlubokého spánku, což znamenalo, že se něco zvrtilo. Okolo se pohybovali další válečníci, ale bylo jich moc málo na to, aby se schylovalo k útoku nebo k přípravám na válečné tažení. Jsem ale válečník, ne vědec, a proto není mou hlavní motivační silou zvědavost. Zkrátka jsem splnil rozkazy a vypravil se do konferenční síně.

Cekal na mě Tzen obrovských rozměrů. Vzpomněl jsem si, jak jsem tenkrát přemítal, proč je vědcem a ne válečníkem. Jeho síla by se určitě hodila. Pokynul mi, abych ho následoval k promítacímu stolu uprostřed místnosti.

"Rahme, kasta vědců dostala oprávnění vás vzbudit jako jednoho z mála expertů, jenž by nám měl pomoci nalézt řešení problému, který nás tíží. Zprvce nám po-tvrďte služební záznam - že jste bojoval v několika válečných taženích proti jiným inteligentním formám života a minimálně v jednom případě jste stál proti kultuře, jejíž technologie byla vyspělejší než naše."

"Ano."

"V tom případě bychom chtěli slyšet vojenský rozbor a váš názor na náš nedávný výzkum."

Natáhl ruku a stiskl tlačítko, aby zapnul promítací stůl. Objevil se obrázek města. Velkolepého města, daleko vyspělejšího, než jaká jsem kdy viděl. Jeho stav by se ale dal popsat jako totální ruina.

"Výzkumná expedice objevila toto město na severním okraji Černých bažin. Jeho stavitelé evidentně ovládali technologie, o jakých se nám ani nezdá, natož abychom jich mohli dosáhnout. Mohl byste nám na to říct svůj názor?" Zatímco mluvil, scéna se pomalu měnila. Jednou ukazovala čelní pohledy staveb, jindy se podívala do interiérů. Než jsem promluvil, chvíli jsem si to prohlížel.

"Tyhle obrázky jsou sice zajímavé, ale pokud mám podat vojenskou analýzu této ruiny, musím se na to podívat z technického hlediska a rád bych tedy viděl stavby, na které jsem zvyklý. Mohl bych se podívat na obranné zařízení základny, na zbrojnice a kasárny?"

"Žádné tu nejsou."

Zvážil jsem odpověď. Pak jsem prozkoumal svou otázku. Při rozhovoru mezi dvěma kastami někdy nastanou komunikační potíže. V tomhle případě ale byl můj dotaz natolik jednoduchý, že ho nemohl pochopit jinak. Odpovědi jsem přesto nemohl uvěřit.

"Vůbec žádné?"

"Prozkoumali to a ještě překontrolovali. Ve městě nejsou nikde naprosto žádné známky něčeho, co by bylo zbudováno za účelem násilí, boje... Jsou tu jistě předměty, které by se v případě nouze daly využít k hrubosti, ale žádné stopy po zbraních nebo jiné výzbroji, která by odpovídala vyspělé technologii, s jakou je město postaveno."

Pokračoval jsem ve studování ruiny. Po krátkém zamyšlení jsem na to přišel.

"Je zřejmé, že město a pravděpodobně i jeho obyvatelé zničil útok. Dají se tu nalézt známky vzdušného i pozemního napadení. To poukazuje na organizovaný a naplánovaný útok, nad kterým dohlížela inteligence. Pokud tu není žádná místní zbrojní technologie, není to výsledkem nějaké občanské války, ale spíše útoku zvnějšku."

Zastavil jsem se a na chvíli se zadíval na stůl.

"Rozsah škod ukazuje na mechanizovaný útok. Jsou tu ale některé věci, které by tento předpoklad nevysvětlovaly.

Tady máme budovu, jejíž předek je jakoby odtržen. Schválně jsem užil tohoto přirovnání, protože to nevypadá, že by

byla vyhozena do povětří. Všimněte si, že stroje uvnitř jsou neporušené, což znamená, že nemohlo dojít k výbuchu. Stroje vepředu, které jsou zřejmě ze stejného materiálu a stejného designu jako ty vzadu, byly odsekнутy spolu s prolomením zdi. Z toho bych usoudil, že rozsah škod nebyl tak omezený kvůli materiálu využívanému k výrobě strojů, ale díky omezené, nevýbušné a nechemické povaze útoku."

Převzal jsem ovládání stolu, abych zvětšil pohled na konkrétní místa.

"Hlavní, co potřebujeme zjistit, je příčina průlomu. Jak už jsem řekl, odříznutí zdi by poukazovalo na mechanický útok, přestože ty šrámy spíše připomínají stopy zanechané čelistmi nějaké příšery a ne stroje."

Pozvedl jsem hlavu, abych mu mluvil do očí.

"Závěr ze svého zkoumání bych udělal následující: město postavené a využívané bytostmi s pokročilými technickými znalostmi, ale nemajícími potuchu o násilí, napadla a zničila skupina inteligentních bytostí, které buď tak vypadaly samy, nebo postavily své stroje do podoby obrovských silných bestii. Z tohoto závěru bych vyvodil, že útočná síla je zaprvé extrémně mocná a zadruhé ochotná a schopná brutálně využívat tuto sílu proti kultuře, která nikoho neohrožovala. Takové zlo by mohlo být vážnou hrozbou existenci našeho impéria. Jako voják bych tedy považoval za hlavní prioritu zabránit této síle v možnosti napadení tím, že ji dopadneme a úplně zničíme."

Nevypadalo to, že ho má analýza a doporučení nějak překvapily.

"Vaše názory jsou zapsány a uloženy, Rahme. Rozbor se shoduje s předběžnou analýzou, která již byla předložena velitelství. Žádáme vás, abyste se ještě, než půjdete spát, stavěl v líhních, protože pravděpodobnost, že nás čeká velká válka, je značně velká. Jako vždy je rozhodujícím činitelem čas. Doufejme, že nám ho nepřítel poskytne dostatek, abychom se před bitvou stihli shromáždit, získat informace a připravit naše armády."

Otočil jsem se k odchodu, protože zde jsem už úkol splnil, ale zabránil mi pozvednutím ruky.

"Než půjdete, Rahme, chtěl bych si s vámi promluvit ještě o jedné věci. Jelikož se ale jedná o osobní záležitost, která nemá skoro nic společného s příkazy, které vás sem přivedly, nemusíte tu zůstat."

Neměl jsem naspěch a krom toho tenhle obrovský vědec nějak probudil k životu mou jinak velice chabou zvědavost. Mezi Tzeny docházelo k osobním rozhovorům velice zřídka, ale o dialogu mezi kastami jsem prakticky ještě neslyšel.

Pokynul jsem mu, ať pokračuje.

"Co se mě týče, díky současnému výzkumu názorů a analýz jsem mluvil s mnoha příslušníky kasty válečníků.

Zvědavost mě ponoukala podívat se do jejich vojenských záznamů ve snaze určit, proč se vlastně ptali zrovna těchto válečníků. Z toho, co jsem našel ve vašich a ostatních záznamech a po setkání s vámi jsem usoudil, že budete brzy povýšeni. Pokud by se tak stalo, chtěl bych vás požádat, jestli bych mohl v nadcházející válce pod vámi sloužit."

Jeho žádost mi vyrazila dech, ale snažil jsem se to na sobě nedat znát. Mezi kastami totiž existuje určitá hrdost, a proto každý vynakládá velké úsilí, aby ho nevyvedl z míry nějaký příslušník kasty jiné.

"Jelikož vaše žádost závisí na správnosti závěrů, chtěl bych slyšet nějaké obšírnější logické vysvětlení, ještě než vám odpovím."

"V každé válce je třeba mít nějaké dodatečné důstojníky. Velitelství předtím, než jmenuje nové válečníky, pravidelně kontroluje záznamy válečných veteránů. Váš služební záznam je nejen ukázkový, ale objevuje se v něm mnoho speciálních vlastností, které velitelství u svých důstojníků hledá. Z toho vyplývá velká pravděpodobnost právě vašeho povýšení v hrozící válce."

"A jaké 'vlastnosti důstojníků' by to jako měly být?"

"Nejdůležitější je pečlivě pozorovat všechny okolo sebe, uvědoměle proniknout do způsobu jejich chování a přistupů a předvídat, jak se dále zachovají v nějaké situaci. Z tohoto pohledu jsou tyto vlastnosti podobné kastě vědců. Proto se mi podařilo zaznamenat takto přesný postup."

"Obávám se ale, že jste z něj vyvodil špatné důsledky," opravil jsem ho. "Tyhle konkrétní vlastnosti najdete u každého důstojníka, protože jsou prostě běžné mezi všemi veterány. Poznání svých kolegů přispívá k našemu přežití."

Zvedl se a zatímco odpovídal, chodil sem a tam.

"Ale všichni válečníci neposuzují druhé podle stejných měřítek, protože získané informace potřebují k různým účelům. Je těžké vám to vysvětlit, Rahme, protože jste se dostal za určitou hranici a myslíte si, že ostatní uvažují stejně."

Jejich myšlení ale není tak vyspělé jako vaše. Oni posuzují druhé černobíle. To znamená, že když se podívají na jiného válečníka, zeptají se sami sebe, je to schopný válečník nebo ne? Když budeme bojovat bok po boku, nebude pro mě nebezpečný? Vy a vám podobní jste buď důstojníci, nebo jimi brzy budete a nesoudíte ostatní černobíle. Zjistíte, jakou má kdo sílu a kde jsou jeho slabiny a přizpůsobíte tomu své činy a akce. Kdybyste byl nyní na místě důstojníka, místo abyste odmítl službu nějakého válečníka, zkrátka byste ho umístil v týmu, který by využil jeho schopností a hlídal jeho slabiny. Proto velitelství hledá důstojníky, kteří berou své úkoly osobně a snaží se, aby vše fungovalo, a ne válečníky, kteří by marnili čas přebíráním nejlepších, aby vytvořili perfektní tým."

Potřeboval jsem trochu času na rozmyšlení o správnosti tohoto výroku a o jeho aplikaci na mou osobu. Zeptal jsem se tedy na něco jiného.

"Vraťme se tedy k vám. Proč by měl vědec chtít jít do války? Nebo ještě přesněji: proč by na sebe důstojník chtěl brát takové břemeno, že by přijal do svého týmu vědce?"

"Nevyjadřil jsem se přesně. Nechtěl bych pod vámi sloužit jako vědec, ale jako válečník. Můj postup v kastě vědců zamrzl na bodě nula a mí nadřízení mi čím dál tím častěji navrhuji, že bych byl impériu asi více užitečný v jiné kastě. Jestli tomu tak má být, jako náhradní kariéru bych si zvolil kastu válečníků."

Přestože jsem své rozhořčení nad důsledky jeho výroku chtěl potlačit, následující otázka vyzněla nervózněji, než jsem chtěl.

"Vy si tedy myslíte, že být válečníkem je jednodušší než být vědcem?"

"Pro mě ano. Nevykládejte si to špatně. Nechci nějak snižovat obtížnost povolání válečníka. Ale pro mě bylo vždycky

bojování jednoduché, až moc snadné. Proto jsem se dal k vědcům. S mou postavou nebyl při tréninku problém běžet rychleji nebo uhodit silněji než ostatní. Nestálo mě to žádnou námahu, a tak jsem měl pocit, jako kdybych impériu nijak nesloužil. Protože jsem jako vědec neuspěl, je čas spolknout své osobní pocity a volby a sloužit impériu v oboru, pro který se hodím nejvíce, a sice v kastě válečníků."

"Takže vy se na mě obrácíte jako na toho, který neposuzuje černobíle, a očekáváte, že na vás budu brát nějaké speciální ohledy?"

"Ne tak úplně. Jako člen týmu jsem připraven nést plnou zodpovědnost. Pouze doufám, že najdu nějakého velitele, který by neobracel můj neválečnický původ proti mně, ale raději by co nejlépe využil mých vedlejších znalostí a schopností. Nežádám nic víc než kterýkoliv Tzen - být něco platný a maximálně využít svých dovedností."

Těžko jsem chápal jeho logiku.

"Ale podle vaší definice by tohle udělal každý důstojník. Proč o to žádáte zrovna mě?" zeptal jsem se.

"Teoreticky by to udělal každý. V praxi ale smýšlí černobíle hlavně kasta válečníků. Mnozí z vašich kolegů válečníků si sice jsou vědomi hodnoty ostatních kast a vyjadřují jim příslušný respekt, ale když s nimi jednají, stejně se chovají pyšně, povýšeně a skoro pohrdavě. Ne, že by touto vlastností vládla pouze vaše kasta. Najdeme ji i u ostatních, včetně vědců. Ale u válečníků to cítím tím více, že mezi ně chci vstoupit. Při rozhovoru s vámi jsem ale žádné pohrdání nezaznamenal, a proto jsem požádal o službu právě pod vámi. Ne z toho důvodu, že bych očekával nějaké zvláštní ohledy, ale předpokládám, že mě budete plně využívat stejně jako byste to dělal s válečníkem vychovaným ve vaší kastě."

Chvilí jsem nad jeho návrhem zapřemýšlel a pak jsem se obrátil k odchodu.

"Váš návrh se mi nezdá špatný. Pokud budu opravdu povýšen, jak říkáte, přijmu vaši službu."

Zastavil jsem se ve dveřích.

"Jak se jmenujete, vědce?"

"Zur," odpověděl.

Byl to Zur a jeho služba se prokázala stejně tak dobrá jako jeho předpověď týkající se mého povýšení. Nejenže mi nedal sebemenší příležitost litovat mé volby, ale díky jeho schopnostem jsem ho dokonce jmenoval svým zástupcem, proti čemuž nikdo z týmu nic nenamítal, ani Ssah.

"Veliteli!" Zurův hlas přerušil mé zasnění.

"Ano, Zuře?"

"Mohl byste sem na chvilku jít? Při pitvě jsem zjistil něco, co byste měl vědět."

Tak to je vše k mému polednímu klidu. Zvedl jsem se a šel k němu.

Kapitola osmá

Prudké ochlazení vneslo do našeho týmu období nečinnosti. Do příchodu jara jsem všem nařídil, aby zůstali v hlubokém spánku. Naše standartní výbava pro přežití sice obsahovala prostředky, jejichž pomocí bychom se přizpůsobili extrémním teplotám a naše těla by mohla normálně reagovat, ale nepovažoval jsem to za nutné. Skokani se zazimovali nebo pomřeli zimou, takže se přestali ukazovat. Za jejich nepřítomnosti se nedaly získávat žádné informace, a protože nám chyběly jak síly, tak vybavení k jejich vyhlazení během zimního spánku, logicky jsme využili výhody volného času k tolik potřebnému odpočinku.

Zur a já jsme zůstali vzhůru o něco déle než ostatní. Korá také byla při vědomí, aby mohla hlídat vchod do tunelu. My jsme se Zurem srovnávali a analyzovali všechny informace, které jsme dosud získali o skokanech, a já jsem se ještě seznamoval s již dříve nashromážděnými daty pro impérium.

Neomlouvám se za své omezené znalosti, které jsem měl při přebírání této akce. Bylo se toho hodně co učit a času jsem na to měl relativně málo. Poté, co objevili zdemolované město a přišlo se na existenci koalice hmyzu, všichni vědci a technici se na tento problém s vervou vrhli, zatímco válečníci ještě spali. Všechno se snažili rozluštit jazyk stavitelů - nebo předků - jak se jim začalo říkat, aby je pak mohli použít jako klíč k odhalení jejich tajemné historie a technologie. Tento postup pro nás nebyl nijak nový. Jak už jsem se zmínil, nebylo to poprvé, co se Tzenové setkali s inteligentní, technicky vyspělou rasou.

Výzkum přinesl Tzenům nesmírné bohatství nových informací. Je těžké říci, která z nich byla nejfantastičtější - jestli jejich technologie, která jim umožňovala cestovat po hvězdných drahách a kolonizovat je, nebo to, že neměli ani ponětí o nějakých válkách nebo násilí. Když jsme si uvědomili jejich neznalost, snadno jsme pochopili, jak mohla tato existence tak rychle skončit.

Ještě než jsme se prvně vydali do vesmíru z naší domovské planety Černých bažin, naučili jsme se základní pravidlo pro přežití, které vyplývalo z Uzenovské historie: nic si nebrat a nestavět, dokud to nebudu schopen ubránit. Cokoli, co máte, ať je to zdroj vody nebo krev ve vašich žilách, vždycky se najde někdo nebo něco, co po tom bude toužit. A jediný, kdo může nepříteli zabránit, aby vám to vzal, jste vy.

Tuto lekci se pravděpodobně prvotní stavitelé nikdy neučili. Nikdy nemůžeme přijít na to, jestli si mysleli, že nikdo nebude chtít to, co mají oni, nebo jestli předpokládali, že ostatním bude stačit se s nimi o něco dělit. Ať už to bylo jakkoli, když se stavitelé prvně setkali s hmyzem a odhalili jeho inteligenci, snažili se s nimi podělit o své vědomosti. Řekli jim o hvězdných drahách a o spoustě ostatních neobydlených světů ve vesmíru, aby jim dokázali, že není třeba vést nějaké války o potravu či území. Dokonce je naučili zacházet s některými z jednodušších mezihvězdných transportů, aby jim tyto světy zpřístupnili.

Přemýšlení hmyzu probíhalo v mnohem jednodušších logických pochodech. Protože se jejich populace rychle rozmnožuje, zdálo se jim, že nikdy nemůže být dostatek světů pro každého. Proto brali stavitele jako první možné soupeře o neobydlené světy. Na základě této logiky sebrali lodě a znalosti o umístění dalších kolonií, které jim stavitelé

poskytli, a přistáli k útoku. To přivedlo prvotní stavitele a jejich kulturu k rychlému konci. Když hmyz zničil soupeře, stáhl se zpět na své území a pomalu expandoval, podle toho, jak to vyžadoval růst populace. Takto nerušené pokračoval jejich koloběh až do doby, kdy se objevili Tzenové.

Prvotní stavitelé byli techniky, hmyz prvním dobyvatelem, ale Tzenové se stali prvními válečníky. Naše vítězství nikdy nezáviselo na bezmoci našich protivníků. Proto jsme (narozdíl od hmyzu) nenechali bez povšimnutí technologii, kterou po sobě zanechali stavitelé. I když jejich výrobky neměly sloužit k potřebám válečnickým, daly se některé vynálezy a objevy k tomuto účelu předělat.

Zanedlouho vyzkoumali naši vědci a technici, že jakýkoliv vynález má dvojnásobnou výrobní či ničivou sílu. Zatímco my jsme se připravovali k bitvě s hmyzem, oni se snažili pro technologii stavitelů najít využití ve válce. Ve válce, v níž se střetne nespočetné množství hmyzu s našimi zbraněmi a vojenskými zkušenostmi.

Poté, co válečníky probudili, nastalo uspěchané období přecpané účastníky příprav. Jako většina válečníků i já jsem si uvědomil nutnost trénovat a většinu své koncentrace jsem věnoval speciálním nástrojům naší kasty, jako jsou letouny a nové zbraně a také jsem se alespoň narychlo a povrchně snažil podívat na ty nesmírné zásoby informací.

V současné šlamastyce jsem cítil stále větší potřebu načerpat informace, které jsem dříve jen tak přelétl. Byl jsem proto vděčný, že je tu se mnou Zur se svojí knihovnou informačních disků. Někdy bylo ale složité přimět ho k tomu, aby nezajížděl do tak zbytečných detailů. Přestože jsem se snažil omezovat hloubku našich studií, šokovalo mě, kolik času zabralo prostudování jen toho nejnужnějšího materiálu. Jak mijely dny a týdny, můj respekt k Zurovi rostl. Vždycky jsem ho považoval za dobrého válečníka, ale hloubka jeho talentu, kterou jsem měl nyní možnost částečně odhalit, předčila mé nejpřísnější nároky na efektivnost.

Jednou, když jsme si udělali přestávku na jídlo a odpočinek a lehli jsme si na zem, řekl jsem mu to. I po jídle, kdy je mozek otupělý, jeho myšlenky fungovaly rychle, když mi výstižně odpovídal.

"Tady je při práci nutná jistá vyrovnanost, veliteli, kterou jak se mi zdá, někdy přehlízíte. Vědomosti jsou mocnou zbraní, ale jen když jsou využívány. Kdyby koalice hmyzu využila znalosti prvotních stavitelů tak jako my, pochybuji, že bychom tu dnes byli. My, Tze-nové, nejsme efektivní jen proto, že máme znalosti, ale protože je využíváme. Vědci zkoumají a třídí poznatky, technici je přizpůsobují k praktickému využití a válečníci je v této praxi používají. Kdybych to měl převést na menší měřítko, mé informace by neměly velkou hodnotu, kdybyste je vy jako velitel nechtěl nijak použít. Jak už jsem poukázal při našem prvním setkání, myslím si, že by se mnoho důstojníků zdráhalo využít výhod mé spolupráce."

"Teď s tebou, Zuře, nesouhlasím. Nemyslím si, že jsem jako důstojník tak neobvyklý. Ve všech částech našeho tréninku na vědce a techniky velice spoléháme. Proč by tomu na bitevním poli mělo být jinak?"

"Proč? Asi proto, že když se jednou opravdu bojuje, nikdo nezná soubor lépe než válečník a informace patří do školy. Neříkám, že jiný důstojník by neposlouchal, ale ptal by se mě proto, že by hledal radu a ochotně poslouchal?"

"Věřím tomu, že většina důstojníků ano," trval jsem na svém. "Jinak bychom při vedení války nemohli být moc úspěšní."

"Snad máte pravdu, veliteli," připustil. "Rád přiznávám, že stejně jako vzrostlo vaše ocenění kasty vědců, během této mise se značně vylepšil i můj pohled na kastu válečníků, zvláště na její důstojníky. Je mnoho věcí, které jsem si dříve neuvědomoval. Třeba Kořín vývoj."

"Co je s jejím vývojem?"

"Předpokládám, že víte, že má teď na každého člena týmu konečný názor. Přičítám tuto její znalost vám, protože i když vám své názory neřekla, dal jste jí jakýsi impuls, díky němuž si je vytvořila."

Pozvedl jsem přísně hlavu.

"Je běžné a charakteristické, že má každý válečný veterán jasný názor na svého kolegu nebo kolegy. Mnozí to dokonce považují za nesmírně důležité pro jejich vlastní přežití," řekl jsem opatrně.

"Jsem si toho vědom, veliteli. Proto jsem mluvil výhradně o rozvoji Kory. Předpokládám, že v této části rozvoje jí pomohlo něco zvnějšku, co jí umožnilo postoupit kupředu mnohem rychleji, než by se stalo za normálních okolností."

"Pokud jsi natolik vnímavý, jistě sis všiml, že většinu svého volného času tráví s Ahkem," poukázal jsem. "Jelikož on má více bitevních zkušeností než kdokoli z týmu včetně mě, za jejího hlavního rádce a učitele bych považoval jeho."

"Souhlasím, veliteli. Také jsem si ale všiml, že vy jste byl tím, kdo ho do Kořína rozvoje zainteresoval."

"Zuře, jistě jsi si vědom toho, že žádný velitel nemůže přikázat válečníkovi, aby sdílel své zkušenosti a znalosti s nějakým jiným?"

"To opravdu jsem. Ale na druhé straně to hlavní, co by se v takovéto misi nepředpokládalo, je možnost přesvědčit veterána-válečníka o tom, že je v jeho nejlepší zájmu si v takové vypjaté životunebezpečné situaci vyslechnout radu méně zkušeného Tzena."

Na chvíli jsem ztichl a pak snížil hlavu zpět k zemi.

"Jako velitel bych nemohl být úspěšný, kdybych se nesnažil dostat z každého válečníka co nejvíce, ať už se jedná o jakoukoliv metodu."

"To je právě to, co se učím, Rahme. Proto také nelituji, že se musím řídit vašimi rozkazy."

Kapitola devátá

Jako válečník a jako velitel jsem se nikdy necítil tak bezmocně, jako když jsem byl nucen nečinně přihlížet Ahkově smrti.

Začínalo jaro a aktivita skokanů nebyla ještě v tomto období vyzkoumána. Tato neznalost mě přiměla k tomu, abych probudil Ssah a Ahka z hlubokého spánku. Potřebovali jsme někoho vyslat ven, aby zjistil, jestli jsou již skokani v pohybu, abychom mohli rozhodnout o probuzení zbytku týmu.

Ti dva se vydali ven s obvyklým přísným rozkazem vyhýbat se jakémukoli kontaktu s nepřítelem, zatímco já jsem zůstal vzadu na stráži u vchodu. Vyrázili krátce po rozbřesku, aby co nejvíce snížili šanci na setkání, protože skokani se tou dobou pohybovali jen zřídka.

Když jsem na stráži nehybně setrval několik dlouhých hodin, nedalo se toho moc dělat kromě přemýšlení. Ironicky se mé myšlenky zatoulaly k tématu, jak dobře zatím přežíval náš tým v takových špatných podmínkách. Přežili jsme naše odstrčení i následující nárazové přistání, a přestože nás bylo pouze šest, dokázali jsme se udržet skoro rok v místech hemžících se nepřáteli. Nejenže jsme přežili, ale ještě jsme pro impérium nashromáždili hodnotné informace, a to dokonce bez jediné ztráty.

Napadlo mě požádat Zura o jeden prázdný disk, kam bych si zaznamenal své velitelské poznatky. Kromě informací o nepříteli jsme zažili lekce přínosné pro taktiku přežití. Nakonec jsem si v hlavě třídil myšlenky typu jak jsem vedl tým od doby přistání, probíral jsem své metody k účelnému využití sil a schopností každého člena, rozebíral jsem, co bych změnil a co bych ponechal nedotčené...

Mé myšlenky přerušil smrtelný výkřik skokana. Rychle jsem vrátil své smysly do reality a napjatě jsem poslouchal, ale už se nic neozvalo.

Překvapeně jsem zjistil, že se schyluje k západu slunce. Mezitím, co jsem bez jediného mrknutí celý den pozoroval terén, mé myšlenky byly natolik intenzivní, že jsem zapomněl na čas. Nastal čas návratu průzkumníků. Zazněl další výkřik. Teď už jsem byl úplně ve střehu. Zvuk přicházel z místa, kam jsem už nedohlédl, odněkud zpoza kopců, které skrývaly naši jeskyni, z blízkých stromů, kde se nacházeli Ahk a Ssah. Aktivita skokanů v čase návratu našich průzkumníků nebyla náhodná. Měli jsme tu problém.

"Zuře...Zuře...Zuře...Zuře..." Zoufale jsem vysílal do jeskyně za mnou.

Trvalo to strašně dlouhou dobu, než se mi podařilo Zura vzbudit.

"Zur na přijmu!" přišla konečně slabá odpověď.

"Máme nějaké problémy v lese... Asi naši průzkumníci... Jdu se tam podívat... Vzbud' ostatní a buďte připraveni..."

Když jsem vysílal poslední rozkaz, už jsem vyskočil na nohy a běžel. Řítil jsem se ze srázu prvního kopce, když vzduch rozříznul další výkřik. Řžel jsem dvakrát tak rychle, nahoru do kopce a zase do dalšího údolí.

Náhle se mi připomněl můj trénink. Takhle to nejde. V krizové situaci slepě a bezhlavě pádit kupředu je záležitost paniky a je to dobré akorát tak k rychlému konci. Takhle nejedná Tzen válečník, ale neinteligentní druh. Přinutil jsem se k zastavení a při dalším výkřiku jsem musel zatnout pěsti. Potřeboval jsem informaceinformace, které bych vyslal zbytku týmu a také abych promyslel vlastní další kroky.

Otočil jsem se a spěchal zpátky do kopce, který jsem nedávno seběhl. Na tomto hřebeni se vypínal k oblakům skalní útvar, který jsme příležitostně využívali k výhledu. Teď mi může posloužit.

Vyškrábal jsem se přes okraj a pak se přikrčil, abych mohl prozkoumat vzdálenou linii lesa. V dálce jsem zahlédl pohyb. Snažil jsem se zaostřit, přičemž jsem zakusil nevyhnutelnou bolest hlavy, která následuje po využití naší možnosti přiblížení.

Byl to Ahk. Vrhel jsem na něj rychlý pohled, když se sotva popadaje dech krčil u stromu, v jedné ruce pérové kopí, v druhé bič z ohebné oceli. Pak mi zmizel, protože skočil na kmen stromu, aby se vyhnul skokanovi, který se něj chystal. Překvapen nárazem, nepřítel couvnul. Než se vzpamatoval, Ahk byl zase v dohledu. V zapadajícím slunci dvakrát šlehl jeho bič, skokan se převálil a chyběly mu dvě nohy. Ahk zase utíkal podél řady stromů. Protože věděl, že v otevřeném terénu by ho skokan předhlonil, využíval co nejlépe své pohyblivosti. Leželo tam několik škubajících se mrtvol, které němě vypovídaly o efektivnosti jeho taktiky. Určitě to byly jejich výkřiky, které mě upozornily, že se něco děje. Nechápal jsem, proč se prostě neponořil do lesa, aby svým pronásledovatelům unikl. Viděl jsem jich osm, jak se ho snaží houfně odříznout. Náhle chabě klesnul, jak na jeho ležící tělo zaútočil skokan ze stínů lesa. Proto byl Ahk na kraji lesa! Skokani z něj začali vylézat.

Ahk se zvedl na jedno koleno a vrhl své kopí po skokanovi, který ho zrovna ohrožoval, a přišpendlil ho k zemi.

Náhle byl zase dole, protože se na něj během hodu vrhl další skokan.

Byl jsem napnutý a bodavá bolest projížděla mýma vypoulenýma očima. Potom Ahk skokana odhodil dozadu a zase se postavil na nohy. Chvilí jsem byl mimo. Pak jsem si uvědomil, co udělal. Zatímco na něm ležela ta příšera, spustil další pérové kopí a využil sílu jeho vysunovacích konců k nadzvednutí a odhození skokana pryč.

Zase utíkal, ale klopýtl, protože se z hlubin lesa vynořili další dva skokani. Kolik jich tam je?

Kde je Ssah?

Začal jsem se po ní dívat, ale musel jsem vrátit pozornost zpátky k akci. Když se Ahk snažil změnit směr, chytil ho nějaký skokan, sevřel své mohutné čelisti okolo jeho pasu a zvedl ho do vzduchu. Ahk upustil kopí a nahnatal rukou něco malého na zádech. Hmyz spadl a bolestí se kutálel pryč. Pás s kyselinou!

Zase se hýbal, ale trpěl bolestí. Ze skokanova sevření měl na bocích ošklivé rány, takže se nemohl tak rychle pohybovat. Viděli to i ostatní skokani a zdvojnásobili své úsilí ho chytit.

Zatímco se nešťastně klátí, pokusil se o poslední zoufalý pohyb. Bič znovu šlehl. Ale tentokrát ne směrem k hmyzu.

Jeho terčem se stala větev sklánějící se nízko nad ním. Bič se kolem ní obtočil a držel. Bleskově se octnul nahoře, když vyzvedl svou váhu silnými rukama.

Příliš pozdě! Jeden skokan ho chytil za nohy a silou ho tahal dolů. Ahk se snažil znovu se vytáhnout i s ním, ale pak uvolnil jednu ruku, aby použil další zbraň. Jiný skokan se vyšplhal po těle svého druha a zatnul čelisti okolo válečnickova krku. Ahk sebou škubnul, jeho hlava se zvrátila, úplně oddělená od těla. To chvilí viselo na biči a pak ztěžka dopadlo na zem mezi shromážděné nepřátele.

Na to, jak jej budou hltat, jsem se už nedíval. Koukal jsem se za ně. Když jsem sledoval Ahkův pohyb vzhůru, zahlédl jsem ještě něco jiného.

Viděl jsem Ssah přikrčenou na stromě asi deset metrů za bitkou. Co bylo ale zajímavější, v rukou svírala nepoužitý plamenomet.

Kapitola desátá

Tři z nás se pohybovali šerem před svítáním. Korá, Zur a já jsme podnikli tuto výpravu a Ssah s Mahzem jsme nechali na stráž u vchodu.

Nešlo o náhodné rozdělení povinností. Soubor tvořil v této misi jistotu a jako takový vyžadoval spolupráci a důvěru, abychom se s nepřítelem mohli utkat. Zur i Korá mě oba zvlášť požádali, abych je nepovolával do mise se Ssah a já sám se musím přiznat, že bych na ni také spoléhal velice neochotně. Ve skutečnosti s ní mimo nutné věci týkající se služby udržoval nějaký kontakt pouze Mahz. Naneštěstí se díky tomu Mahzovi všichni vyhýbali ještě více než já.

Přestože názory týmu na Ssah nebyly nikdy nějak dobré, po Ahkově smrti se ještě více zhoršily. Vlastně to došlo tak daleko, že jsem musel překročit své pravo-moce jako velitele a během pobytu na této planetě zakázat veškeré souboje. Tento rozkaz samozřejmě vyvolal mezi členy týmu (včetně Ssah a Mahze) vlnu protestů, ale za svým rozhodnutím jsem si stál. Nehledě na to, kdo by se bitvy účastnil a jaký by měla výsledek, oslabila by tým a my jsme si už nemohli dovolit ztratit dalšího člena. Místo toho jsem jim připomenul, že sice mají válečnické právo proti mému rozhodnutí protestovat, ale pořád jde o rozkaz v bitevním poli. Mohli by si tedy jít stěžovat za mým nadřízeným, jakmile mise skončí a my se připojíme k impériu, ale dokud jsou tady, musí plnit mé rozkazy do posledního písmene.

Pokud by někdo za těchto podmínek neuposlechnul rozkaz, mohu mu podle potřeby uložit jakýkoli trest, třeba i smrti, bez jakéhokoli soudu a bez přivolání nějakého člena týmu, který by můj rozsudek podpořil. V celé historii válečnické kasty není známo, že by bylo toto právo využito, ale stále platilo a já jsem ho v případě nutnosti mohl použít.

Pravděpodobně šlo špatné použití ustanovení, které by v případě výzvy k souboji vyvolalo debatu o vyložení autority a ostatních priorit proti osobnímu rozhodnutí. Stejně si ale myslím, že by to bylo správné. Osobní vyložení ustanovení mě do této situace dostalo, tak mě, ó Černé bažiny, z ní zase vyvede zpět.

Výslech Ssah po Ahkově smrti byl jedním z nejsklíčujících a z nejnespokojenějších v mé kariéře. Poté, co jsem tu událost zhlédl, nevrátil jsem se do jeskyně, ale čekal jsem na úpatí, až se Ssah objeví. První ztráta Tzena pod mým vedením a fyzické vypětí, které jsem tak dlouho zakoušel při pozorování blízkého boje, nahlodaly mou psychiku tak, že když Ssah přišla, má nálada vskutku nebyla růžová.

"Vysvětlení!" požadoval jsem vyrovnaně, jak jen jsem byl schopný.

"Vysvětlení čeho, veliteli?"

"Právě jsme ztratili jednoho člena týmu, Ssah. Jako velitel bych si přál vědět proč, abychom se v budoucnosti mohli takovým případům vyhnout. Když Ahk zemřel, plnila jsi s ním úkol ty, takže jsi logicky zdrojem informací týkajících se té "události". Tak teď mi to vysvětli!"

Stále vypadala zmateně, ale dala se do vyprávění.

"Ahk a já jsme byli dnes ráno vysláni ven, abychom prozkoumali činnost skokanů. Prošli jsme několik sektorů, ale do stmívání jsme nezaznamenali žádnou činnost ani jednotlivců, ani skupin. Když už jsme se vraceli k jeskyni, zaslechli jsme, jak se zezadu rychle přibližuje skupina skokanů. Protože jsme měli přísný rozkaz vyhýbat se jakémukoli střetu s nepřítelem, pokoušeli jsme se utéct skryti větvemi stromů. Nevím, jestli Ahk uklouznul na jemné půdě, když skákal, nebo jestli prostě neodhadl vzdálenost. Zkrátka se mu nepovedl první skok. Než se rozhoupal k dalšímu, objevili se první skokani a spatřili ho. Aby mě neprozradil, pokusil se uniknout svým pronásledovatelům rychlým během. Nepodařilo se mu to, takže když skokani opustili místo činu, slezla jsem ze stromu a vydala se k jeskyni. Než jsem k ní došla, objevil jste se vy a přinutil mě k tomuto neobvyklému způsobu hlášení."

Chvilí jsem na ni tiše zíral, dokud nezačala tázavě natáčet hlavu.

"Tvůj plamenomet funguje?"

"Ano."

"Tak proč jsi ho nepoužila, když Ahka skokani chytili?"

"To by bylo proti přímým rozkazům."

"Jakým rozkazům?"

Opět se tázavě podívala.

"Proti vašim rozkazům, veliteli. Než jsme odešli, dal jste nám přísný rozkaz vyhýbat se střetu s nepřítelem a pouštět se do bitvy jen v případě vlastní obrany. V té situaci mě nic neohrožovalo, takže kdybych pálila, jednalo by se o přímé neuposlechnutí vašich rozkazů."

Než jsem se jí ptal dál, chvíli jsem to zvažoval.

"Tím chceš říct, že kdybych nevydal rozkaz proti styku s nepřítelem, pomohla bys Ahkovi svým plame-nometem?"

Zamyslela se, než mi odpověděla.

"Ne, stejně bych oheň nepoužila."

"Vysvětli."

"Už od našeho přistání bylo docela jasné, že plamenomety budou hrát rozhodující roli v nějaké bitvě se skokany. Proto jsem si nemohla dovolit vyčerpávat energii svého plamenometu, abych pomohla jednotlivci. Místo toho jsem cítila povinnost šetřit jeho sílu na situaci kritickou pro celý tým. Z druhé jsem musela dát přednost tomu, aby se zpráva z našeho zkoumání dostala ke zbytku týmu. Kdybych se zbytečně vložila do boje, ohrozila bych její doručení."

"Ale tvoje zpráva informovala o nulové aktivitě, což se útokem skokanů prokázalo jako nepravdivé."

"Naopak, veliteli. Jejich útok mi umožnil donést zprávu o tom, že v dané oblasti se určitě pohybují skokani. Kdybych se ale zúčastnila bitvy, nemusela bych přežít, abych vám tento závěr mohla říci."

Začínalo to být pořád dokola, ale pokračoval jsem.

"Abychom si objasnili něco, co jsi prohlásila dříve - řekla jsi, že nepoužila plamenomet, abys ušetřila jeho energii. Není ale pravda, že bylo skokanů tak málo, že bys je zabila s minimální spotřebou paliva plamenometu?"

"Ano, to je pravda, veliteli, ale během bitvy byli tak roztroušeni, že jejich počet nešlo určit dříve, než se shromáždili k sežráním Ahkova mrtvého těla. V tu dobu, kdy už byl Ahk mrtev a má přítomnost stále utajena, by bylo bláznovstvím vstupovat do boje a plýtvat energií."

Znovu jsem ztichl, ale Ssah pokračovala.

"Pokud bych mohla dodat vlastní komentář k hlášení, veliteli, chtěla bych říci, že mě mate váš přístup k této záležitosti. Neustále jste mě kritizoval za mé bezhlavé a nezávislé akce. Poradil jste mi, abych se snažila více se zaměřit na tým a méně na své vlastní touhy a motivace. Když jsem ale v této situaci jednala přesně podle vašich rozkazů a v nejlepším zájmu týmu, chováte se, jako kdybyste vyslyšel zločince a ne jako velitel, vyžadující po svém válečníkovi hlášení. Nemohu si pomoci a zeptat se vás, jestli se ptáte, abyste se něco dozvěděl, nebo jestli hledáte někoho, na koho byste svedl svou vlastní neschopnost velitele."

V tuhle chvíli jsem se rozhodl, že si nemůžeme dovolit žádný další boj, přestože jsem o svém rozhodnutí často přemítal, což mi dokazovalo, že nejsem s jeho závěry částečně spokojený.

Nastal ale čas vrátit své myšlenky k nadcházející misi. Přestože jsem uznával její nutnost, neměl jsem moc velkou radost z toho, co k ní vedlo. Nashromáždili jsme značné množství informací o skokanech. Znali jsme nyní jejich anatomii, plození, životní cyklus a stravu. Stále ještě chyběla jedna informace, která by pro impérium byla neocenitelná a kterou jsme právě dnes chtěli zjistit. Naším dnešním cílem bylo zhodnotit vojenské schopnosti nepřátel.

Do dnešního dne jsme viděli pouze jednu taktiku využívanou hmyzem při lovu nebo boji. Zkrátka oběť uštvali spoléhající na svou pohyblivost, sílu a moc jejich počtu, který zaplaví cokoli. Nyní jsme chtěli zjistit, jestli jsou v normálních podmínkách schopni zosnovat a uskutečnit náhradní plán.

Přestože slunce ještě nevyšlo, rozhodl jsem, že pro náš poslední výzkum je již dostatek světla. Dal jsem povel k zastavení a mí společníci mě obklopili. Dřepnul jsem si, vyčistil jsem kousek půdy před sebou a zatímco jsem mluvil, škrábal jsem svým drápem na zem diagramy.

"Ještě jednou bych chtěl zopakovat náš plán, abychom se ujistili, že v něm nejsou nějaké nejasnosti. Beztak je dost nebezpečný, abychom riskovali ještě ne-sehrané provedení."

Soustředěně si náskres prohlíželi.

"Kousek dál je řeka. Nejdůležitější jsou, samozřejmě, mělčiny."

Poklepal jsem na uváděné místo.

"Zur a já počkáme tady, zatímco Korá bude postupovat minimálně tisíc metrů proti proudu. Tam se pokusí upoutat pozornost skupiny skokanů. Jakmile ji zahlédnou, unikne jim řekou zpět po proudu."

Znovu jsem ukázal její pozici na pozemním náskresu.

"Víme, že řeka mezi tímto místem a mělčinami je pro skokany jednak moc hluboká, aby ji přebrodili, a také příliš široká na útok ze břehu. Otázkou právě je, jestli budou skokani zkrátka postupovat při břehu nebo jestli se rozdělí a pošlou jednu část dopředu do mělčin. Jestli -"

"Veliteli!"

Přerušila mě Kořina myšlenka. Tázavě jsem se na ni podíval.

"Nepřestávejte v ukazování na náskresu," pokračovala v telepatii, "a nenápadně prohlédněte terén okolo nás."

Udělal jsem, co mi řekla, a uviděl jsem příčinu jejího znepokojení. Před svítáním, kdy je pohyb skokanů neobvyklý, se ze stínů kolem nás tiše plížila jedna jejich skupinka. Z jejich kradmého ohybu, ale i z jeho ohniska bylo zřejmé nejen to, že nás viděli, ale dokonce že my jsme tím objektem, který sledují.

Kapitola jedenáctá

Změna naší situace proběhla stejně rychle jako útok hada. Namísto lovců se z nás stala štvaná zvěř.

Kdybych si později vzpomněl na reakce členů týmu, hleděl bych na ně s obdivem a oceněním. Nezpanikařili ani fyzicky, ani psychicky. Nenadávali, ani mě netrápili otázkami, ale vyčkávali a tím mi poskytli pár tolik potřebných tichých chvil, kdy jsem mohl promyslet náš plán. Někdy jindy bych si to jistě zapamatoval, ale nyní jsem byl zahloubán a snažil jsem se odhadnout naši situaci.

Na první pohled to vypadalo, že máme před sebou více než sto skokanů, ale když jsme se podívali pečlivěji, ukázalo se, že jich není více než padesát. Pořád víc než dost, abychom se octli v pěkné šlamastyce, ale zase ne v takové, na jakou to vypadalo při našem prvním odhadu.

V mnoha ohledech bylo štěstí, že si skokani k pronásledování vybrali zrovna tuhle výpravu. Jak už jsem se zmínil dříve, očekávali jsme, že při naší misi dojde k souboji. Proto jsme se na něj připravili jak výzbrojí, tak (a to je důležitější) i psychicky. Jedinou nutnou změnou tedy bylo přizpůsobení taktiky terénu, který pro boj zvolili nepřátelé. Při válečnickém tréninku nám často zdůrazňovali, že v den, kdy se Tzenové nebudou schopni přizpůsobit nepřátelskému terénu, se impérium rozpadne. Vypadalo to, že jsme se stali těmi prvními vyvolenými, kterým se poštěstilo tento axiom vyzkoušet. Pečlivě jsem terén prostudoval.

Nacházeli jsme se na svahu posledního kopce před vysokým pohořím, kde jsme se krčili na travnaté ploše poseté velkými trsy křovin. Asi o sto metrů nalevo křoviny vymizely a rozprostíraly se tu jen otevřené louky. Dvě stě metrů vpředu se rýsovala linie stromů lemující řeku pod mělčinami, které byly naším původním cílem. Napravo od nás pokračovaly louky poseté kravinami, které narušoval pouze jediný zeměpisný útvar. Hřeben hory, kterou jsme právě sestupovali, se tu příkrě zvedal do trojnásobné výšky a místo postupného stoupání se změnil na ostře se vypínající útes z písku a šterku.

Stromy u řeky nám skýtal nejbezpečnější šanci na přežití, proto tam nepřítel samozřejmě soustředil svou největší sílu,

skoro polovinu. Jejich členové se rozdělili zhruba na dvě půlky. Jedna vytvořila řadu napravo od nás na louce, druhá se tiše plížila za námi ze svahu.

Touto formací nám zodpověděli naše dotazy týkající se jejich vojenských schopností. Jejich plán jsme si mohli odříkat jako vzorec. Určitě nechtěli, abychom se dostali k řece, a jelikož jsme přežili první šarvátku, zaměřili své oddíly na to, aby nás dostali na otevřenou planinu po naší pravici. Jakmile nás tam doženou, jejich převažující pohyblivost přivede tuto příhodu k brzkému konci. Ironické na tomhle tak trochu bylo, že jsme podstoupili tuto výpravu proto, abychom vyzkoušeli, jestli mají inteligenci na zadržení prchající oběti.

Konečně jsem se rozhodl.

"Na můj rozkaz," vyslal jsem svým kolegům, "pohybuje se, jako bychom je nespatřili, ale mějte zbraně připravené."

S tím jsem se zvedl a šel jsem doprava souběžně s linií stromů. Zur a Korá mě následovali a loudali se s tak přehnanou nedbalostí, až jsem se obával, že náš plán prozradí. Přestože dávají Tzenové přednost útoku ze zálohy, nejsme žádná prolhaná rasa. Proto jsem měl strach, že budou naše neobratné divadelní snahy hned průhledné.

Zdálo se ale, že můj strach neměl opodstatnění. Nijak svou kořist nepodezřívají, že by už byla v pohotovosti. Asi jsou to ještě menší podvodníci než my.

Naše lest ale nedosáhla kýženého efektu. Doufal jsem, že když se do jejich pastí dostaneme hlouběji, přesunou část své síly od řeky, aby se past uzavřela a my se ocitli v jejich úplném sevření. Pokud by se dost posunuli, mohlo by to oslabit jejich křídlo u stromů a my bychom mohli prorazit skrz jejich řadu do řeky. Naneštěstí se jejich oddíl u řeky ani nehnul.

Mí společníci byli připraveni jako nikdy jindy. Zur si vyndal vylepšený palcát a cestou jím jen tak bezděčně rval květy rostlin. Korá si za pochodu kutálela jednou z ocelových koulí tam a zpátky po ostří svého klínovitého meče a snažila se, aby to vypadalo jako hračka.

Bylo by šilenství zkoušet se dostat ke stromům teď, když se skokani nacházeli v takovém postavení. Oddíl u řeky by se jednoduše přesunul dopředu a dostal nás na otevřeném prostranství, zatímco druhá dvě křídla by nás obklíčila z druhé nechráněné strany. To bychom museli podniknout pouze v nejhorším případě.

Nenucené jsem si sundal z ramene svůj stočený bič z pružné oceli. Od té doby, co jsem ho upravil, už bych mu takhle vlastně ani neměl říkat. Na jeho konec jsem připevnil jednu z Kořiných ocelových koulí, jejíž váha spolu se švihem biče by dokázala rozdrtit i kámen. Už to nebyl ocelový bič, ale zabiják hmyzu.

"Vypadá to, že lest nezabrala," vyslal jsem týmu. "Na tři se rozběhneme k útesu... připravit... tři... dva..."

Jako jeden muž jsme se otočili a běželi k útesu. Po cestě jsme svou formaci rozšířili natolik, abychom mezi sebou měli asi dva a půl metru prostoru pro zbraně, a takto jsme ji drželi po celou dobu. Nepohybovali jsme se sice rychle ani působivě, ale jakmile jsme se do pohybu jednou dostali, už nás nemohlo nic zastavit. Nevypadalo to sice moc hrozivě, ale málokdo, kdo se dostal do cesty běžící formaci ozbrojených Tzenů, to přežil.

V řadách nepřítele se pár vzácných momentů nic nedělo. Evidentně měli jisté potíže, aby si srovnali v hlavě, že jsme je viděli a že k nim stojíme čelem připraveni k boji. Pak se za námi několikrát ozval cvrkot a vrzání a skokani se vrhli do akce.

Mezi námi a útesem stálo asi dvanáct nepřátel. Normálně bychom si s nimi poradili lehce, ale když jsme se za běhu otočili, spatřili jsme celou jejich skupinu, jak se k nám přibližuje zezadu. Jestli jsme měli přežít, bylo třeba si se skokany, kteří nám stáli v cestě, poradit svižně a rychle.

Vytáhl jsem svůj plamenomet. Energie, která zbývala, by nestačila na pomoc Ahkovi, ale nás mohla dnes zachránit, protože cíl je k nám mnohem blíže. Zpoza křoví skočil na Zura jeden skokan, ale Zur mu vzápětí svým vylepšeným palcátem rozdrtil hlavu. Ten se strašlivým výkřikem zemřel a bitva začala.

Do cesty se mi připletli tři skokani. Druhého jsem spálil, vůdce jsem zachytil svým zabijákem hmyzu a třetího jsem sežehnul ve vzduchu. Kolem mě proletěl vrhací oštěp a zmizel někde za křovím. Když jsem okolo něj běžel, viděl jsem skokana, který tam čekal schovaný a nyní tam byl přišpendlený.

Jeden se objevil ani ne dva metry přede mnou, jako by se vynořil ze země. Spálil jsem ho a jeho tělo přeskočil. Dopadl jsem do jámy, kterou jsem předtím neviděl, přímo doprostřed dalších tří skokanů. Jednoho jsem sežehnul a druhého vymrštil ranou rukojetí biče do vzduchu, ale třetí se zakousnul do mé ohnivé ruky a svíral ji svými čelistmi. Snažil jsem se pokračovat v běhu a ruku osvobodit, ale pomalu jsem brzdil, protože se objevila Korá, obrněnou pěstí rozdrtila zezadu skokanovi hlavu a jeho čelisti odsekla klínovitým mečem. Bolelo to, ale zkusil jsem otočit plamenomet a dostat dalšího, který se sápal přes kraj jámy.

Pak jsme byli svobodní a zase jsme běželi. Útes už jsme měli jenom pár metrů před sebou, ale spatřili jsme ještě dva skokany, kteří tam na nás čekali. Skupina už nás skoro dohnala.

"Koro, vyčisti to u útesu, Zuře, otoč se se mnou...!"

Já a můj zástupce jsme se obrátili čelem k útočící skupině, zatímco Korá pokračovala. Při boji jsme postupně couvali směrem k útesu, protože jsme doufali, že už s těmi dvěma posledními bude Korá hotová, až se tam dostaneme.

"Čisto, veliteli!"

Doběhli jsme ty poslední dva metry a otočili se. Se Zurem nalevo, Korou napravo a útesem za zády jsem sklonil hlavu a zasyčel nepříteli do obličeje.

Na chvíli zaváhali a pak se na nás nahrnuli jako lavina. Teď už jsme neběželi, takže se okolo nás začala těla hromadit. Zatímco jsem sežehnul jednoho skokana, přehodil jsem si zabiják přes rameno, rozevřel vrhací kopí a přišpendlil druhého, pak jsem znovu popadl zabiják a chytil jsem třetího. Když jsem zabijákem vyřídil další dva, viděl jsem, jak jeden padl se Zurovou šípkou s kyselinou v těle a další se zhroutil po řadě Kořiných ocelových koule.

"Potřeboval bych pomoc!" ozval se zleva Zurův chladný hlas.

Otočil jsem se a spatřil ho, jak se přetahuje s jedním skokanem o palcát a zároveň se snaží udržet si od těla další dva

pomocí vrhače šipek.

"Je po něm!" zavolal jsem na Zura, když jsem spálil skokana, který mu visel na palcátu.

Najednou jsem cítil, jak se mi do lýtky zakously čelisti. Skokan, kterého jsem považoval za mrtvého, se ke mně posunul a chytil se mé nohy. Pálil jsem na něj, ale musel jsem tuto obranu na chvíli přerušit, abych ze vzduchu sestřelil další cíl. Než jsem se stačil věnovat zakousnutému skokanovi, ten se převalil, až jsem padal a ztrácel rovnováhu.

"Dostal mě!"

"Jsem tu!" ozval se hlas a byla tu Korá. Její klínovitý meč ťal. Rychle se narovнала, aby srazila dalšího ze vzduchu, a já jsem mezi jejíma nohama pátl na jiného, který se plížil za ní.

Zvedl jsem se na nohy, jelikož bitva pokračovala. Plamenomet se vyčerpal, takže jsem měl sotva dost času, abych vytáhl a rozevřel vrhací kopí, kterým jsem odpálkoval skákajícího nepřítele stranou. Jeden hod na přišpendlení a už jsem byl zase připravený, zabiják v jedné ruce a klínovitý meč v druhé.

Na chvíli nastala přestávka, jelikož nepřítel ustupoval. Byl jsem jak unavený, tak i zmatený. Buď jsem úplně ztratil cit pro boj, nebo tam bylo víc skokanů, než jsem původně napočítal. Prohlédl jsem terén.

Ze stromů se vynořila další skupinka skokanů a ještě jednu jsem viděl na vzdálené louce. Všichni směřovali knám. Buď jejich komunikace, nebo zvuky naší bitvy sem táhly další posily.

"Kontrola stavu zbraní," vyslal jsem.

"Zbývá osm... ne... sedm kyselinových šipek," opravil se Zur, protože právě dostal jednoho skokana, který se moc přibližoval.

Všiml jsem si, že stále krvácí z ošklivé rány na horní končetině. Pak jsem si náhle uvědomil, že jsme utrpěli zranění všichni tři. Mé zraněné lýtko začalo pulsovat. Nevšiml jsem si toho, protože jsem rozevřel vrhací kopí, abych se připravil na střet s dalším skokanem, který se chystal k útoku. Ještě než jsem hodil, zpoza vrcholku útesu za námi vyšlehl plamen, sežehl skokana a hned po něm i několik dalších. Nepříteľovy řady, které nás obklopovaly, se díky opětovným zábleskům rychle ztenčovaly.

Nemusel jsem se ohlížet. Byla to Ssah.

Kapitola dvanáctá

Návrat loďstva impéria nás nepřekvapil. Se stále větší pravidelností jsme zaznamenávali jejich průzkumné letouny a pochopili, že invaze se blíží. Začali jsme tedy s přípravami.

Naše letouny byly dost lehké, aby je unesli dva, ale na vodorovné zemi. Naneštěstí nebyly sestaveny na vzletnutí, ale spíše potřebovaly spustit dolů z nějaké výšky, aby mohly letět. Proto je bylo nutno vynést nebo vyzvednout do vyššího místa jeskyně. Než jsme tento úkol dokončili a nejistě vyrovnali našich pět letounů na hraně jednoho výstupku blízko stropu jeskyně, několikrát jsem měl tu příležitost spekulovat o moudrosti svého rozhodnutí znovu použít letouny.

Předpokládali jsme, že celá síla nebo její část bude využita jako pozemní oddíly, které projdou louky pěšky a budou lovit skupiny skokanů. Spojit se s těmito jednotkami bez letounů by bylo jednoduché. Pořád jsem měl ale důvod si myslet, že budeme více platit jako pomoc ze vzduchu. Už tomu je dlouho, co vosy vymřely, a já jsem chtěl využít naší výhody vzdušné nadvlády, o kterou jsme tak těžce bojovali. Pak se tu ale zase nabízela možnost, že budou naše předpoklady mylné. Netoužil jsem tu zase zůstat opuštěn, protože na to, abychom si zařídili vlastní dopravu, jsme byli moc líní.

Další notnou dávku času nám zabralo propouštění teplokrevných živočichů, které jsme drželi v zajetí jako potravu. Ukázalo se, že to je těžší, než jsme si mysleli. Věděli jsme, že bude nezbytné odnést je někam dál od jeskyně a až tam je pustit, abychom touto jednoduchou a hojnou obětí nepřilákali nějaké skokany do naší blízkosti. S čím jsme ovšem nepočítali, byla neochota těchto teplokrevných zvířátek se s námi rozloučit. Evidentně dávala přednost ohrádce se žrádlem před touláním a sháněním potravy a zablýžela nám tudíž naše pokusy vrátit je do přírody. Trvala na svém a následovala nás zpět k jeskyni, přestože jsme je bombardovali kamením. Ve skutečnosti některá byla tak tvrdohlavá, že se schovala a zkoušela nás tajně pronásledovat z dálky. V téhle taktice byla zvířátka velmi zběhlá, takže když jsme se vrátili k jeskyni, měli jsme jich s sebou víc, než když jsme odcházeli. Pro Tzena není zrovna obvyklé přijít z propouštěcí výpravy s takovou společností.

Stala se nám takovou přítěží, že jsme dokonce probírali možnost je zabít. Možnost, která se zrovna s naší rasou, jež zabíjí pouze kvůli potravě, obraně a málokdy cti, neslučovala. Tuto možnost jsme zvažili a pak ji pustili z hlavy. Jsme přeci Tzenové. Nezabíjíme jenom proto, že nás něco obtěžuje. Museli jsme hledat jiné řešení.

Než jsme jej našli, loďstvo dorazilo.

V čase jejich přiletu jsem právě hlídal vchod. Nikdy jsem neměl tu příležitost sledovat náš útok z pozic napadeného a jeho náhlost na mě tudíž zapůsobila. V jednu chvíli byl výhled čistý a klidný a následující zaplnily letouny. Bez varování, bez možnosti sledovat, jak se formace objevuje. Najednou tu prostě byly a zaplnily oblohu svým nespočetným množstvím.

Viděl jsem letky jednoduchých letounů jako jsme používali i my, ale mou pozornost upoutaly obrovské letouny, které měly neznámý vzhled. Jak jsem je pozoroval, spatřil jsem nějaké svazky paprsků vypadající jako číré koule, které dopadaly na louky, zatímco se letouny vrhaly střemhlav dolů. Zvědavostí jsem zaostřil zrak na ty padající koule. Díky této zvětšovací schopnosti jsem v každé klesající kouli odhalil zabaleného Tzena válečníka. Koule se asi skládala ze substance podobné gelovému polštáři v našich letounech. Viděl jsem novou metodu spouštění pozemních jednotek. Prozkoumal jsem ještě nejbližší okolí a vrátil se do jeskyně.

"Připravte se k odletu," oznámil jsem jim.

Nepotřebovali další vysvětlování. Jak už jsem se zmínil, přilet loďstva jsme očekávali. Připojil jsem se k nim, když tiše

shromažďovali osobní výbavu a vylézali na své letouny.

Než jsem nastoupil do svého letounu, naposledy jsem prozkoumal pohledem celou jeskyni. Už před nějakým časem pustili poslední zvířátka a rozmontovali jejich ohrady. Po našem ubytování tu nezůstala jediná stopa.

Najednou jsem zjistil, že už jsou všichni uzavřeni ve svých letounech a čekají na mě.

"Začněte pálit!" vyslal jsem k nim a nastoupil do svého letounu.

Současně vyrazily čtyři horké paprsky a ještě než dopadly, stěna jeskyně začala tát. Než jsem se uzavřel v letounu, objevil se otvor a sluneční paprsky zase začaly pronikat do jeskyně. Přidal jsem se k palbě. Úmyslně jsem pálil dlouho, abychom docílili obrovského otvoru. Je to přece jen nějaká doba, co jsme nelétali, a neměli jsme zapotřebí pouštět se do nějakých precizních manévru.

"Zastavit palbu!"

Na chvíli jsme se usadili a čekali jsme, než skála zchladne a dopadnou všechny úlomky, které se během palby uvolnily.

"Po jednom... Čekejte, než letoun před vámi úplně uvolní východ... Pak jej následujte!"

Připravil jsem si nohu na pedálu a sešlápnul, abych nastartoval motor. Jakmile jsem cítil, že zabírá, nahnul jsem se dopředu. Letoun sklouzl z hrany výstupku a klesal k podlaze jeskyně. Ihned jsem začal ovládat kontrolky. Roztáhla se křídla, zachytila vzduch a můj pád se změnil v postupné stoupání. Několik manévru a octl jsem se na slunečním světle. Rychle jsem letoun nařídil na spirálovité stoupání a vznášel jsem se nad vchodem, kde jsem čekal, až se objeví zbytek týmu. Jak postupně vylétával jeden za druhým a stoupali ke mně, měl jsem jistý pocit úspěchu. Přes jeden rok na nepřátelském území a přežili jsme s nedotčenou výbavou a se ztrátou pouze jednoho člena. Pak jsem si vzpomněl na Ahka a pocit se ztrácel.

Už jsem chtěl své formaci dát povel ke startu, když jsem si v blízkosti všiml další operující jednotky. Spustil jsem signální znamení, abych je informoval o naší přítomnosti.

"Identifikujte se!" přišel telepatický vzkaz od velitele druhé formace.

"Velitel Rahm a ostatní, kteří přežili poslední útok na této planetě. Žádáme o svolení, abychom se k vám mohli připojit po trvání této mise."

Ticho.

"Vy jste ti, kteří přežili poslední útok?"

"Souhlasí."

"Pak jste se tedy nedozvěděli..."

Další dlouhá pomlka.

"Vysvětlete," pobízel jsem ho.

"Černé bažiny byly zničeny!"

Až se mi z té novinky zamotala hlava. Po šokovaném údivu ve mně následoval temný vztek. Černé bažiny! Všichni jsme věděli, že se to může stát. Bylo to proto, že jsme impérium přemístili do kolonií lidí, než jsme do téhle války vstoupili. Přesto nás tato skutečnost zasáhla zdrcující ranou. Černé bažiny! Z Černých bažin naše rasa pocházela a stejně tak se do nich i navracela při pohřbu. Z Černých bažin jsme přišli a také se do nich vracíme. Byla to část našeho dědictví, část impéria. S vynálezem nových technology to byl jeden z mála stabilních elementů naší kultury. Černé bažiny jsou zničeny! Zničené!

Chladně ve mně vyrostlo pevné předsevzetí. Dříve jsme s hmyzem válčili proto, že jsme museli. Ted' šlo o krevní mstu.

Udělal bychom všechno, abychom je zničili. Úplně.

Náhle jsem si uvědomil, jak dlouho jsme se tam nečinně vznášeli. Druhý velitel dodržoval uctivé ticho, zatímco jsme vstřebávali tyto šokující novinky.

"Veliteli!" vyslal jsem tiše.

"Ano?"

"Nashromáždili jsme pro impérium a tento útok životně důležité informace o nepříteli. Žádám o svolení, aby se můj zástupce co nejdříve mohl vydat na vlajkovou loď, aby tyto informace předal radě planetárních velitelů."

"Rahme," ozval se v mé mysli Zurův hlas. "Já -"

"Uposlechněš dané rozkazy!" Odseknul jsem a tím jsem přerušil jeho protest. "Takže, veliteli?"

"Povoluji. Vyšlu žádost a na místě setkání obdržím informace."

"Dále bych chtěl požádat o svolení, abych mohl zbytek svých sil věnovat útoku na skokany."

"Také povoluji. Postupujte podle vlastního uvážení."

"Na můj povel... Připravít... tři... dva..."

Vylétli jsme a drželi se nad loukami. Vedl jsem je nízko, nebezpečně nízko. Museli jsme se vyhýbat kravinám, protože jsme se při pronásledování a spalování skokanů pohybovali sem a tam.

Černé bažiny jsou zničeny! Dal jsem týmu signál k dalšímu kolu. Náš útok se ostatním týmům zdál asi šílený. Oproti nim jsme totiž věděli, že pracujeme s časovým limitem. Než se Zur dostane na vlajkovou loď, chtěli jsme pozabít co nejvíce těch nenáviděných hmyzích potvor. Bylo nám jasné, že jakmile se naše informace dozví planetární velitel, mise bude zrušena. Když jsme udělali analýzu dat, která jsme shromáždili během našeho pobytu na planetě, zjistili jsme, že takový útok nemůže za žádnou cenu proti skokanům uspět.

Kapitola třináctá

"... mají vysoce vyvinuté vysunovací kladélko, které se nachází na označeném bodu na diagramu."

Planetární velitel na chvíli ztichl, protože na anatomický diagram skokana promítaný na monitoru velkém jako zeď dopadlo světlo.

Nacházeli jsme se v hlavní instruktážní místnosti vlajkové lodi. Já a členové mého týmu jsme se seřadili podél čelních

zdi místnosti po obou stranách monitoru - jako hrdinové na přehlídce. Planetární velitel tu právě dokončoval svůj nezáviděníhodný úkol, a sice vysvětloval velitelům loďstva, proč byla mise zrušena tak krátce po jejím zahájení. "Jelikož jsme postrádali jakékoli známky naklazení vajíček do nějakých specifických míst nebo ústředních hnízd, předpokládali jsme, že skokani buď rodí své potomky živé, nebo je nosí v sobě až do uzrání, takže se vylíhnou brzy po naklazení. Kdyby tohle byla pravda, náš plán na vyhlazení všech existujících skokanů povrchním útokem by se dal realizovat."

Odmklčel se, aby se podíval na náš tým.

"Přímé zkušenosti velitele Rahma a jeho týmu prokázaly, že se předpoklad mýlil. Skokani kladou svá vejce po jednom a zahrabávají je hluboko do země. Přesná doba, za kterou vejce dozraje a vyklube se, není dosud známa, ale dost přesahuje jeden rok. Nabízí se zde také možnost, že leží nečinně, dokud ho neprobudí nějaký specifický telepatický příkaz dospělého jedince."

Podíval se přímo na shromážděné velitele.

"To znamená, že kdyby se nám podařilo zničit každého žijícího nepřítele, zůstala by ještě vajíčka, která by se líhla v neznámých intervalech po neurčité době. Jediná současná možnost, jak se s tím vypořádat, je postavit zde velkou pevnost, která by neustále lovila nově vylíhnuté nepřítele a zabíjela je, než by stihli naklást nová vajíčka. I kdyby tato taktika mohla uspět, nejsme na misi na takovou stavbu vybaveni. Proto jsem se jako planetární velitel rozhodl přerušit misi do té doby, než zformulujeme účinný plán. Mé rozhodnutí podpořilo velitelství a rozkazy jsou nyní předány ostatním loďstvům, která se podobnými útoky zabývají."

"V neposlední řadě máme štěstí, že byly pro tuto misi odhadnuty velice nízké ztráty. Tudíž budeme muset na této planetě zanechat poměrně málo Tzenů. Jsme schopni jim poskytnout dostatek prostředků a zbraní, abychom jim zajistili přežití do našeho návratu. Velitelství nás ujistilo, že pro ně bude počítat s místem na dalším zpátečním letu, jelikož jim dává velkou pravděpodobnost na připojení k impériu."

Pomalu si prohlédl místnost.

"Nějaké dotazy?"

Žádné. Otočil se ke mně.

"Chtěl byste připojit nějaké komentáře, veliteli?"

Přesunul jsem se na jeho místo v čele shromáždění.

"Chtěl bych shromážděné velitele upozornit na skvělou pomoc mého zástupce, Zura, který se velkou měrou podílel na získávání informací, jež jste právě obdrželi, stejně jako na přežití celého týmu. Bylo to hlavně díky jeho dřívějšímu výcviku v kastě vědců. Doporučuji velitelům, aby si na tohle v budoucnosti vzpomněli, až jim jejich válečnická pýcha odmítne přijmout do služby válečníka, který nebyl vychován ve válečnické kastě. Dále bych chtěl velitelství předložit doporučení, aby se program válečnického tréninku rozšířil o základní poznatky z výcviku vědců a aby se informační disky obsahující informace o nepříteli a cílové planetě staly povinnou součástí výbavy každého válečníka účastníčího se mise."

Než jsem pokračoval, otočil jsem se a podíval na Ssah.

"Dále bych se chtěl veřejně vyjádřit k akcím Ssah. Její rychlá analýza a reakce na určitou situaci zachránily životy poloviny týmu a zajistily doručení naší zprávy impériu."

S tím jsem se obrátil na planetárního velitele.

"Zdá se mi, že účastí na této schůzce je náš úkol na misi splněn. Proto bych chtěl formálně a veřejně zkritizovat jednoho člena svého týmu, a sice Ssah. Její nečinnost a zanedbání povinnosti zachránit kolegu v osudné situaci, neustálé ohrožování týmu sobeckou honbou za mocí - to vše toho bylo příčinou. Chtěl bych říci, že jsem shledal její chování netolerantním a nehodným Tzena, natož pak válečníka. Všichni jste mými svědky, že zde formálně obviňuji členku svého týmu Ssah z neschopnosti."

Planetární velitel se na ni podíval.

"Ssah, chceš něco odpovědět?"

"Popírám obvinění, která na mě vznesl velitel Rahm. Chtěla bych podat protižalobu, že velitel sám vytvářel popsané situace svou neschopností pevného vedení a vydáváním nejasných a neurčitých rozkazů."

Planetární velitel se znovu obrátil na mě.

"Rahme, přejete si tuto záležitost vyřešit před válečnickým soudem nebo osobní bitvou?"

"Osobní bitvou."

"Jaké si zvolíte zbraně?"

"Bojovnické tyče."

"Budete zastupovat sám sebe nebo si zvolíte šampióna?"

O této otázce jsem dlouho přemýšlel, protože jsme věděli, že přijde. Přestože jsem si byl jistý, že jak Zur, tak Korá by rádi sloužili jako můj šampión a bezpochyby by měli lepší šanci na vítězství, chtěl jsem se tohoto souboje zúčastnit sám.

"Budu reprezentovat sám sebe."

Otočil se k Ssah.

"Ssah?"

"S podmínkami velitele Rahma jsem spokojená. Také budu zastupovat sama sebe."

"Dobrá. Setkáte se přesně za hodinu. Bude připraveno odpovídající místo a pošleme vám informace. Sám budu na souboj dohlížet."

Přestože mi zbývala ještě hodina, stál jsem před jedním z letových prostorů a čekal tam na střetnutí se Ssah. V rukou jsem svíral bojovnické tyče, stál jsem se skloněnou hlavou čelem ke zdi a zády do prostoru tak, jak to předepisuje bojovnická etiketa Tzenů.

Tzenovské bojovnické tyče jsou na první pohled velice jednoduchou zbraní. Když to shrnu, je to jenom kovová tyč jeden a půl palce v průměru a zhruba čtyři stopy dlouhá se zúženou špičkou na jednom konci. Skládá se z několika částí, které do sebe zapadají, takže se dá rozmontovat a přenášet v pouzdře. Právě možnost tuto zbraň rozebrat dala podnět k nárážkám na její slabost.

Přestože šlo hlavně o bodnou zbraň, dala se využít mnoha způsoby. Mohla se držet v jedné ruce jako meč, v obou rukách jako krátká hůl nebo se dala hodit jako oštěp. Rozebráním několika částí se dala uchopit každou rukou jedna, což fungovalo jako dvě zbraně. Přestože byly tyto rozličné kombinace omezené, nenašly se mezi Tzeny důvody, které by jasně stanovily, který ze způsobů je nejlepší.

Čekali jsme zády k sobě se skloněnými hlavami, abychom snížili pokušení se kradmo podívat na přípravy svého soupeře. Nesmíte vědět, jaká taktika vás čeká, dokud se jí nepostavíte čelem.

"Připraven!" Jako vyzývající jsem se ozval první.

"Připravena!" přišel hlas Ssah ze vzdáleného konce místnosti.

"Otočte se, abyste mohli čelit svému protivníkovi."

Tak se stalo a planetární velitel odešel a zavřel za sebou dveře. Svou práci už vykonal. Ujistil se, že si žádný z nás k souboji nepřinesl další zbraň nebo pomocníky nebo během čekací doby nezneužil výhody, kdy byl soupeř otočen zády. Nyní už všechno záviselo na nás.

Ssah si podržela zúžený konec tyče a ostatní části smontovala v jednu dlouhou, takže si zvolila kombinaci dýky a hole. Správně jsem předpokládal, že si zvolí dvě zbraně a boj zblízka. Svou vlastní tyč jsem rozdělil na dvě stejně dlouhé, takže jsem získal dvě kratší hole, z nichž jedna měla ostrý hrot.

Opatrně jsem se k ní začal přibližovat. Místo aby pokročila a střetla se se mnou, pohnula se na stranu směrem ke zdi.

Zaváhal jsem, protože mě její taktika zmátla, a právě v momentu mého zaváhání vyskočila na jeden z ochozů a stála tam s netrpělivým výrazem v očích.

Rozvážil jsem její pozici. Zřejmě chtěla bojovat na místě, kde byl omezený pohyb stejně jako prostor na rozmach. Stála bokem, svou dýku mezi sebou a zdí a hůl ve volném prostoru.

Přijal jsem její výzvu a přesunul se na druhý konec ochozu. Když jsem se k ní přibližoval, vyměnil jsem si zbraň tak, abych měl hůl s bodákem mezi sebou a zdí a tupou tyč z vnější strany.

Zírali jsme na sebe a nikdo nechtěl učinit první výpad. Spoléhal jsem na její mládí a nerozvážnost, které ji postrčí k činu, a nemýlil jsem se.

Skočila kupředu, rozpřáhla se svou holí a chtěla mě udeřit do hlavy. Zabránil jsem jí v tom svou tupou holí, kterou jsem přidržel před tělem a zároveň jsem udělal výpad na její hrud' svým ostrým hrotem. Zlomek sekundy poté jsem tupým hrotem vypálil backhandovou ránu do její hlavy. Odrazila útok holí, rychle se sehnula, abych ji nezasáhl do hlavy a bodla mě do kolena.

Tento pohyb mě vyvedl z rovnováhy. Nečekal jsem, že do mě vrazí tupou hůl. Rána dopadla a přestože hůl nebyla ostrá, pořádná síla, která ji rozhýbala, rozžehla v mém kolenu úpornou bolest.

Nemotorně jsem ustoupil a tupou holí jsem namířil na její nataženou paži. Lehce se ráně vyhnula, ale tím ji dostal tam, kam jsem chtěl já. Zadrželo ji to od zneužívání své výhody.

Měl jsem potíže. Zraněné koleno by vážně narušilo práci mých nohou v terénu, kde již takhle byla tato činnost dost omezena.

Připravil jsem se na její další útok, ale pak jsem zjistil, že kus dál trpělivě čekala na můj další pohyb. Chtěla mě donutit přenést bitvu k ní, abych musel dělat ještě další pohyby na mém už takhle zraněném kolenu.

Zvažoval jsem, jestli bych se neměl vrátit na podlahu letového prostoru. Pak jsem si ale uvědomil, že kdybych to zkusil, týrala by mě na každém kroku neustálými menšími útoky, vyčerpala mě tím a boj by pravděpodobně skončil ještě dříve, než bych dosáhl pevné půdy pod nohama.

Přemítal jsem, zda bych nemohl na podlahu seskočit, ale to jsem zavrhl. Těžký náraz po dopadu by mohl moji nohu zranit ještě více. Budu to zkrátka muset vybojovat po jejím způsobu.

Pomalu jsem se k ní začal pohybovat a překvapilo mě, že stála pořád na místě. Čekal jsem, že bude přede mnou ustupovat, aby mě donutila k dalšímu pohybu. Rozhodl jsem se pro zoufalou taktiku začít boj dříve, než ji napadne z něj udělat závod nohou. Úmyslně jsem vstoupil do dosahu její hole a doufal jsem, že ji zlákám na dlouhý útok a pokusím se ji vyrvat její zbraň ze sevření.

Nenechala se zlákat. Místo toho vyskočila a spadla dolů z ochozu. Tento pohyb mě natolik překvapil, že jsem ji příliš pozdě spatřil rotovat. Otáčela se v pravidelném kruhu a využila odstředivé síly, aby mě svou holí co nejsilněji udeřila do nohy.

Protože tato rána přišla z velice nízkého úhlu, neměl jsem šanci se jí bránit. Hůl vrazila do mého zraněného kolena a já jsem cítil, jak se mi noha prohnula. Snažil jsem se udržet rovnováhu, ale ztratil jsem ji a začal jsem padat. Na poslední chvíli jsem zahlédl Ssah, jak čeká dole se vztyčenou dýkou. Svou zdravou nohou jsem se odstrčil od ochozu, takže jsem nyní padal střemhlav.

Neměl jsem čas se přetočit. Dopadl jsem na zem s celou vahou a veškerý náraz odnesla má hlava a ruce. Byla to strašná bolest, ale neměl jsem čas na zvednutí. Věděl jsem, že Ssah pospíchá k mému padlému tělu s dýkou připravenou mě dodělat dřív, než se postavím na nohy.

Nesnažil jsem se postavit. Místo toho jsem se odvalil a slepě jsem vyrazil svou ostrou tyčí nahoru a dozadu. Mířil jsem mezi místo, kam jsem dopadl a místo, kde jsem naposledy viděl Ssah.

Byla tam, ve vzduchu, svou dýku připravenou bodnout. Má zbraň ji zasáhla do krku a já jsem cítil sílu toho útoku v celé ruce od tyče až k rameni. Uvolnil jsem stisk zbraně a odkutálel se stranou, protože Ssah padala k zemi.

Snažila se zvednout. Má tyč jí vyčnívala po obou stranách krku. Očima plnými vzteku se na mě podívala, ale já jsem

zůstal ležet nečinně kus dál. Náhle její oči ztratily výraz a ona klesla na zem. Chvilí jsem se nehýbal. Pak, spokojen, že je opravdu mrtvá, jsem se odkulhal ke dveřím a vyšel do chodby.

Čekal tam planetární velitel.

"Už je konec," řekl jsem mu.

Pokývl a začal zapečetovat dveře. Když to dokončil, stiskl tlačítko na zdi a poslouchali jsme, jak se podlaha letového prostoru otevírá a tělo Ssah padá na planetu pod námi.

Alespoň na tomhle jsme se spolu já a Ssah před bitvou shodli. Ať už z tohoto boje vyjde vítězně kdokoliv, naloží s tělem poraženého tímto způsobem. Kdyby to bylo možné, dal by Tzen normálně přednost pohřbu v bahně Černých bažin, kde by se jeho rozkládající tělo znovu promíchalo s blátem a vodou, z kterých se náš druh vyvinul.

S tím ale hmyz skoncoval. Jejich lodě do bažin shodily vodní červy, kteří byli jedinými všežravci v koalici a kteří se i na hmyz abnormálně rychle rozmnožovali.

Černé bažiny jsou po jejich útoku pryč, zdevastované a bez života. Za této situace jsme tedy jednoduše naložili s tělem Ssah tím nejvhodnějším způsobem. Když jsou bažiny zničené, nezáleží už na tom, kam půjdou naše pozůstatky.

KNIHA DRUHÁ

i

Kapitola první

Vyčkával jsem

Asi poprvé v životě jsem si začal uvědomovat, jaké potíže přináší povolání velitele. Řadový voják nebo velitel letky mají problém, jak vyřešit úkol zadaný jejich nadřízenými. Co má ale dělat takový velitel, když hodiny nečinně čeká, než jeho podřízený tento úkol splní? Je to pro mě jako pro Tzena trochu těžké. Předtím, než jsem tuto úlohu přijal, jsem nikdy nezakusil, co je to volný čas. Buď jsem bojoval, trénoval, nebo spal. Nebyl jsem zvyklý nic nedělat. Nechat čas jen tak nečinně plynout mi přišlo nevýhodné. A bezúčelné.

Logicky jsem ale stejně neměl žádnou volbu. Už několik dní jsem byl vzhůru, abych s Kharou, velitelkou lodě, dokončil naše plány. Ted', když bylo všechno hotovo, jsem dostal rozkaz vzbudit velitele čtí expediční armády, aby se připravili na své konečné hlášení. Po splnění tohoto příkazu jsem ale zjistil, že jsem podcenil dobu potřebnou na jejich vzpamatování se z prodlouženého hlubokého spánku. Šlo z mé strany o jasné nedopatření. Měl jsem si vzpomenout, jak dlouho takové zotavování trvalo dřív mně, a podle toho se zařídit nyní. Nemínil jsem ale plýtvat energií, abych za tuto chybu sám sobě spílal. Zkrátka si to zapamatuji, aby se něco takového už neopakovalo.

Vyčkával jsem

Mohl jsem tuto dobu strávit s Khar, ale rozhodl jsem se, že ne. Samozřejmě, že je technickou. Jak jsem zjistil, technici jsou o hodně výřečnější než válečníci. Od té doby, co jsem vzhůru, se několikrát pokoušela zavést hovor na téma mise. Má neschopnost odpovědět ale zdvojnásobila její úsilí.

Rozhodl jsem se tedy čekat sám, abych se vyhnul nějakým neshodám. Podle mého názoru měla Khara o misi dostatečné množství informací na to, aby mohla vykonávat své povinnosti. Nějaké další vysvětlování nebo rozebírání by bylo zbytečné.

Horc vešel do zasedací místnosti a beze slova nebo pozdravu se posadil. Možná jsem techniky posuzoval příliš tvrdě, když mi jako příklad sloužila Khara. Jako hlava technické části expediční armády by Horc pravděpodobně byl lepším modelem, z kterého bych mohl vyvozovat závěry. Jako nejmenší z armády měl sice o stopu méně než šestistopá Krah, ale narozdíl od ní nejevil žádné známky ukecanosti. Stejně se na něm ale dalo najít zase něco netypického. Opustil své místo, kde velel a řídil práci padesáti techniků, aby přijmul svůj úkol coby šéfa polního týmu tří Tzenů. Kdyby se naskytla příležitost, musel bych se nad touto rozporuplností logicky zhloubat.

Oba jsme vzhledli, když vstoupila Tzu, hlava týmu vědců. Nejednou mě napadlo, že by doba zotavení mohla přímo souviset s proporcemi každého jednotlivce. Horc, který se probudil první, měl jen šest stop, zatímco Tzu, která měřila sedm stop, se vzpamatovala teprve před velitelem válečníků. Udělal jsem si v mysli poznámku, abych s touto poučkou zašel na konzultaci k vědcům. Pokud by se ukázala jako pravdivá, daly by se doby probouzení načasovat tak, aby se zamezilo nepříjemným hodinám nečinnosti při čekání na zotavení každého jednotlivce.

Práce Tzu, coby hlavy vědeckého týmu tří Tzenů, byla vedle mé pravděpodobně nejobtížnější z celé armády. Přesto se zdálo, že své břemeno snáší překvapivě dobře. Jde o první pokus Tzu i kohokoliv z jejího týmu - vlastně jakéhokoli vědce - předvést své povinnosti v poli. Přemítal jsem, jestli její klid znamenal kontrolu nad sebou samým, nebo jestli zkrátka nechápala, do čeho jdou.

Poslední vešel do místnosti Zur s Mahzem po boku. Zurův tým čítal celých šest válečníků, takže si mohl dovolit vzít s sebou na hlášení svého zástupce. Kdyby chtěl vědět můj názor, vyslovil bych pochybnosti nad jeho rozhodnutím o volbě zástupce, kterým místo Kory prohlásil Mahze. Ale neptal se mě. Velitel týmu má právo samostatnosti v rozhodování o věcech týkajících se jeho jednotky. Jak se dalo čekat, Zurova volba, ať už ho k ní vedlo cokoli, se ukázala být moudrou. Ve své nové roli se Mahz představil lépe, než bych si byl pomyslel.

Ještě jsem naposledy zkontroloval stav zúčastněné posádky. Všechny oči se dívaly čistě, nikdo nevypadal nějak zpomaleně ani nejevil jiné známky pozůstatků po zotavování. Byli jsme připraveni začít.

"Dovolte mi, abych začal se zklidněním vašich myslí. V plánech, které jsem s vámi dříve individuálně probral, nenastaly žádné změny a situace zůstává také stejná. Toto shromáždění by mělo sloužit jako konečný souhrn a zopakování

našich plánů za přítomnosti všech členů, aby každý znal povinnosti a omezení toho druhého."

Na chvilku jsem se odmlčel a sledoval jejich reakce. Žádné nebyly. Cítil jsem tu nepříjemnou tíhu břemene vůdcovství. Evidentně nikdo nezvážil tu možnost, že by se mohlo stát něco, s čím jsem ve svých plánech nepočítal.

"V současné době se nacházíme na orbitu nad něčím, co považujeme za domovskou planetu koalice hmyzu. Naším úkolem je vyzkoumat, jestli existuje nějaký přirozený nepřítel skokanů a jak tohoto protivníka dopravit na jejich planetu v dostatečném množství, aby populaci skokanů ovládl nebo vyhladil." Chtěl jsem ke slovu pustit Tzu, aby nám řekla další část hlášení ona, ale pak jsem to zavrhl. Já jsem velitelem této mise a budu si muset zvyknout na uplatňování své autority nad ostatními, dokonce i nad jinými kastami. Pokračoval jsem.

"Zprávy našich předků, které máme k dispozici, jsou neúplné. Koalice zaútočila, ještě než je mohli dokončit. A skutečnost, že byli naši předci tímto útokem zničeni, nás přivádí k otázce platnosti jejich výzkumů.

To, co víme, jsme vyzkoumali na naší vlastní i na jiných planetách, a sice že mezi žijícími organismy existuje jakási přirozená rovnováha populace. Každý živočich má ve svém prostředí přirozeného nepřítele. Velitelství proto věří, že někde na planetě pod námi žije přirozený nepřítel skokanů, který jejich populaci držel v mezích do té doby, než jim naši předkové dali prostředky k rozšíření do dalších světů. My ho musíme najít, vymyslet způsob, jak ho přepravit, a co hlavně, musíme se ujistit, že to impériu neuškodí více než skokan, které chceme zničit."

Přistihl jsem se, že je můj projev zdlouhavý. Mé pobývání s Khar mě ovlivnilo více, než jsem si uvědomoval. Přinutil jsem se, abych pokračoval v programu.

"K provedení této mise jsme shromáždili sílu skládající se z členů všech tří kast, abychom získali úplné informace, jejichž pomocí by se impérium s tímto problémem mohlo vypořádat. Naše výzkumy budeme podnikat z opevněné základny nacházející se na povrchu planety. Po našem odchodu zůstane loď na orbitu pouze s několika členy na hlídce, jelikož bude většina posádky uvedena do hlubokého spánku. To znamená, že jakmile naše mise začne, z lodě máme zajištěný odvoz, ale nikoli podporu."

Na další část hlášení jsem se vůbec netěšil. Pokud mám mít s týmem nějaké potíže, nastanou teď.

"Podstatná část mise záleží na výumu vědců pod vedením Tzu, a ten bude provádět výzkum, rozbor a bude o zkoumaném organismu hlásit příslušné poznatky. Hořců, ty a tvůj tým techniků budete udržovat základnu a projektovat a stavět jakákoli zařízení, která by se mohla ukázat jako nezbytná k úspěchu mise. Válečnický tým pod vedením Zura a jeho podřízeného Mahze bude během celé mise zodpovědný za bezpečnost a svými zbraněmi bude zajišťovat plán, který se zrovna bude provádět."

"Mohu mít dotaz, veliteli?"

"Ano, Tzu?" Doufám, že můj stručný popis zůstane nedotčený, by bylo příliš troufalé.

"Podle současného plánu mají válečníci zodpovědnost za bezpečnost, zvláště v místě našeho přistání. Chtěla bych požádat, aby se mohli tohoto přístávacího čistícího spolku účastnit i vědci."

"Proč?"

"Válečníci jsou vytrénováni k tomu, aby se vypořádali s bezprostřední a zřetelnou hrozbou. Myslím si ale, že by bylo v nejlepším zájmu mise, aby Tzen vzdělaný ve vědeckém výzkumu odhalil na přístávacím území možná nebezpečí."

"Přístávací spolek povede Zur, který má vědecké zkušenosti."

"Dala bych přednost Tzenovi, který se jako vědec prosadil."

Podíval jsem se na Zura, který zůstával chladný.

"Tvůj návrh přijímám. Jeden takový vědec se spolku zúčastní."

"Veliteli?"

"Ano, Horcu." Ani technici se nechtěli vzdát svého slova.

"Žádám o svolení, aby byl tým techniků probuzen ještě před vědci i válečníky. Budou tak schopni dokončit poslední kontrolu pevnosti, než tam přistane čistící spolek, a zajistit nerušený průběh započaté mise."

Úmyslně jsem při odpovědi trochu snížil hlavu. Chtěl jsem tomu hašteření zamezit v počátcích, než se nám vymkne z rukou.

"Vaše požadavky, že potřebujete dostatek času na poslední kontrolu výbavy, jste mi už předložili. Pouhým srovnáním této doby s časem odhadovaným válečníky pro vyčištění místa přistání zjistíme, že po jejich sestupu budete mít dost času na vykonání svých povinností."

"Ale co když při kontrole výbavy přijdeme na nějakou závadu?"

"Pak navrhuji, abyste ji spravili. Věřím, že se vaše schopnost provádět účinné opravy nesnižuje v závislosti na tom, jestli jsou ostatní týmy vzhůru nebo ne."

"Chtěl jsem tím říci, veliteli, že když nalezneme ve výbavě nějakou závadu, která bude vyžadovat delší opravu, náš přístávací spolek by se mohl ocnout na planetě bez jakékoli podpory na dobu delší, než se předpokládalo."

"V dřívějších rozhovorech s techniky jsem byl ujišťován, že pravděpodobnost takového problému ve výbavě je tak malá, že skoro neexistuje. Nebo se váš odhad této pravděpodobnosti změnil, Horcu?"

"Ne, veliteli."

"Pak bych vám chtěl ještě připomenout, že polovina válečníků zúčastněných v čistící skupině byla schopna přežít bez pomoci na nepřátelské planetě přes jeden rok - ve skutečnosti bez jakéhokoli palebného zdroje. Proto trvám na tom, že i kdyby došlo k nějaké nepředpokládané poruše, dokázali by se udržet i několik dní navíc."

"No tak tedy dobrá."

"Teď mě ale napadá jedna otázka. Tzu, nezmění se doba potřebná na poslední kontrolu v laboratoři, když splním váš požadavek a pošlu s čistícím spolkem jednoho vašeho vědce?"

"Ne, veliteli, v našich původních propočtech jsme s tím počítali."

"Když už jsem se ale dostala ke slovu," pokračovala, "chtěla bych znovu zdůraznit stávající rozkaz, že žádný člen týmu

nesmí vstupovat do laboratoře bez doprovodu nějakého vědce. Tamní výbava a chemikálie by mohly pro každého, kdo s nimi není seznámen, představovat značné nebezpečí."

"Podobný rozkaz samozřejmě platí i pro dílnu techniků," prohodil Horc.

"Budeme si to pamatovat."

"Ještě dotaz, veliteli," přerušil nás Zur.

"Ano, Zuře?"

"Řekl jste, že ve věcech bezpečnosti mají největší autoritu válečníci. Musí se této autoritě podrobit i příslušníci jiných kast?"

Bylo mi jasné, kam Zur mířil. Ptal se, jestli má právo zabít vědce nebo technika. Než jsem mu odpověděl, chvíli jsem se rozmýšlel.

"Stejně jako v každé misi, nejpřednější povinností je myslet na impérium. Každý Tzen, ať válečník či někdo jiný, má právo se postavit proti druhému Tzenovi, pokud si myslí, že jeho názory nebo činy ohrožují úspěch mise. Tento podněcovatel ovšem musí mít na paměti, že jestli se do něčeho takového pustí, bude si muset připravit obhajobu před vyšetřovací komisí."

Pomalu jsem pohledem přešel všechny členy posádky.

"Pokud kdokoli podnikne nějakou neuváženou, neopatrnou a nezávislou akci, bude muset počítat s tím, že na něj padnou její důsledky. Nerad bych se ale takových činů dočkal jen proto, že je ten druhý Tzen z jiné kasty, a proto někomu vadí. Jiné smýšlení se také nepovažuje za vážný přestupek."

Tato mise je vlastně experimentem z několika důvodů. Zaprvé je to první úkol, jehož se účastní všechny tři kasty. Zadruhé jsou mezi námi potomci nové líně, kteří využívají něco, čemu se říká barevné vidění - mohou vidět věci tak, jak my neumíme. A konečně je tato mise prvním delším pobytem na nepřátelské planetě.

Nesnažím se nijak zlehčovat těžkosti, které nám přináší první dva body. Všichni jsme si bolestně vědomi napětí, které vzniká při spolupráci s někým, kdo uvažuje jinak než my sami. Otevřeně přiznávám, že barevné vidění neovládám, a tím pádem neznám jeho možné výhody či obtíže. Jako válečník ale vím, že nelze bojovat na dvou frontách. Nemůžeme válčit s hmyzem a současně mezi sebou. Pokud si vlastní odlišnosti necháme přerůst přes hlavu, mise je odsouzena k zániku."

Ještě jednou jsem se podíval na shromážděné.

"Jsou nějaké další dotazy?"

"Jeden bych měl, veliteli."

"Ano, Mahzi?"

"Pokud hlavní břemeno mise leží na vědcích, proč je naším velitelem válečník?"

Tato otázka mě sice trápila, ale byl jsem za ni rád.

"Protože nemám lepší vysvětlení, řekl bych, že takové rozkazy vydalo velitelství."

"Veliteli," vložila se do toho Tzu, "s vaším svolením bych měla lepší vysvětlení."

"Pokračuj."

"Velitel je ve svém rozboru situace velkomyslný. Klíčovým slovem válečníků je účinnost. Pokud hodnotíte problém nebo řadíte priority, vždy se ptáte Je to účelné? Hlavním slovem vědců je zajímavý. Náš prvotní zájem je často určován nejzajímavějším předmětem, který je zrovna po ruce. Tento přístup je sice dobrý v laboratoři, ale v konkrétní situaci na poli nám moc nepomůže. Tvrdím tedy, že důvodem, proč byl do čela naší mise postaven válečník, je, aby zajistil soustředění našeho úsilí na konkrétní problém. Pokud by tomu tak nebylo, hrozilo by nebezpečí, že naši pozornost odvede nějaký nový skalní útvar či rostlina, které by vůbec s naší misí nemusely souviset."

"Když už jsme u toho vyhýbání se odvrácené pozornosti," přerušil nás Horc, "technici také mají své klíčové slovo. Je jim fungování. Napadlo mě, že další takové detaily bychom mohli řešit až na místě. V současné době máme fungující tým a fungující plán. Nemohli bychom trochu pokročit kupředu?"

Protože nikdo nic nenamítal, schůzku jsme ukončili a pustili se do toho.

Kapitola druhá

Čekali jsme v pevnosti.

Vypadalo to, že na mém novém postu zabere čekání notnou dávku času. Kdybych to byl věděl, možná bych toto povýšení nepřijal. (Ne že by se mě na to někdo ptal.) Já jsem byl totiž jediný velitel, který na planetě hmyzu po delší dobu úspěšně vedl svou jednotku. Logicky mě tedy zvolili, abych velel i této misi. Stejně mě ale nebaví nic nedělat. To, že vědci i technici uvízli v této nečinnosti se mnou, mně to nijak neulehčilo. Zabezpečení přistávacího území trvalo déle, než jsme předpokládali, ale ještě neuplynulo tolik času, abychom mohli vyžadovat nějaké zprávy. Už se dokončily i poslední kontroly výbavy a všichni, včetně mě, se nemohli dočkat začátku akce. Trpěliví netrpěliví, válečníci neválečníci, jsme přeci Tzenové, takže nikdo ani nemukl.

Leželi jsme na gelových polštářích a čekali na signál od přistávacího spolku, že už je tam čisto. Využil jsem toho, že se třetí vědec vydal s naším spolkem dolů, a půjčil si jeho polštář. Musím přiznat, že oproti původnímu plánu to bylo značně vylepšení.

Podle toho plánu jsem si mohl vybrat mezi polštářem nacházejícím se v otočné ostřelovací věži, dost skrovně vycpaným, a mezi jiným, který byl naopak gelem přecpaný a ležel stranou, protože se používal k ukládání vzorků. Z daných možností mi tedy nejvíce vyhovovala ta třetí. Každopádně bych si ale vybral kteroukoli z nich raději, než abych se musel nechat spustit s přistávacím spolkem. Akrofobie, kterou jsem zažil při spouštění v letounu, nebyla nic proti tomu, co jsem musel zakusit, když mě spouštěli v bublině. Přestože je dokázáno, že jsou bubliny v současné době nejúčinnějšími prostředky, jak dostat jednotky z orbity na zem, mé reakce na tento druh přepravy byly tak silné, že

bych po přistání zůstal několik drahých chvil úplně nemožný. Proto jsme naplánovali, že půjdu dolů až s pevností.

"Přistávací oblast zajištěna, veliteli," zazněl mi v mysli Zurův hlas.

Při odpovědi jsem se nechtěně dotknul zesilovací čelenky.

"Zuře, překročili jste časový odhad. Vysvětlete."

"Museli jsme v oblasti zničit vosí hnízdo."

"Vosí?"

"Nejsou to koaliční vosy, které jsme vyhladili. Ale vědci konstatovali, že je to podobný druh, který by nám mohl působit problémy."

"Rozumím. Ještě nějaké zprávy?"

"Ne, veliteli. Přistávací maják je na místě a zapojen. Jsme připraveni krýt váš sestup."

"Výborně. Zůstaňte v pohotovosti."

Napnul jsem svou mysl k technikům.

"Horcu!" vyslal jsem.

"Ano, veliteli," zazněla mi v mysli jeho odpověď.

"První skupina vyčistila oblast a zajistila maják. Převezměte velení k přípravě na přistání. Khar by měla být připravena na vaše rozkazy."

"Rozumím, veliteli."

Naposledy jsem se obrátil na vědce. Mohl jsem mluvit normálně, protože se nacházeli poblíž.

"Buďte připraveni na sestup. První skupina potvrdila vyčištění oblasti."

"Kolik zbývá do odletu, veliteli?" zeptala se Tzu.

"Odhadoval bych tak -"

Pevnost se oddělila od spodní části transportu a začala prudce klesat směrem k planetě.

"Stahuji otázku, veliteli."

Za to jsem jí byl vděčný. Neoplýval jsem totiž jistotou, jestli bych byl schopen jí odpovědět. Když jsem mluvil o mých preferencích týkajících se způsobu sestupu, nemyslel jsem tím, že ze spouštění v pevnosti jsem zrovna nějak odvázaný. Přišlo mi to jenom o trochu lepší než v bublině. Volný pád, ať už se odehrává v jakémkoli prostředí, jsem vůbec nepovažoval za nějakou ohromnou senzaci. V mysli jsem si udělal poznámku, abych vyzkoumal možnosti posílat jednotky v lodích namísto jejich spouštění z orbity.

Bylo mi řečeno, že naše pevnost je mistrovsky naplánovaná, a pokud na této misi uspokojivě poslouží, bude v budoucnosti využívána jako prototyp pro podobné akce. Hlavní část tohoto zařízení tvoří polokoule o průměru deset metrů, pokrytá ostřelovacími věžemi. Dutá polokoule je rozdělená zdí, která odděluje vědeckou laboratoř od technické dílny. Tato struktura je umístěna na disku, který má dvacet metrů v průměru a tři metry tloušťku. V disku sídlí válečníci, nachází se tam zbrojnice a také kontrola bezprostředního okolí celého zařízení. Také jsem se dozvěděl, že je aerodynamicky nestabilní a má kluzkost skály.

Náš sestup mi Horc popsal jako "ne zrovna klouzání... ale spíše kontrolovaný volný pád". To mi zavdalo malý pocit jistoty, když jsme čekali na náraz. Jediné, co mě mohlo trochu těšit a na co jsem mohl spoléhat, bylo, že jsou tu technici také a že tedy alespoň konstrukci důvěřují.

Gelový polštář se proti mě vzedmul, chvíli nic, a pak další vlna. Z toho jsem si odvodil, že Horc použil vnějších motorů, asi podobných jako mají letouny, aby náš pád zpomalil. Vlny se opakovaly čím dál tím častěji a také nabývaly na délce, až se z toho stal nepřerušovaný tlak, jako kdybychom se nacházeli v gravitačním poli 1.5.

Uvolnil jsem se. Měl jsem si uvědomit, že jsou vědci a technici méně zvyklí na fyzické utrpení než válečníci. Přistání by tedy mělo pochopitelně být měkčí, než jaká jsem zažil dříve. Tato iluze se ale ihned rozplynula, jelikož jsme narazili tak silně, že nám praskaly kosti a před očima poletovaly hvězdičky.

Nastala chvíle ticha, ve které jsme sbírali své ořesené myšlenky a těla.

Ticho přerušila Tzu.

"Veliteli," začala nejistě.

"Narazili jsme!" přerušil ji Rahk. Byl to jeden ze dvou vědců na palubě. Pocházel z nové líně, viděl barevně a vyjadřoval se zcela otevřeně. "Pak věřte technikům, že -"

"To by stačilo, Rahku," řekla Tzu, aby zastavila tirádu svého podřízeného. "Váš názor, veliteli?"

Ještě než jsem mohl odpovědět, otevřela se dvířka sousedního úseku a objevila se Ihra. Byla nejmladším členem týmu techniků, stejně jako Rahk pocházela z nové líně a také neměla problémy s výřečností.

"Možná by .vás zajímalo," informovala nás, "že vzhledem k zařízení tohoto dopravního prostředku jsme přistáli nejjemněji, jak je tento vehikl schopný. Kdybychom bývali dostali trochu více tréninku s kontrolkami a času na vylepšení konstrukce, mohli jsme přistát dostatečně jemně a přizpůsobili bychom se tak standar-tům, které požadují jiné kasty."

"Vlastně se přistání," řekl jsem, než Rahk mohl odpovědět, "pohybovalo v mezích tolerance. O schopnost válečníků vydržet nějaké to utrpení se nebojte, stejně tak ani o vědce."

"Dělat si starosti s pohodlím ostatních kast není mou povinností, veliteli."

"Ihro!"

Přestože Horcův hlas přišel z vedlejšího úseku, jeho rozezlení se nedalo přeslechnout.

"Horc vás žádá," pokračovala Ihra rychle, "abyste během usazování pevnosti zůstali v klidu."

Než jsem mohl odpovědět, zmizela. S Ihrou budou problémy. Horc mě sice varoval, že jeho nejmladší člen nemá rád ostatní kasty, a zvláště válečníky, ale nečekal jsem, že bude své pocity dávat tak otevřeně najevo.

Kradmo jsem se podíval na ty dva vědce a zkoušel jsem odhadnout jejich reakce. Byli zticha, ale z výrazu jejich očí jsem

tušil, že komunikují telepaticky. Z jejich postojů jsem odhadoval, že Tzu Rahka ostře kára za jeho nedávný výbuch. Rychle jsem odvrátil zrak, abych neprozradil, že vím, o co jde. Tzu je Tzen. Měla by svůj tým zvládnout a také to udělat. Slyšeli jsme, jak u základů pevnosti pracují studené paprsky, a začali jsme se usazovat. Soustředil jsem svou pozornost na výjev za okny naší pevnosti, jelikož jsem dychtěl alespoň letmo zahlédnout tuto novou planetu.

Přestože jsem přistáváním v tomto ani jiném prostředku nebyl zrovna nadšený, teď když už jsem byl dole, musel jsem přiznat jistý obdiv nad jeho sestavením. Náš palác umožňoval jednosměrnou viditelnost okolního terénu. To znamená, že my ven vidíme, ale nikdo se nemůže dívat dovnitř. To by mohla být v nepřátelském území značná výhoda.

Pevnost se neochvějně usazovala v terénu. Konečně jsem viděl část území okolo nás a také jsem sledoval činnost přistávacího týmu. Nebylo vidět ani vědce Zoma, ani Zura, zato jsem spatřil všechny válečníky, kteří se okolo pevnosti rozmístili v nepravidelných rozestupech. S připravenými zbraněmi se na nás sotva podívali. Spíše sledovali oblohu a číhali na jakékoli nebezpečí, protože jsme se zrovna ocitli v zranitelné části naší mise. Přestože to vypadalo, že jsou rozmístění náhodně, viděl jsem za jejich pozicemi Zurovu práci. Zur neuznával rozmístění stráží v přesných rozestupech. Spíše se snažil je rozestavět tak, aby každý kryl slepá místa toho druhého, aby někde mezi nimi nezůstalo ani jediné nestřežené křoví nebo kamínek. Když obranu sestavoval Zur, věděl jsem, že mohu být naprosto klidný... to znamená odpočívat, jak jen to válečník vůbec umí.

Trochu mě překvapilo, když jsem viděl před pevností pracovat Eehmu, třetího technika. Musela náš palác opustit těsně poté, co jsme dosedli. Horc pravděpodobně trpěl podobnou fanatickou posedlostí rozmístit svůj oddíl co nejúčinněji jako Zur. Eehma byla zaneprázdněna rozmotáváním drátů, které měly sloužit jako náš vnější obvodový alarm. Byla do své práce plně zabraná, takže všechno kolem ignorovala. To je na jedné straně dobré, ale na druhé nebezpečné. Dobré to bylo z toho důvodu, že se nenechala ničím rušit ve své práci, protože důvěřovala válečnické ochraně. Špatné proto, že v nepřátelském terénu si nikdo nemůže dovolit ignorovat své okolí.

Zvuk studených paprsků ustal. Horní plocha disku vedla nyní rovnoběžně se zemí. Pevnost je zajištěná.

"Nestojíme vodorovně!" Rahk sledoval malý nástroj, jak balancuje na zemi vedle jeho polštáře.

Nesnažil jsem se přijít na to, co to je nebo kde se to tam vzalo. Vědci si nosí nástroje stejně jako válečníci zbraně.

"Doufám, že to nijak vážně nenaruší výkon tvých povinností?" zeptal jsem se.

"Jsme zvyklí pracovat i v nedostatečně vhodném prostředí zřízeném techniky," ujistila mě Tzu.

"Veliteli!" objevila se Hořcová hlava ve dvířkách. "Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?"

Přejel vědce pohledem. Pokud si nástroje na podlaze všiml, pak to na sobě nedal znát.

"Pokud zůstanete na svých místech, měli bychom být hotovi za pár minut."

Než mohli odpovědět, zmizel. Zdálo se, že jsou technici v časových odhadech zdatní. Zvedl jsem se a následoval ho.

"Tudy dolů, veliteli!" Jeho hlas stoupal ze zbrojnice.

Sestoupil jsem po rampě a zastihl ho sehnutého, jak se snaží otevřít poklop v podlaze.

"Všiml jsem si, že vědci nemeškali a rychle zjistili, že nestojíme úplně rovně," řekl a ani nevzhledl od své práce.

"Tys to slyšel?"

"Nepotřeboval jsem je slyšet. Stačilo, když jsem na zemi viděl Qéčák."

"Q-co?"

"Qéčák. Nástroj, jehož pomocí zjišťují vodorovnost. Technici to pro ně sestavili, tak proč by to nepoužili proti nám."

"Přijde ti spolupráce s vědci těžká?"

"Není těžší než s válečníky." Přerušil svou práci, aby se na mě zpřímá podíval. "Pochopte, veliteli, že jste byl jako válečník skoro izolován od jiných kast. Na druhé straně technici musí spolupracovat s oběma kastami, jak s válečníky, tak i s vědci, protože je to součást jejich každodenní práce. Kdyby se mě někdo zeptal, řekl bych, že velitelem této mise měl být technik, i kdyby jen z toho důvodu, že umí jednat s ostatními kastami."

Náhle se vrátil ke své práci. Tenhle zvyk techniků, že skončí rozhovor, aniž by čekali na argumenty druhé strany, mi začínal lézt na nervy.

Zvedl poklop a dal ho stranou. Strčil do té tmavé díry hlavu a rukou šmátral v mechanické skřínce připevněné k pásu na svém křídle. Syčivé a oslepující světlo studeného paprsku zalilo zbrojnici a úplně mě svým náhlým zjevem vyděsilo.

Horc zamručel a vytáhl hlavu z poklopu, protože paprsek uhasí.

"Toho jsem se bál. Paprsek číslo šest funguje špatně."

Zatímco mluvil, odepnul krabičku z pásu a začal seřizovat ciferníky a posunovat vodítka.

"Tady, veliteli," řekl, když mi krabičku podával.

"Až vám řeknu, zapněte tu vzdálenější levou."

"Já? A proč ne třeba Ihra?"

"Ta má plno práce s rozmontováním kontrolního panelu. Proto používáme dálkové zařízení. Není to těžké, veliteli. Až vám řeknu, prostě sepněte spínač."

S tím proklouznul poklopem a zmizel.

Nebyl to zrovna skvělý pocit, když jsem tady tak čekal s tím podivným vynálezem v rukou. To množství ciferníků a páček na jeho povrchu pro mě bylo úplně cizí.

Dal jsem si pozor, abych nezměnil sevření rukou nebo se nedotknul některé kontrolky, a otočil jsem to zařízení, abych si ho mohl blíže prohlédnout.

Po tomto činu následovalo zespoda zablesknutí a zasyčení, jak se aktivovaly studené paprsky.

Poprvé za svou kariéru jsem ztuhl, že by se ve mně krve nedořežal. Horc byl pod paprsky! Zabil jsem jednoho člena svého týmu!

Stejně rychle jako paprsky začaly, tak i skončily. O jeden úder srdce později se Horc vynořil z díry a zavřel poklop.

"Teď už stojíme rovně, veliteli, a kdyby o tom chtěl kterýkoli Tzen diskutovat, měl by -"

Zarazil se a poprvé se na mě podíval.

"Děje se něco, veliteli?"

Donutil jsem svůj hlas, aby zůstal klidný.

"Nedal jsi mi signál."

"A tak! To neměla být nekázeň. Problém nakonec nebyl tak složitý, jak jsem očekával, takže jsem se schoval do nevodivé zóny a spustil paprsky ručně. A měl jsem dojem, že se zdráháte kontrolky ovládat, tak jsem to udělal sám."

"Příště, Horcu," zaintonoval jsem, "když ty nebo někdo z tvého týmu navrhne plán akce, radím ti, abys ho následoval. Jsme v bojové zóně a selhání komunikace by mohlo mít katastrofální důsledky."

"Budu si to pamatovat, veliteli." Klekl si, aby dokončil svůj úkol.

Rozhodl jsem se, že tuto záležitost nechám být. Kdybych to hnal ještě dál, mohl by si Horc všimnout mého rozčilení, které ale pocházelo spíše z úlevy než ze soustředění na správný postup.

"Pokud už tady nebudu nijak užitečný, dal bych vědcům pokyn, zeje "všude čisto". Asi se z nás nejvíc nemohou dočkat, až začnou pracovat."

"Samozřejmě, veliteli."

Vstoupil jsem na rampu a v půlce cesty jsem se potkal s Ihrou.

"Veliteli, přistávací tým se snaží s vámi spojit."

Pospíšil jsem si kolem ní po rampě. Teď, když jsem se už nesoustředil na Horcovu práci, zaznamenal jsem Zurův signál.

"Tady Rahm, Zuře," vyslal jsem.

"Veliteli, máme tady problém, o kterém byste měl vědět."

Chtěl jsem mu říci, ať chvíli počká, abych mohl dát vědcům pokyn, ale pak jsem zjistil, že už připravují svou laboratoř k výzkumu.

"Vysvětlí podstatu problému."

Měl jsem s Zurem i vizuální kontakt, přestože on mě skrz okno našeho paláce neviděl. Stál uprostřed malé jednací skupinky, která mimo něj čítala ještě Manze a vědce Zoma.

"Ztratil se nám jeden technik."

Kapitola třetí

"Jak se to tomu technikovi stalo, veliteli?"

"To není tak důležitá informace, abys bez ní nemohla vykonávat své povinnosti, veliteli." Už mě z toho věčného používání zesilovací čelenky bolela hlava. "Zkrátka nám co nejdříve pošli náhradu."

"Vaši žádost budu muset zamítnout, veliteli," odpověděl mi hlas Krah. "Nemohu takhle plýtvat našimi pracovníky."

"To máš asi pravdu, Krah. Také bys ale měla do naší situace lépe vidět." Přistihl jsem se, že zlostí skláním hlavu, což bylo ale zbytečné, jelikož Krah se stále nacházela na orbitu nad námi a jen stěží by tedy mohla toto gesto spatřit.

"Situace je následovná. Této misi, včetně posádky paluby, velím já. Ze své funkce tě tedy nežádám, ale přikazuji ti, abys mi sem poslala náhradu za mrtvého technika. A dále náhodou vím, že máš dva lidi navíc. To jsem konkrétně naplánoval já a velitelství. A víš proč?"

Krah neodpověděla, ale věděl jsem, že stále poslouchá, takže jsem pokračoval.

"Naplánovali jsme to proto, kdyby nastala takováhle situace. Mohl bych tě klidně zabít v souboji a pořád bychom ještě měli navíc jednoho technika. Proto bych ti doporučoval, abys tohoto technika ihned seslala dolů. Ze situace logicky vyplývá, že máš ve své posádce jednoho člena navíc. Pokud bys nebyla ochotna nám ho poskytnout, neznamenaloby to jen, že by loď ovládal běžný počet lidí, ale že by se museli obejít bez tebe. Souhlasíš? Nebo se namouduší cítíš tak dobrá, že bys mohla porazit válečného velitele veterána v souboji?"

Nastalo dlouhé ticho. Pak přišla odpověď.

"Ihned náhradníka vyberu a pošlu vám ho, veliteli."

"Výborně. A Krah..."

"Ano, veliteli."

"Doporučuji ti, abys vybírala pečlivě. Pokud nám dáš technika, který není v naší záležitosti kompetentní nebo s kterým se špatně spolupracuje, byl bych nucen to považovat za tvůj pokus sabotovat misi."

"Rozumím, veliteli. Končím."

Sundal jsem si zesilovací čelenku a prozkoumal jsem nejbližší terén. Přes všechnu svou úřední aroganci, s jakou jsem mluvil s Krah, jsem s pokračováním mise nebyl spokojen. Při svém posledním úkolu jsem ztratil pouze jednoho Tzena, a to jsme trávili celý rok na nepřátelské planetě, kde jsme ztroskotali. Teď jsme přes všechno plánování a výbavu ztratili Tzena ještě předtím, než jsme vůbec ustavili základnu.

Pro jistotu jsem si tu nehodu ještě zopakoval.

Technická Eehm pokládala vedení obranné sítě. Byla do své práce tak zabraná, že se zády přiblížila ke skupince vegetace metr vysoké a široké, kterou vědci označili jako "neznámou".

No, teď už jsme o ní něco věděli... Vědci trvali na tom, abychom ji neničili do té doby, než budou mít příležitost ji úplně prozkoumat a otestovat. Věděli jsme o ní, že při větším kontaktu se stonkem vystřelí jakési trny, které slouží jako rychle působící nervový plyn-podobný, jaký je obsažen ve zbraních válečníků, které se nosí na zápěstí.

Eehm zemřela velice rychle, ale ne bezbolestně. Nevydala ale ani hlásku. Technik netechnik, opatrná neopatrná, pořád byla Tzen a nacházeli jsme se v nepřátelském území.

Ještě jednou jsem si to prošel od začátku. Nehrála tu roli přílišná důvěra, ale prostě neopatrnost. Zvažoval jsem, jestli nemám Horcovi říci, aby si technici dávali větší pozor, ale nakonec jsem tak neudělal. Už to věděl zdřívějška, kdy mu to vysvětlili mnohem přesvědčivě-jí, než bych já vůbec dokázal.

"Horců!" vyslal jsem směrem k naší pevnosti.

"Ano, veliteli?"

"Brzy nám pošlou náhradního technika. Jakmile bys zjistil, že je neschopný, ihned mi o tom povíš."

"Dobře, veliteli. Vedení obranné sítě je na místě, šel byste se se mnou zkontrolovat?"

Zvažoval jsem, jestli bych tento úkol nemohl předat Zurovi. Mohla by to být dost nudná práce a jako součást obranného systému formálně spadala pod Zura.

"Jistě. Máš se mnou vizuální kontakt?"

"Ano. Hned se k vám připojím, veliteli."

Nakonec jsem tuto myšlenku zavrhl. Horc požádal mě, abych se prohlídky účastnil. Napadlo mě, že to bude z jednoho nebo dvou důvodů. Horc je technik a jako takový by mohl na rivalitu mezi kastami být citlivý. Jestli měl někdo jejich práci zkritizovat, tak chtěl, abych to byl raději já. Tiše tak vyjádřil uznání nad mou velitelskou nestranností. Cítil, že já bych jejich tým zbytečně nekritizoval, abych mu nějak ublížil v očích ostatních kast, nebo že bych k tomu alespoň tak netíhl-nul, jako by mohl třeba vůdce kasty válečníků. A mohl se také se mnou chtít poradit.

Objevil se, jako by vyskočil ze země, protože teď už byla naše pevnost zamaskovaná. Přestože jsem znal její přesné umístění, jen stěží se mi povedlo ji najít i očima. V mysli jsem si poznamenal, že se o tom Horcovi musím zmínit, než naše obchůzka skončí.

"Tudy, veliteli," vyslal telepatický vzkaz.

Přesunul jsem se k němu a přikrčil se k zemi. I zblízka jsem ten supertenký drát vinoucí se po zemi sotva rozpoznal. Bez jediného slova vstal a šel podél neviditelné linie. Následoval jsem ho, ale nesnažil jsem se ani předstírat, že se na drát dívám. Zestojím jsem ho neviděl vůbec, takže jsem se spokojil s kontrolou jeho rozložení, které jsem vytyčil podle toho, jak jsme v terénu kličkovali a točili se.

Obranné dráty pro mě stále představovaly záhadu. Mohly zachytit jakýkoli předmět, i tak malinký jako blecha, který prošel jejich snímaným polem. Nejenže ohlašovaly vniknutí cizího tělesa do pevnosti, ale i jeho velikost, hmotnost a tělesnou teplotu, stejně jako rychlost a směr pohybu. Za normálních okolností by se tyto informace zobrazily k posouzení na monitoru stráží. Pokud bychom byli napadeni, přeskočila by páčka a všechna data by šla přímo do ostřelovací věže na vrcholku pevnosti. Odtud by se automaticky spustila střelba směrem k vetřelci, která by trvala tak dlouho, dokud by nebezpečí nebylo zažehnáno. Krátce řečeno, když je systém v plném proudu, cokoli, co se pohne ve vzdálenosti tří set metrů od pevnosti, bude zničeno.

Od našeho posledního pobytu na obydlené planetě to bylo obrovské vylepšení.

"Veliteli!"

"Ano, Horců?" vyslal jsem nazpátek.

"Dotklo by se vás, kdybych byl o doprovod na této prohlídce požádal Zura?"

"Ne. Nebýt toho, že požádal mě, pověřil bych tím Zura."

"Obrátil bych se na něj rovnou, ale zdálo se mi, že byste to mohl považovat za obcházení vaší autority."

Tolik o mých teoriích.

"Navrhoval bych tedy, abychom se vrátili do pevnosti a abyste prohlídku dokončili se Zurem, když jsme se oba shodli, že je to logičtější."

"Souhlasím, veliteli."

"Ještě jedna otázka, Horců. Je systém zapojený?"

"Ano."

"V tom případě," promluvil jsem poprvé nahlas, "si myslím, že je oblast natolik bezpečná, že si můžeme povídat normálně."

Tázavě natočil hlavu.

"Vy nepotřebujete mít systém odsouhlasený válečníky, než ho přijmete?"

"Horců, ty jsi Tzen stejně jako každý válečník. Tvůj život závisí na spolehlivosti tohoto zařízení stejně jako životy nás ostatních, možná ještě více. Pokud ty víš, že je systém v pořádku, nepotřebuji další ujišťování. Válečnická kontrola je spíše projevem zdvořilosti mezi kastami než potřebným souhlasem."

Chvilí byl zticha.

"Konečně si začínám uvědomovat, veliteli," řekl nakonec, "proč zvolili zrovna vás, abyste vedl tuto expedici."

Nevěděl jsem, co na tuto větu odpovědět, takže jsem raději změnil téma.

"Horců, chtěl jsem s tebou mluvit o kamuflážovém designu naší pevnosti. Mohl bys mi nějak srozumitelně vysvětlit, jak jste dosáhli takového efektu?"

"Je to prostě jenom další využití plastické oceli, stejného materiálu, který používáme na křídla vašich letounů. Všechny plochy pevnosti, které jsou po jejím usazení nechráněné, jsou vlastně dvouvrstevné. Vnější vrstva je z plastické oceli, která opisuje prohnuté, vystouplé i nepravidelné tvary, jež splývají s okolním prostředím. Přidejte si k tomu maketu pařezu s kořeny, které přikryjí ostřelovací věž, a máte vaši kamufláž."

"A to ještě pořád uvidíme ven?"

"Ano."

"Jak to děláte, že nepravidelné vnější tvary nezkrusí náš výhled?"

Na chvilku se zamyslel.

"Mohu se vám to pokusit vysvětlit, ale obávám se, že budu muset použít několik speciálních technických výrazů."

"V tom případě svou otázku stahuji. Dokud to bude fungovat, neuslyšíte ode mě žádné stížnosti. Stejně je to ale nejlepší kamufláž, jakou jsem kdy viděl, tedy spíše neviděl, abych byl přesný."

"Snad."

Něco v jeho hlase připoutalo mou pozornost.

"Mluvíš, jakobys nebyl spokojený. Je nějaká závada, o které nevím?"

"Nejsem si jistý," odpověděl. "Chtěl jsem vás o tom informovat, až o tom budu vědět více, ale asi bude lepší, když se o tom dozvíte hned. Má to něco společného s poznámkou, kterou kamufláž okomentoval jeden z našich členů s barevným viděním."

"Byla to Hif nebo Sirk?" přerušil jsem ho.

"Hif, ale porovnával jsem její výsledky se Sirkem, který s ní souhlasil. Zdá se, že si toho problému taky všiml, ale zdráhal se zasahovat do oblasti techniků."

"Co vyzkoumali?"

"Podle nich naše pevnost s okolním terénem ne-splývá."

Než jsem odpověděl, pozorně jsem si pevnost prohlédl.

"Normálně bych podle svých vlastních výzkumů řekl, že se mylí. Ale musím přiznat, že to jejich barevné vidění úplně nechápu."

"Stejně jako ostatní ne, alespoň co jsem zjišťoval. Je to genetický experiment, který vědci zkouší na základe nějakých zmínek od našich předků. My máme v poli vyzkoušet, jestli to má pro impérium nějakou praktickou hodnotu."

"Ale co je to?"

"Mohou vidět věci, které my nevidíme... No, přesněji řečeno, vidí stejné věci, ale jinak než my."

"Proto tomu nemohu rozumět."

"Snad vám to trochu objasním, když vám povím o svém zážitku," navrhl Horc.

"Na stole ležely tři kostky: jedna tmavá, druhé dvě znatelně světlejší. Požádali nás, abychom je rozlišili. Všichni Tzenové odpovídali, že jedna je tmavá a druhé dvě jsou stejné. Pak přivedli do místnosti barevně vidícího Tžena a dali mu stejnou otázku. Odpověděl, že má každá kostka jinou barvu. Tu černou nazval "špinavou černou", druhé dvě byly "šmolkově modrá" a "listově zelená"."

"Nechápu, co to dokazuje," přerušil jsem ho.

"Ještě něco," pokračoval. "Demonstrátor pak zvedl světlou kostku označenou jako "šmolkově modrá" a vespod na ni udělal "X". Tzen s barevným viděním pak měl zavřít oči, aby neviděl, jak kostky přehazují. Byl schopný znovu a znovu poznat označenou kostku, přestože strana s "X" nebyla vidět."

"A opravdu zavřel oči?"

"Někdy ho požádali, aby odešel z místnosti, zatímco svědkové kostky přemísťovali. Kostku s "X" neomylně našel."

Viděl tu kostku jinak než my."

Přemýšlel jsem o tom.

"A jak je taková schopnost impéria užitečná?"

"To je jedna z věcí, kterou máme na misi zjistit, a asi jsme našli první příklad. Dva barevně vidící Tzenové prohlašují, že má naše pevnost jinou barvu než okolní terén. Ze pevnost je "ocelová", zatímco okolní kameny jsou "pískové". Podle nich by tedy každý barevně vidící živočich ihned poznal, že kolem pevnosti prochází."

Znovu jsem se tiše zamyslel.

"Ví někdo," zeptal jsem se konečně, "jestli hmyz vidí barevně?"

"O nikom nevím. Můžete se zeptat vědců, ale nemyslím, že by alespoň věděli, co mají hledat."

"V tom případě si myslím, že bychom se měli nejvíce věnovat tomuto problému. Vyříd' Hif a Sirkovi, ať se u mě ihned hlásí. Ať přijde také Tzu. A nakonec řekni Zurovi, ať jsou jeho válečníci v plné pohotovosti, dokud se k němu nedostanu, abych se s ním poradil."

"Ano, veliteli, ale..."

"Co?"

"Zdá se vám moudré pracovat s tak málo informacemi?"

"Horcu, na každého z nás třinácti připadá asi tak milion nepřátel. Chybí nám informace a my musíme ihned jednat ne přesto, ale proto, že nám chybí. Potřebujeme nějakou odpověď a potřebujeme ji rychle. Pokud ji nedostaneme, budeme muset pevnost opustit."

Kapitola čtvrtá

Rozhodnutí záležitosti, zda skokani vidí barevně, či ne, přišlo rychle a bylo jednoduché. My sami jsme si za něj ale nemohli připisovat žádnou zásluhu. Někdy se to stává i v bojovém poli, že se zkrátka řešení objeví samo a my ho prostě využijeme.

Ještě jsme ani nezahájili schůzku, když nás obranný systém upozornil na skupinku dvaceti skokanů, která vstoupila na naše území. Ihned jsme vyslali rozkazy členům týmu, kteří hlídkovali před pevností. Informovali jsme je o situaci a nařídili jim, aby oblast sřežili. My ostatní jsme se shromáždili v technické části našeho paláce a sledovali jsme to, zatímco Zur osobně se postavil na místo ostřelovače.

Skupina se nacházela asi deset metrů od nás a pohybovala se pomalu, aby mohla nahnat kořist do úzkých. V jednu chvíli jsme měli strach, protože jsme zjistili, že dva z našich členů stáli přímo ve směru jejich cesty. Vyslali jsme jim ale varování, takže se stihli přesunout dávno předtím, než je skokani objevili.

Dokud to šlo, sledovali jsme jejich pohyb vizuálně, a když nám z dohledu zmizeli, pozorovali jsme je pomocí obranné sítě. Ani jednou se nezdálo, že by si naši pevnost všimli. Vznikla mezi námi diskuze, zda procházeli naším územím náhodou, nebo jestli nás viděli přistát a teď nás hledali. V jednom jsme se ale shodli všichni - přinejmenším nevidí barevně. Hif a Sirk nás totiž ujistili, že pokud by tomu tak nebylo, barevně vidící živočich by nás rozpoznal na první pohled. Oni nás ale neobjevili. Problém barevného vidění jsme nemohli odsunout, ale už jsme ho nepovažovali za naši

prioritu.

Na to konto ale vznikla další debata, co bude naší prioritou nyní. Jelikož vědci konečně poprvé viděli skokany v jejich přirozeném prostředí, dychtili už po své práci.

"Měli bychom po jejich stopách vyslat tým," trvala na svém Tzu. "Čím více bližších informací získáme, tím rychleji budeme moci misi dokončit."

"Dokud nebudou hotové průzkumy bezprostředního okolí, nic takového podnikat nebudeme. Už při hlášení jsme ti vysvětlovali, Tzu, že dokud naši průzkumníci nedokončí svou práci, nemůžeme se vědeckých výprav účastnit."

"Ale veliteli, tohle přece není první kontakt impéria s touto planetou. Už jsme podnikli tři velké výpravy: proti vosám, proti vodním červům a nevydařenou akci proti skokanům. Určitě máme na našich informačních discích dostatečné množství zeměpisných údajů, takže můžeme pokračovat dál."

"To je sice pravda, že máme na discích informace, Tzu," řekl jsem, "ale zastaralé. Jako velitel mise nebudu zbytečně riskovat její zdárné dokončení či životy jejích členů, což znamená, že se nebudu spoléhat na staré informace, když jsou na dosah čerstvé."

"Ale můj tým už je netrpělivý, aby se mohl pustit do práce. Nezdá se nám, že nečinností impéria zrovna nějak posloužíme."

"To neposlouží nikdo, ale vypadá to, že se s ní na naší misi budeme muset nějak vyrovnat. Navrhoval bych vám, abyste se zabavili zkoumáním neznámé flóry, která se vyskytuje uvnitř obranné sítě. Díky tomu, že jste neměli čas ji prozkoumat dřív, jsme ztratili jednoho člena týmu."

Přiznávám, že moje kritika nebyla fér, ale zdálo se, že se to Tzu nedotklo.

"Dobrá, veliteli. Ale stejně trvám na tom, že je důležité se co nejdříve vydat na průzkum do terénu. Bezprostřední výzkumy nám umožní se soustředit na nejslibnější živočichy, a ne abychom se pokoušeli studovat všechno a doufali, že náhodou svůj cíl najdeme."

Nechal jsem ji být, protože už k tomu nebylo co říct. Horca jsem zastihl při práci v technické laboratoři. Mohl jsem se s ním spojit telepaticky, ale chtěl jsem s ním mluvit osobně.

"Už je připravený monitor, Horcu?" zeptal jsem se.

"Zanedlouho, veliteli," odpověděl, aniž by od své práce vzhlédl. "Kamery už jsou hotové, pokud byste je chtěl rozdělit mezi členy."

"Dohlédnu, aby se o to někdo postaral. A co ta nová technická? Ujde?"

"Krahn? Ano, dá se s ní pracovat. Není úplně nejlepší, ale to se dalo čekat, když mezi nás přijde takhle pozdě."

Vůbec nepřestal pracovat. Váhal jsem, protože jsem uvažoval, jak co nejtaktněji uvést další téma. Protože jsem ale nepřišel na žádný způsob, zkrátka jsem to na-čal co nejučelněji.

"Kdybys s tebou mohl na chvíli mluvit, Horcu, je tu jistá záležitost, kterou bych s tebou chtěl probrat."

"Jistě, veliteli."

Odložil své nástroje a zpřímá se na mě zahleděl. Z toho upřeného pohledu jsem byl celý nespokojen.

"Horcu, dneska jsi přišel o jednoho člena svého týmu. Nemohl jsem si s tebou v tu dobu o samotě promluvit. Byla to ode mne jako od velitele nedbalost, i když omluvitelná. Abych to napravil, udělal jsem si čas, abychom si o tom promluvili. Nerozrušila tato nehoda někoho z vás? Neměli bychom vám poskytnout nějaký čas na zotavení?"

"Ne, veliteli. Kromě času, který potřebuji na zasvěcení nového člena, o kterém jsem se vám už zmínil, nepotřebujeme žádné zvláštní ohledy."

"Jde mi hlavně o tvé pocity, Horcu. Chtěl bych vědět, jestli v sobě nechováte nějakou zášť nebo vztek na válečníky, že neposkytli dostatečnou ochranu nebo -"

"Dovolte, abych vám o technicích něco vysvětlil, veliteli," přerušil mě Horc. "Snad to objasní váš postoj. Smrt už je pro nás stejně přirozená jako pro válečníky nebo vědce. Pracovní úrazy jsou běžnou záležitostí a často také fatální. Naši práci je hledání praktického a bezpečného využití cizích představ a strojů a mnoho z nás je při tomto procesu zraněno či zabito. Tak například, věděli jste, že při vylepšování designu vašich letounů jsme ztratili přes dvě stě techniků?"

"Ne, to jsem netušil," přiznal jsem.

"To tuší málokdo z jiných kast. Abyste si nemyslel, že si stěžuji. Je to naše povinnost, stejně jako pro vás bojování.

Jenom vám chci ukázat, že to není poprvé, co jsme ztratili svého člena. Hlavní rozdíl mezi námi vidím v tom, že my jsme na poli nikdy nezažili přátelství."

"Nezažili co?"

"Přátelství. Narozdíl od válečníků pracujeme samostatně, i kdyby nám nějaký kolega zachránil život. Válečníci oproti nám cítí mezi sebou určitý závazek."

"Poslední válečnice, která zachránila můj život, se jmenovala Ssah. Ihned po skončení mise jsem ji zabil v souboji."

"Chápu," řekl, ale evidentně mu to vzalo dech. "Asi jsem přecenil své teorie a tím podcenil válečníky."

"Válečníci reagují záporně na zbytečnou smrt, zvláště je-li zaviněna neopatrností nebo nezpůsobilostí."

"V tom se od techniků lišíte. Abych odpověděl na vaši původní otázku. Pokud Eehminu smrt zavinila něčí neopatrnost, pak jedině její vlastní. Proto pro ni ani netruchlíme, ani nechováme nějakou zášť proti válečníkům."

"Dobrá. Budeme tuto záležitost tedy považovat za uzavřenou. Omlouvám se, že jsem tě vyrušil z práce, ale chtěl jsem to vyřídit co nejdříve."

"Nic se nestalo, veliteli. Monitor bude dokončen ještě před termínem. Pokud chcete vydat rozkaz k přípravě letounů, obrazovky budou do jejich odletu hotové."

"Skvěle. Vědci už se nemohou dočkat, až mise postoupí kupředu."

"Mohu něco podotknout, veliteli?"

"Jistě."

"My technici jsme se s vědci stýkali více než válečníci. Když se jim dá příležitost, jsou až moc ctižádostiví a často přes veškerou svou moudrost krátkozrací. Přestože jsem vyjádřil svůj názor, že by tuto misi měl vést technik, chtěl bych k tomu něco dodat. Spíše věřím, že naše mise uspěje, pokud jí bude velet válečník, než kdyby stál v jejím čele vědec.

Podle mého názoru byste se měl řídit svým rozhodnutím, ne jejich."

"To jsem také zamýšlel, Horcu, ale budu si tvé myšlenky pamatovat."

Připevnil jsem si jednu kameru na ruku a s dalšími dvěma jsem se vydal hledat Zura. Hezky jsme si popovídali, ale už byl čas postoupit v naší misi kupředu.

Zur a já jsme sledovali odlet dvou letounů. Kamery už měli všichni členové, a jak mi Hore slíbil, už fungovaly.

Stroje pilotovali Mahz a Vahr. Já bych raději místo Vahra poslal Koru, ale Vahr byl schopný válečník a veterán z boje proti vosám a Korá se hodila při obraně pevnosti.

"Máme sledovat jejich postup na monitoru, veliteli?" navrhl Zur.

Přestože naše kamery ukazovaly všechna data, která přicházela na monitor, větší obrazovka nám poskytovala lepší kontrolu. Zasignalizoval jsem mu svůj souhlas a vydal jsem se směrem k pevnosti.

Letouny, které jsme používali ve válce s vosami, vypadaly ve srovnání s Mahzovým a Vahrovým strojem primitivně.

Byly sestaveny tak, aby mohly startovat a přistávat vertikálně, aby se vyvarovaly nárazu při přistání a jejich posádky nemusely nouzově smontovat snímač, jaký jsme byli při minulé misi nuceni stláskat dohromady ze všeho možného. Pro nynější úkol bylo důležitější, že byly nové letouny vybaveny třemi vmontovanými kamerami. Ty snímaly terén, nad kterým letoun prolétával, a tyto obrazy ihned vysílaly k uložení nebo okamžitému prohlédnutí do databanky monitoru. Při správném použití pak jednotlivé obrazovky ukazovaly buď celou oblast, nebo detailní záběr určité její části. Jakmile jsme tedy získali tato data, měl každý člen týmu kdykoli přístup k třírozměrné mapě terénu.

Když jsem se Zurem dorazil, Hore a Tzu už stáli u monitoru. Jeden ze snadných úkolů velitele Tzenů. Když se totiž děje něco zajímavého, vy sami musíte svolat schůzku. To je vše, co pro to uděláte. Oni už se pak seběhnou sami.

Všichni čtyři jsme sledovali, jak se na snímáči objevuje mapa. Zatím se s našimi staršími informacemi shodovala, ale je lepší to mít potvrzené.

"Horcu!" vykřikl jsem a prolomil tak ticho.

"Ano, veliteli?"

"Co tahle rokle?" Ukázal jsem na konkrétní část obrazovky. "Bude zapotřebí se přes ni nějak dostat."

"Obloukový most?"

"Provazový bude lepší. A odrazovou rampu pro vozidla. Chceme něco, přes co se dostaneme my, ale ne skokani."

"Rozumím, veliteli. Začneme, jakmile se tam dostane nějaký technik, aby si to mohl zblízka prohlédnout."

"Pomohly by vám detailní záběry?"

"Ano, ty by se hodily."

Nasadil jsem si zesilovací čelenku.

"Mahzi!" vyslal jsem.

"Ano, veliteli!"

"Ta rokle, ke které se blížíte... až dokončíte úvodní přelet, potřebovali bychom nějaké detailní záběry jejich okrajů."

"Rozumím, veliteli!"

Když jsem si sundával čelenku, všiml jsem si, že Tzu něco zkoumá na své obrazovce.

"Něco se děje, Tzu?"

"Nejsem si jistá, veliteli, ale určitě je to zajímavé. Vidíte tady a tam ty skály?"

"Ty velké kameny a okolo nich nahromaděné ty menší?"

"Přesně ty. Nepřipadá vám na nich něco divného?"

Chvilí jsem je zkoumal.

"Vypadá to, že jsou sestaveny podobně. Každý velký kámen je obklopen houštím a malými kameny. Proč? Je to nějaká značka?"

"Nejsem si jistá, ale podívejte se na tohle."

Natáhla ruku, abych se mohl podívat na její obrazovku.

"Tohle je to samé území, ale s daty z minulé války. Formace jsou tu také, ale v jiném počtu a rozmístění."

Porovnal jsem výjev z její obrazovky s obrázkem na snímáči. Rozložení formace se určitě změnilo.

"Z dalších dvou válek máš podobná data?" zeptal jsem se.

Vývolala seznam a pročítala ho.

"Z války proti vodním červům tu o tom není nic... Soustředili se na vodní plochy... ale... ano, tady je to."

Zadala počítači informace a opět ke mně natáhla ruku.

"Tohle je to samé území zobrazené v době války s vosami."

Společně jsme si ho prohlíželi. Kameny tu byly seskupené úplně jinak, než na jiných obrázcích.

"Zuře!"

"Ano, veliteli."

"Podívej se na tohle."

Než k nám došel, vyvolal jsem na své obrazovce data z války proti skokanům, takže jsme tu měli všechny tři různé pohledy."

"Podívej se na tyhle formace kamenů. Vypadá to, že jsou -"

"Veliteli!"

Ozval se v mé mysli hlas Mahze a přerušil tak náš rozhovor.

"Rahm na příjmu, Mahzi."

"Dívejte se na nás! Žádáme okamžité rozkazy!"

"Veliteli!" volal Horc.

"Už jdu! Tzu, Zuře!"

Shromáždili jsme se okolo monitoru. Začalo se na něm objevovat obrovské mraveniště.

Mravenci! Po skokanech poslední členové koalice! Věděli jsme, že se na této planetě nacházejí, ale neměli jsme žádné informace o jejich výskytu v naší oblasti. Tohle mraveniště bylo nové, vystavěné v době mezi poslední válkou a naším nynějším přiletem. Nestálo dál než osm kilometrů od naší pevnosti!

Kapitola pátá

Objev mraveniště s námi pochopitelně zasloumal.

Všichni členové týmu obdrželi ihned rozkazy, jelikož jsme zahájili stav pohotovosti. Mahz a Vahr ale měli dokončit svůj původně plánovaný průzkumný let. Ať už budeme dělat dál cokoli, alespoň budeme mít informace o okolním terénu.

Zur dočasně ustanovil Koru velitelkou obranných sil a připojil se ke zbytku posádky k nouzové schůzce.

Tzu, která mluvila za vědce, měla vyhraněné názory nejen na současnou situaci, ale také na způsob jejího projednávání.

Už mě to ani nepřekvapovalo.

"Ale veliteli, jediným logickým přístupem k této situaci je doporučení postupu jednání."

"Doporučení postupu jednání a jejich prodiskutování přijdou na řadu poté, co dostaneme zprávy od posádky."

"Chtěla bych podotknout, že čas je pro nás nyní nejdůležitější," dohadovala se a netrpělivě pohazovala ocasem.

"Souhlasím. A proto jim nebudeme plýtvat hádáním nad postupem jednání."

"Ale -"

"A já bych chtěl podotknout, že kdybychom podle tvých původních návrhů šetřících čas skokany pronásledovali a neměli přitom informace o terénu, buď bychom mraveniště úplně minuli nebo bychom se k němu najednou dostali nic zlého netuše. Teď bych ti opět navrhoval, abys zde přednesla svou část zprávy a schovala si cenná doporučení na jindy."

"Dobrá, veliteli. Jak byste si tu zprávu asi tak přál dlouhou?"

"Jenom souhrn. Jak jsi správně poznamenala, čas je pro nás velice důležitý. Zmiň se hlavně o těch způsobech chování nepřátel, které se bezprostředně týkají současné situace."

Na chvíli ztichla, aby si urovnala myšlenky. Pak spustila.

"Mravenci jsou čtvrtým druhem z koalice hmyzu. Podle poznámek našich předků, které potvrdily i naše vlastní studie, jsou nejinteligentnějšími a tedy i nejnebezpečnějšími členy koalice. Byli posouzeni jako nejvůbecjší k tréninku v ovládání jednoduchých zařízení a žijí v pevně organizovaném společenství. Se vši pravděpodobností stáli u zrodu koalice."

"Dotaz."

"Ano, Horcu."

"Používají ještě nějaké přístroje a když ano, tak jak složité?"

"To nevíme. Připisuje se jim schopnost řídit primitivní vesmírné lodě, jelikož pro ně naši předci přizpůsobili jejich ovládání. Rostoucí rozmach hmyzu ve vesmíru poukazuje na to, že stále ještě jakýsi druh strojů používají. Jde-li o původní lodě nebo nějaké vylepšené nám ale není známo. Proto vědci doporučují, abychom -"

Zarazila se, protože jsem se na ni upřeně díval a snižoval při tom hlavu. Chvilí můj pohled opětovně a pak pokračovala.

"Přestože si potravu shání na povrchu planety, žijí hlavně pod zemí. Většina jejich civilizace zůstává v podzemních jeskyních propojených spoustou tunelů. Tato kolonie hnízd může být rozšířena až do poloměru dvaceti kilometrů do šířky a dvou do hloubky."

"Fyzicky jsou trochu větší než skokani, často dosahují délky pěti metrů. Přestože by se z jejich podzemního života dalo usoudit, že mají špatný zrak, zdá se, že na povrchu loví ve dne i v noci. Jejich hlavní přirozenou zbraní jsou silné čelisti a považují se za zdatné, houževnaté a nebezpečné bojovníky."

"Zmínila jsi se o civilizaci," zapojil jsem se. "Co o ní víme?"

"To málo, co víme, nemáme ale potvrzené. Není jako naše, která má jak kasty lovců, tak stavitelů. Zdá se, že hlavní rozdíl tkví v tom, že oni mají ještě rozmnožovací kastu. Tohle jsou ale všechno informace, které máme od předků."

"Jaká jsou na jejich těle citlivá místa?"

"To nevíme, Zuře. Podle vzhledu bychom usuzovali, že jsou stavěni podobně jako vosy. Ale to jsou všechno jen dohady."

"Jak rychle dělají své tunely?" zeptal se Horc.

"Nevíme."

"Kolik je jich v jednom hnízdě?" zeptal se Zur.

"Nevíme. Ale říká se, že tisíce."

"Mraveniště, které jsme zahlédli, je čerstvé hnízdo nebo nový vchod do staré kolonie?"

"Nevíme, veliteli."

Nastalo dlouhé ticho.

"Pokud nejsou další dotazy..." začal jsem.

"Ještě je tu jedna informace, která by se nám při plánování mohla hodit, veliteli."

"Pokračuj, Tzu."

"Nějakou metodou si mezi sebou mohou předávat informace. Jestli je to ale přímým kontaktem, telepatii nebo dokonce geneticky, to nevíme. Dokonce ani našim předkům se nepodařilo na to přijít."

Tentokrát nastalo ještě delší ticho, jelikož jsme všechny ty informace museli strávit.

"Horcu," řekl jsem konečně, "jak účinná je naše obranná síť proti mravencům?"

"Tento systém byl sestaven tak, aby zaznamenal a zničil povrchová stvoření jako jsou třeba skokani. Proti povrchovým lovcům tedy naše síť účinná bude, ale proti podzemním absolutně nepoužitelná," odpověděl.

"Bude tvůj tým schopný sestavit nějaké další obranné zařízení?"

"Můžeme vyzkoušet dvě možnosti. Jednou z nich je zařízení, které rozeznává zvuky mravenců při hloubení tunelů.

Druhou by mohl být přístroj, který označuje podzemní díry. Pochybuji ale, že jejich účinnost sahá až do hloubky dvou kilometrů. S naší momentální výbavou nemůžeme zaručit větší pokrytí než čtvrt, maximálně půl kilometru."

"Jak dlouho potrvá, než tato zařízení zapojíte?"

"Než vám řeknu přesný odhad času na konstrukci a instalaci, budeme je muset navrhnout. Zítřka v tuto dobu máte odhady hotové."

"Co se dá dělat. Zuře, jak odhaduješ vaše obranné válečnické schopnosti?"

Zur nezaváhal a vrhl se na svůj rozbor.

"Válka proti vosám nám dala nespornou vzdušnou nadvládu. Boj proti vodním červům nám zajistil, že se nebudeme muset rvát o vodu. Jako současně hrozby nám tedy zůstávají pozemní seskupení - skokani, podzemní živočichové a mravenci. Jelikož máme vést pouze obrannou válku bez protiúderů, věřím, že budou válečníci schopni uhájit pevnost proti jakémukoli povrchovému či frontálnímu útoku, včetně masového frontálního napadení. Co se týká podzemního útoku z tunelů, musíme spoléhat na zařízení, která jsou na naši obranu schopni improvizovaně sestavit technici. V případě takového útoku by totiž válečníci nemohli zaručit bezpečnost pevnosti ani týmu."

"Tomu nerozumím, Zuře," poznamenal Hora "Měl jsem dojem, že součástí válečnické povinnosti je schopnost bojovat s čímkoli, kdykoli a kdekoli. Přesto nám tady tvrdíš, že v případě podzemního útoku budou válečníci bezmocní a úplně závislí na zařízeních techniků?"

"V povinnostech válečníků se opravdu vyznáš, Hořců," odpověděl Zur. "Povinností každého válečnického velitele ale je, aby uvedl správný odhad schopností jeho týmu. Nejsme na takovou bitvu vybaveni fyzicky ani mechanicky a nikdo z mého týmu neprošel výcvikem v podzemní boji. Přestože vás mohu ujistit, že v případě takového útoku budou mít válečníci bojovat, jak nejlépe dovedou, nedodržel bych své povinnosti coby velitele, kdybych zaručil jejich úspěch. Takové nepodložené ujištění by jen oklamalo velitele a ostatní členy posádky a bylo by katastrofální se na takové jistoty spoléhat."

"Dotaz, Zuře."

"Ano, Tzu?"

"Prohlašuješ, že nám tu předkládáš jakýsi skromný odhad vašich schopností. Přesto nám tu drze zaručuješ, že jste schopni nás ubránit proti neznámé síle neznámé armády. Není tohle jistá forma nepodloženého ujištění?"

Zur se na mě podíval, ale zůstal jsem zticha, abych mu poskytl nevyslovenou autoritu mluvit za válečníky.

"Faktory, o kterých ses zmínila, Tzu, nám opravdu nejsou známy," začal. "Narozdíl od vědců se válečníci nezabývají neznámým. My bojujeme s realitou. Pokud bychom měli posuzovat naše zprávy za neznámých podmínek, nikdy bychom do bitvy nevstoupili, protože nikdo z nás nemůže zaručit úspěch v boji proti neznámému. Podle vašeho hlášení se v současné době nacházíme asi v takové realitě: máme proti sobě sílu, která se fyzicky nepodobá hmyzu, s kterým jsme v minulosti úspěšně bojovali, jelikož je schopná pohybu jak po povrchu, tak pod zemí. Neznáme její zbraně či jiné stroje uzpůsobené k válčení. Své hlášení musím postavit na těchto faktech. Na jejich základě bude má jednotka schopna zajistit bezpečnost tak dlouho, dokud se bude jednat o povrchový útok. Pokud by se na známých faktech něco změnilo, musel bych svá stanoviska přehodnotit. Do té doby zůstává mé hlášení beze změn. V minulosti jsi odmítla přijmout můj názor jako vědce. Pokud vyjadřuješ stejný odpor pro přijetí mého názoru coby válečnicka -"

"Zuře!" Přerušil jsem ho. Jeho hlava se začala nebezpečně snižovat. "Dokonči své hlášení."

"No tak dobře, veliteli. Zdá se, že tu vzniklo jisté nedorozumění, které bych chtěl objasnit. Když jsem mluvil o válečnické schopnosti vstoupit do podzemní bitvy, měl jsem na mysli zachycení nepřítele v tunelech a jeho napadení. Jelikož Tzenové se pohybují po povrchu, bude se tam muset nepřítel také přesunout, pokud bude chtít svůj útok uskutečnit. Jakmile tak jednou učiní, dostáváme se k povrchovému útoku, takže už nemusí být řeč o našich omezeních týkajících se bitvy podzemní."

Chvilí jsem naše shromáždění zkoumal. Tiše vyčkávali. Žádné další dotazy.

"Dobrá. Vyslechli jste tedy hlášení jednotlivých týmů, tak bych od vás chtěl slyšet návrhy na další postup. Tzu, myslím že jsi k této věci něco měla?"

"Omlouvám se za svou dřívější netrpělivost, veliteli. Měl jste pravdu. Poté, co jsem vyslechla zprávy týmů, jsou mé plány jasné a nepotřebuji formální vyslovení."

"Stejně nám je pověz, Tzu."

"Dobrá tedy, veliteli. Všechny naše plány pracují s jedním nedostatkem, a sice nepotvrzenými informacemi o mravencích. Z toho je zřetelné, že se musíme

v první řadě zaměřit na jejich studování, které bude sloužit zároveň dvěma účelům: zaprvé poskytne impériu životně důležité informace, které upotřebí v nadcházející válce s mravenci, a zadruhé nám získaná data pomohou v rozhodování, zda pokračovat v současné misi, či ne."

"Děkuji za tvá doporučení, Tzu. A tady jsou mé rozkazy."

Vyměnil jsem si pohled se všemi třemi zástupci týmů.

"Zaprvé se musíme soustředit na zajištění obrany pevnosti. Horcu, chci, aby dva z vás pracovali na designu a sestavení obou druhů zařízení pro podzemní detekci, která jsi popisoval. Třetí z vás se bude věnovat sestavení navržené metody pro překlenutí rokle."

"Zuře, dokud nebudou fungovat nová obranná zařízení, chci, aby byl tvůj tým v plné pohotovosti. Jedinou výjimkou bude průzkumný let nad územím, kde se nacházejí záhadné kameny. Než bude naše obrana připravená, musíte se vyhnout jakémukoli setkání s mravenci a s mraveništěm obzvlášť."

"Tzu, zatímco se bude připravovat obrana, chci, aby váš tým dokončil svou studii neznámých rostlin, které se nacházejí v síti. Také očekávám vědeckou zprávu týkající se jejich odhadů o pohybujiících se kamenných formacích."

Odmklčel jsem se, a když jsem pokračoval, podíval jsem se přímo na Tzu.

"Jakmile bude obrana zapojena, pokračujeme v původně plánované misi."

Tzu se chystala promluvit, ale pak si to rozmyslela.

"S ohledem na doporučení vědců sestaví technici dvě zvláštní kamery, které umístíme poblíž mraveniště. Zjištění se uloží do paměti databanky k pozdějšímu vědeckému prohlédnutí či pro potřeby impéria. Znovu ale opakuji, že naši největší pozornost musíme věnovat současné misi."

Chtěl bych vám připomenout, že další tažení je tažení... proti skokanům. V době, kdy nám velitelství tento úkol zadávalo, už o přítomnosti mravenců na této planetě vědělo. Přesto nám nezadalo, abychom o nich shromáždili nějaké informace. Naším úkolem je najít přirozeného nepřítele skokanů, pokud možno s co nejmenšími ztrátami na životech. Ale bezpečnost týmu není a nikdy nebyla naším hlavním zaměřením. Chceme najít toho přirozeného nepřítele a mravenci se nám připlétli do cesty.

To jsou mé rozkazy... to jsou rozkazy velitelství... a já doufám, že nebudu muset zapracovat na osudu nějakého Tzena, který by jich vědomě neuposlechl."

Kapitola šestá

Jestli měli vědci k mým rozkazům nějaké námitky, nedali to na sobě znát. Místo toho se do své práce pustili se záviděníhodnou vervou.

Rostliny, které se nacházely v okruhu obranné sítě, studovali jednu po druhé a všechny považovali za neškodné, kromě té jediné výjimky, a sice rostliny, jež krátce po příletu zabila naši techniku. Na moment ve mně svítila naděje, že by se na nás usmálo štěstí a naši bychom v této rostlině přirozeného nepřítele skokanů. Tato naděje zase rychle vyprchala poté, co vědci předložili své hlášení. Rostlina byla smrtelná pro Tzeny, ale ne pro skokany. Protože jsme zase nenašli, po čem jsme pátrali, pokračovali jsme ve výzkumu dál.

Stále jsme nemohli najít vysvětlení pro pohyb těch valounů, což mě čím dál tím více štválo. Překvapil jsem tím sám sebe, protože nepatřím zrovna mezi nějaké zvědavé Tzeny. Sledoval jsem tedy své reakce a dospěl jsem k závěru, že má zvýšená zvědavost pochází z delšího styku s vědci. Přestože při většině mých rozhovorů s nimi jsem se pouze pokoušel utišit jejich netrpělivost, dozvěděl jsem se o spoustě dalších nezodpovězených otázek.

Protože jsem našel a vyzkoumal zdroj svých nemilých pocitů, pustil jsem je z hlavy. Já jsem válečník, ne vědec. Já se soustředím na řešení daných a ne na spekulování o neznámých problémech. Pohyblivé valouny budou muset počkat, než o nich nashromáždíme více informací, a to zase bude muset počkat, než zabezpečíme svou obranu.

Čekání! Už jsem toho začínal mít dost. Přeci tenhle úkol nebude trvat celý můj život! Styk s vědci sice zvyšoval mou zvědavost, ale na druhé straně tu byl čas, čas nečinnosti. Z nečinnosti plyne nuda a z nudy přílišné přemýšlení. Byl jsem zvědavý, do jaké šířky tenhle problém může jít. Protože už se hluboký spánek využívá jen při vesmírném cestování, čeká Tzeny čím dál tím více nečinnosti. Jestliže na ni zareagují všichni tak jako já, že vyplní čas přemýšlením, jak se to projeví na impériu?

Nechal jsem tyto myšlenky být. Začal jsem od počátku. Já jsem válečník, ne vědec. Ať si důsledky a účinky nových struktur a objevů zkoumají vědci. Já se soustředím na bezprostřední problémy. Zrovna teď mě nejvíce tlačilo... jak se vypořádat s nečinností!

Náhle jsem si uvědomil, že vědci a technici se sice zabývali svými jednotlivými úkoly, ale válečníci byli zrovna odsouzeni k nudit. Když jsem si připomněl své reakce v takové situaci, napadlo mě, že bychom tu mohli mít další značný problém.

Vyhledal jsem Zura, který mi mé podezření potvrdil.

"To máte docela pravdu, veliteli. Vlastně jsem o tom s Mahzem mluvil už dřív, ale nemohli jsme se rozhodnout, jestli s tím máme jít za vámi."

"Jak se to projevuje?"

"Otázkami, které se bezprostředně netýkají daného problému. A zdlouhavými a rozvlácnými diskuzemi. Jako dřívější - jako válečník, veliteli, mám starost o to, aby můj tým zdatně vykonával své povinnosti."

Pozvedl jsem k němu hlavu. To Zur nedělal, že by uprostřed věty změnil své myšlenky. Obvykle mluvil stručně a jasně.

"Já se také starám o schopnost týmu, Zuře. Začal jsi něco povídat o svém dřívějším povolání. Proč sis to rozmyslel?"

Jeho zaváhání před odpovědí mi k němu také nesedělo.

Jak víte, veliteli, můj neválečnický původ mě vždycky tížil. Po změně kasty jsem ani netoužil, ani jsem se k tomu nerozhodl a vždycky jsem toho tajně litoval... až do této mise. Když teď, po dlouhém a nuceném odloučení, zase vidím vědce, nejen že jsem rád, že mě do svých řad nepřijali, ale ani si nepřejí, aby s nimi bylo mé jméno jakkoli spojováno, ani při zmínce o minulosti."

Jeho výrok jsem rozvažoval se smíšenými pocity. Na jedné straně mě potěšilo, že už se Zur cítí úplně jako válečník a že neváhá mezi dvěma kastami. Pro misi je to ale špatné znamení, když v sobě velitel válečníků chová takové silné a záporné pocity týkající se vědců. Protože jsem ale nenacházel odpověď, vrátil jsem se k původnímu tématu.

"Přemýšlel jsi o nějakém řešení tohoto problému s válečníky?"

Na chvíli se zamyšleně odmlčel, ale alespoň teď už jeho myšlenky vedly ke konstruktivnímu závěru.

"Podle mého je příčinou problému," začal konečně, "značný rozdíl mezi stráží a aktivní hlídkou. Obě jsou sice nezbytné,

ale stráž je zdoluhavá a nemusí se toho při ní moc dělat. Pokud není proložena nějakou aktivní, činností, naše mysl tihne k vyvíjení vlastní aktivity, povětšinou nekontrolovatelné a tedy neefektivní."

Už zase mluvil jako vědec, ale nezdálo se mi moudré, abych ho na to upozorňoval.

"Takže co navrhuješ...?"

"Činnost. Někakou účelnou činnost. Třeba nějakou formu výcviku či procvičování."

"To by mohlo být ještě více na škodu, Zuře. I kdybychom neupoutali nechtěnou pozornost hlukem, poškozený terén by určitě prozradil naši pozici. Výbavu k tréninku nemáme žádnou a při cvičení s ručními zbraněmi by se válečníci mohli zranit a my jsme v situaci, kdy si nemůžeme dovolit nějaké ztráty."

Tiše jsme problém promýšleli.

"A co pozemní vozy?" zeptal se Zur nakonec.

Zvažoval jsem to.

"Možná. Promluví si o tom s Hořcem."

Horcovi byla tato žádost pochopitelně na obtíž. Už takhle měl jeho tým co dělat s obranou a s překlenutím rokle. On je ale pořád Tzen a bez řečí poslouchá rozkazy. V překvapivě krátkém časovém období technici zkontrolovali a vyčistili vozidla, aby je mohli válečníci využívat.

Klouzáky-jak je nazýváme-jsou vlastně předělaná vodní žihadla, která byla nasazena ve válce proti vodním červům. Jelikož my čtyři - já, Zur, Mahz a Kora-jsme v tomto boji chyběli, více než nutně jsme potřebovali zvláštní kurz k jejich ovládání.

Tento stroj má dvě sedadla v tandemu, aby se dosáhlo co nejlepšího aerodynamického tvaru. Přestože je na lodi dvoje ovládání, aby se s ní dalo operovat z obou pozic, ve stejnou dobu se může manipulovat pouze s jedním z nich. Je to nezbytné bezpečnostní opatření, jelikož loď se většinou pohybuje takovou rychlostí, že kdyby se ji pokoušeli ovládat najednou oba piloti, nevyhnutelně by to skončilo nehodou.

Klouzák musí být dvoučlenný z toho prostého důvodu, že má upravený systém zbraní. Zbraně v našich letounech jsou pevně přimontované, takže stílí pouze jedním směrem, přesněji řečeno směrem, kterým letíte. Klouzáky mají na druhé straně zbraně přidělané pohyblivě, takže mohou stílet nezávisle na směru jízdy. Můžete tedy letět jedním směrem a stílet jiným. Možná, že to zní jako významná a skvělá úprava. Ale není. Abyste tomu rozuměli, musíte si uvědomit, proč byla jejich změna tak důležitá. Klouzáky byly totiž původně určeny pro použití na vodě a pod její hladinou. V tomto živlu jim jejich aerodynamický tvar umožňoval skvělou stabilitu, ale na pevnině tomu bylo jinak. Tam když jste se na lodi trochu pohnuli, hned se začala kymáčet nebo zapadat do země. Při střelbě tedy o nějaké přesnosti nemohla absolutně být řeč. Neřešilo se to tedy novým designem, ale zkrátka přidáním pohyblivě přimontovaných zbraní. Teoreticky jste tedy mohli mířit na cíl nezávisle na pohybech lodi. Teoreticky jsem se opravdu moc těšil na to, až necháme jednoho z techniků na vlastní kůži vyzkoušet, co to je vzít takovou skvělou loď do skutečného boje.

Realita se od teorie značně lišila. Místo abyste totiž terč sledovali vizuálně a jednoduše stiskli kohoutek, museli jste zbraně vědomě zaměřovat. Během této operace jste samozřejmě měli ovládat pedály vysokorychlostního stroje. Přestože se to dalo nějak udělat, zaměstnával vás tento výkon ještě více, než kdybyste měli být na stráži uprostřed právě se klubající líhně. Proto jsme v klouzácích posílali dvoučlennou posádku, aby jeden z Tzenů ovládal zbraně a druhý loď. Pouze v jediném případě by obojí musel zvládnout jeden, a sice kdyby se stala nehoda a jeden z členů by byl mrtev či jinak neschopen plnit svou práci. Tato situace se ovšem jevila jako vysoce nepravděpodobná. Kdyby zabili jednoho, spolu s lodí zničí i druhého Tzena.

Otočných zbraní se týkaly další problémy. U pevně přidělaných jste si totiž mohli být jisti bezpečím, dokud jste se drželi ve formaci. Ne tak u otočných zbraní. Pokud byste totiž sledovali cíl příliš daleko, narušili byste stabilizační polohu sousedního klouzáku.

Všiml jsem si, že více a více válečníků přestává používat otočné zbraně a dává přednost přiblížení se k cíli a zaútočení ruční zbraní z otevřeného pilotního prostoru. Protože se klouzáky pohybují tak vysokou rychlostí, i použití bojovníckých tyčí jako kyje by způsobilo fatální ránu.

Válečnická hierarchie si tento výcvik neznechutí. Válečníci se jenom snažili se ze svých trablí dostat co nejlépe. Proti designu klouzáků jsme podali formální protest, ale dostali jsme rozkazy, že je musíme používat do té doby, než budou sestrojeny lepší lodě. Tak jsme je tedy využívali, ale asi ne vždycky tak, jak si technici představovali. Cvičili jsme s nimi tak často, jak jen situace dovolila. Také jsme jako kasta čekali na možnost, kdy bychom mohli v jednom z klouzáků vyslat do boje technika.

Přesně jak Zur předpověděl, nácviky s klouzáky zajistily válečníkům tolik potřebnou činnost. Procvičovali jsme manévrování ve vysoké i nízké rychlosti, hlídkové formace a ovládání dvou formací v omezeném prostoru. Zur navrhl, abychom z klouzáku procvičovali použití ručních zbraní, ale to jsem zamítnul. Dokud si výcvik neznechutí, nechtěl jsem, aby se tak stalo tím, že jim tento manévr přikážu. Místo toho jsme jim každý den vyhradili určitou dobu na "neorganizovaný trénink", kdy si mohli cvičit ovládání klouzáku, jak chtěli. Podezíral jsem je, že tento čas věnují nácviku s ručními zbraněmi, ale to bylo jen podezření, jelikož jsme já, Zur a Mahz vynakládali veliké úsilí na to, abychom se v době takového tréninku nacházeli raději někde úplně jinde.

Nakonec, když jsme už vyčerpali svou fantazii a nedovedli vymyslet nová cvičení, sami jsme bez pomoci techniků instalovali sítě a poslali válečníky, aby s klouzáky dohnali nějaké teplokrevníky do zásoby. Technici našimi sítěmi očividně opovrhovali, ale hlavně že fungovaly.

Přes všechny snahy měli ale válečníci stále nezvyklou spoustu volného času. Většinou jej trávili bezvýznamnými rozhovory, které do té doby nikdo z nás nezažil. Zdálo se, že válečníci z nové líhně se k takovým diskuzím stávají náramně kladně. Jednou jsem náhodou jeden takový rozhovor vyslechl.

"Čím více o tom přemýšlím," říkala Hif, "tím více mi přijde, že celý ten náš válečnický trénink s klouzáky, ručními

zbraněmi, vůbec se všim je marný, ne-li zbytečný. Co si myslíš ty, Koro?"

Korá si stále u všech nováčků udržovala respekt a také měla proč. Nejenže je známým veteránem, ale i přes všechny výběr v plození a přes genetické pokusy také vládne nejskvělejšími reflexy z celého impéria.

"Já jsem válečnice," náhle odpověděla. "Nevycvičili mě k přemýšlení, ale k boji."

"Ale Koro," trval na svém Sirk, "my přeci mluvíme o bojování. Tedy vlastně o boji ne, abych byl přesný. Určitě se dá najít nějaký lepší způsob, jak se vypořádat s hmyzem, než je válka. Chemické nebo bakteriologické válčení by bylo mnohem účinnější. Rozhodnutí válečníků k -"

"Jestli chceš nějaká rozhodnutí, tak si promluv s nějakým velitelem. Já neumím rozhodovat. Já umím bojovat."

"Ale -"

"Na takové řeči nemám čas. Jdu si zkontrolovat zbraně. Doporučuji ti, abys udělal to samé."

"Už zase? Zrovna jsme chtěli..."

Ale Korá už byla pryč.

"To je pravá válečnice," ozval se Vahrův hlas. "Víte, ona má pravdu. V impériu má všechno svůj důvod. Ptát se na něco je jen mrháním času. Kdyby nebyl důvod, situace by neexistovala. Fakt, že velitelství vydá nějaký rozkaz, pro vás musí být dostačujícím důkazem, že je zde nějaký důvod."

"Copak ty se nikdy na nic neptáš?"

Vahr se na chvíli odmlčel, než odpověděl.

"Jednou jsem se zeptal, bylo to po válce s vosami. Předpokládané ztráty tam překročily dokonce i odhady impéria. Když jsem viděl umírat tolik Tzenů, ptal jsem se podobně jako vy před chvílí Kory. Copak nebyl nějaký lepší způsob? Proč tak zbytečně riskovat životy? Vlastně jsem pak dostal dovolenou od tréninku, abych si na to odpověděl."

"Co se stalo?"

"Dvě věci. Zaprve jsem našel odpověď na svou otázku. Zkrátka, nepoužíváme chemikálie nebo bakterie ze stejného důvodu, jako si neuseknete ruku, abyste se zbavily roztočů v šupinách. Nebudeme ničit to, co se snažíme zachránit. Válčíme, protože naši předci převrátili ekologickou rovnováhu vesmíru. Nechali hmyz, aby se rozšířil daleko od svých přirozených nepřátel nebo nějaké kontroly. Takhle se roztáhne po celém vesmíru a zabere všechny obyvatelné planety, které najde. Tuto nerovnováhu se právě snažíme napravit... v našem vlastním zájmu. Nechceme to ale provést tak, že bychom rovnováhu narušili ještě více. Chemikálie zabijí všechno bez rozdílu. Jakmile jednou rozšíříme bakterie, už je nezastavíme. Jestli chceme vesmír zachránit a nezničit sami sebe, musíme vést tu nejjednodušší válku."

"Ale nejsme podle této logiky úplně stejní jako hmyz? Chci říct, jestli se nerozšiřujeme za hranice své planety a tím neporušujeme rovnováhu?"

"Možná. Ale narodil od hmyzu my tu rovnováhu respektujeme a snažíme se ji porušit co nejméně. Kdybychom ničili planety proto, abychom je zbavili hmyzu, byli bychom stejně špatní jako oni. To ale neděláme. Takže risk je v možnosti našeho narušení vesmíru oproti jistotě, že to hmyz udělá, pokud ho nebudeme kontrolovat."

"Zmínil ses, že po tvém průzkumu se staly dvě věci. Která je ta druhá?"

Než odpověděl, nastalo dlouhé ticho.

"Ve válce proti vodním červům jsem ztratil dva kamarády," řekl mírně. "Absurdní situace. Kdybych měl tenkrát trochu lepší výcvik, mohl jsem je ochránit. Ale necvičil jsem. Hledal jsem odpovědi na otázky, do kterých mi nic nebylo."

"Válečníci ale ve válce umírají."

"To vím, nováčku, lip, než ty to budeš kdy vědět!"

"Ale neměls žádnou záruku, že -"

"Záruku ne, ale možnost. A tahle možnost stojí za mou plnou koncentraci. Korá to ví a já bych to měl vědět také. Jdu si zkontrolovat zbraně."

"Ale my jsme chtěli..."

Zbytek konverzace jsem už neslyšel. Volal mě Horc. Obrana je na místě. Můžeme zahájit misi.

Kapitola sedmá

"Jsme na místě, veliteli."

"Pozoruje Hif na těch valounech něco neobvyklého?"

"Ne. Říká, že mají stejnou barvu jako všechny kameny, které se válí v celém okolí."

Sledoval jsem valouny na monitoru. Technici totiž v pevnosti zapojili databanku obrazů, díky níž můžeme pozorovat výjevy, které snímají kamery vmontované v každém klouzáku. Mohli jsme tak nepřímo vidět vše, co se přihodilo naší hlídce při průzkumném letu či při plnění nějakého úkolu.

Valoun stál osamocen v trávě asi po kolena vysoké. Jeho výška dosahovala tří metrů a tvar se zhruba podobal kouli. Kromě dvou věcí na něm nebylo nic zvláštního. Zaprve vypadal úplně stejně jako několik dalších valounů, které jsme na tomto území našli. Zadruhé tu ještě před dvěma dny nestál. Jakkoli vypadal nevinně, byl to jeden ze záhadných "pohybujících se valounů".

"Reaguje nějak ten vědec?" vyslal jsem.

"Zome? Ne, zdá se, že ochotně plní naše rozkazy."

"Myslel jsem, jestli se k tomu valounu nějak vyjádřil."

"Ne. Při vysvětlování tohoto fenoménu je stejně bezradný, jako byli všichni vědci, když uviděli obrazovky."

Tzu byla se mnou v pevnosti a netrpělivě popose-dávala, protože můj telepatický rozhovor se Zurem neslyšela a bezpochyby hořela zvědavostí, proč došlo ke zpoždění. Tentokrát ale pro změnu zůstala zticha.

"Zaměřte se na kámen ze dvou stran a pro bližší pozorování použijte zaostřovač."

Jakmile se klouzáky přesunuly do nových pozic po stranách valounu, změnil se obraz na snímači.

Ted' jsem zase musel čekat já, protože studovali cíl a telepaticky si sdělovali své poznatky. Během pauzy jsem o tomto průzkumném týmu přemýšlel. Když odletěli, měl jsem poradu s Hořcem a teď nastala moje první příležitost zkontrolovat, jestli Zur svou posádku dobře vybral a rozmístil.

Jeho tým čítal tři válečníky a bohužel také jednoho vědce. Snažili jsme se totiž naše vědce co nejvíce držet v pevnosti, abychom tak maximálně snížili šance na jejich ztrátu při útoku. Ze všech tří týmů totiž dalo největší práci nahradit právě vědce, takže měli velkou hodnotu. To se dá lehce přikázat, ale už hůř provést. Přírozená zvědavost vědců je táhla ven, kdykoli se naskytla příležitost. V takové situaci jsem stejně musel přiznat, že mají pravdu. V tomto zmatku je totiž přímý vědecký výzkum neocenitelný, i když do této doby nepřinesl žádný podstatný výsledek.

Prohlížel jsem si na monitorech obě posádky, jelikož se klouzáky nacházely přímo proti sobě.

Vědec Zome a Korá byli na jednom klouzáku. Jelikož vědec neměl s řízením žádné zkušenosti, věnovala se pilotování i zbraním pravděpodobně Korá. No, jestli to měl vůbec nějaký Tzen zvládnout, tak to byla právě ona.

Druhý tým tvořili Zur a Hif. Předpokládal jsem, že Zur dal přednost Hif před zkušenějším Vahrem právě pro její barevné vidění. A kdybychom nové válečníky neangažovali, kde by měli získávat zkušenosti?

"Veliteli, co se týká vzhledu valounu, nehlásí tým nic neobvyklého," dostal jsem Zurův vzkaz. "Zdá se, že je to pouze kámen. Nic víc."

Napadlo mě, že jestli se ukáže tento cíl opravdu jako obyčejný kámen, zabývali jsme se asi tou nejhoupější záhadou v dějinách válečníků. Ale jestli to není jen obyčejný..."

"Pokračujte ve výzkumu, Zuře."

"Rozumím, veliteli."

Klouzáky se teď pohybovaly. Zomův a Kořin stroj se přesunul do pozice asi čtyřiceti metrů od valounu a čelem k cíli zůstal na jednom místě. Výborně! Budou takto moci krýt druhý klouzák a nemusí dohlížet na pohyby stroje. Když Korá věnuje veškerou pozornost zbraním, věřím, že by zvládla i dva valouny, ať už bychom je znali, nebo ne.

Zurova loď, pravděpodobně řízená Hif, odjela asi do vzdálenosti sta metrů. Hif počkala, až se Korá usadí, a pak vystřelila kupředu. Nejvyšší rychlostí proletěla tak blízko cíle, že se ho skoro dotkla, ale dávala si pozor, aby se nedostala mezi valoun a Kořiny zbraně. Pak klouzák otočila a znovu se vrhla k cíli.

Na valounu nenastala žádná viditelná změna... Nebo ano? Mé oči těkaly z jedné obrazovky na druhou. Nepohnul se?

Nebo se mi to jen zdálo, protože se kamery vmontované do klouzáků chvějí?

Zurův klouzák se opět přibližoval, ale tentokrát pomaleji. Sledoval jsem je na obrazovce prostřednictvím Kořiny kamery.

Zur vyndal svůj ohebný palcát. Zřejmě se také přidal k válečníkům, kteří se vyhýbají otáčivě připevněným zbraním.

Náhle se to stalo a to takovou rychlostí, že jsme si až po pozdější projekci dali dohromady, co se přihodilo. Valoun prudce oživil a chňapnul po Zurově stroji takovým skokem, jaký se ani nedá popsat. Pavouk.

Obrovitánský pavouk.

Obrazovkami, které promítaly Zurův display, se mihl pohled na zem a pak zhasly. Rychle jsem se podíval na Kořinu obrazovku právě ve chvíli, kdy se pavouk otočil jejím směrem. Neuvěřitelně rychle se rozšiřoval, aby zakryl výhled na všechno ostatní. Stejně ale nebyl rychlejší než Korá. Studené paprsky se zableskly a opakovaně zasáhly pohybujícího se pavouka, ale bez viditelného účinku. Obraz se začal hýbat, takže jsem si zpočátku myslel, že se Korá pokouší nějak manévrovat s klouzákem. Pak chvění ustalo a na obrazovce se objevil nějaký porost a rozsáhlá travnatá plocha.

Uvědomil jsem si, co se stalo. Oba klouzáky zasaženy, vizuální kontakt přerušen.

"Do Černých bažin!" vybuchl Horc a četl mi myšlenky. "Ten, kdo navrhl tyhle klouzáky, by měl chcípnout, kdybych ho musel zabít já sám."

"Copak je se studenými paprsky, techniku?" přerušila ho Tzu. "To tvůj tým neumí ani zacházet se stávající výbavou?"

"Nic s nimi není," odsekl Horc. "Zastavila je přirozená obrana té příšery."

"To je nesmysl. Paprsky projdou vším -"

"Tak se podívej. Vyvoláme si to z paměti -"

"Ale na jiné obrazovce," řekl jsem.

"Ale veliteli, na jiné obrazovce by to -"

"Kdokoliv naruší současné vysílání, bude se zodpovídat mně. Chci to vidět tak, jak to probíhá, ne si to vyvolávat z paměti."

"Nezlobte se, veliteli, že se tak ptám," tiše se zeptal Horc, "ale co chcete vidět?"

Uvědomil jsem si, že má pravdu. Když budu zírat na obrázek nějakého porostu, asi z toho žádné nové informace nezískám. Také jsem si uvědomil, že se na něj i přes náš výškový rozdíl dívám vzhůru.

Pomalů jsem pozvedl hlavu do normální polohy.

"Pusť to," řekl jsem už klidněji.

"Tady Zur, veliteli."

Zvednutím ruky jsem ty dva umlčel, abych mohl Zurovi odpovědět na vyslaný vzkaz.

"Podej hlášení, Zuře."

"Máme situaci pod kontrolou, veliteli. Útočníka jsme zlikvidovali."

"Jak je na tom tvůj tým?"

"Hif má zlomenou ruku... Jinak žádné ztráty."

Jakmile jsem dostal vzkaz, klouzák se otočil a obraz se změnil, takže z porostu přešel na místo, kde se před chvílí odehrál boj. Zur zřejmě vysílal současně s manévrováním. Viděli jsme ostatní tři členy týmu. Korá pracovala na vyrovnání klouzáku. Hif i přes zranění pomáhala Zurovi. Zome evidentně zkoumal tělo mrtvého pavouka.

"Zdá se, že jsou oba klouzáky ovladatelné," pokračoval Zur v hlášení, "i když můj utrpěl povrchovou škodu v přední oblasti."

"Rozumím, Zuře," odpověděl jsem. "Vaše snímače nefungují."

Všiml jsem si, že se Tzu snaží upoutat mou pozornost.

"Coje, Tzu?"

"S vaším svolením, veliteli, bych chtěla Zomovi vyslat nějaké instrukce."

"Jistě."

Tentokrát jsem neváhal a poskytl jí slovo. Zur mě ujistil, že je situace pod kontrolou. Podrobnosti mohou počkat až po jejich návratu. V tu chvíli bylo důležitější nechat vědce pokračovat v jejich práci.

"Zuře," vyslal jsem, "dej svůj zesilovač Zomovi."

"Rozumím, veliteli."

"Horcu," řekl jsem a podal zesilovač Tzu, "na slovíčko."

"Jistě, veliteli."

Uchýlili jsme se do vzdálenějšího konce našeho paláce, abychom Tzu nerušili v práci.

"Před chvílí jsi měl nějaké nářázky, které bych chtěl vysvětlit."

"Ty o studených paprscích?"

"Ne, o klouzácích."

"Ach, ty. Omlouvám se, veliteli. Bylo to neodpuštělné vybuchnutí. Prosím vás, berte v úvahu, že my technici nejsme zvyklí přímo sledovat boj."

"Vlastně mě zajímala tvá naznačená kritika designu klouzáků. Měl jsem dojem, že je technici považují za mistrovský kousek."

^Pletete si techniky jako kastu s jednotlivými členy."

Cekal jsem, ale Horc nepokračoval. Sváděl jsem v sobě krátkou bitvu o zásadové chování válečníka, ale tentokrát vyhrála zvědavost.

"Vysvětlí mi to, Horcu."

"Co, veliteli?"

"Ty rozdíl, o kterých ses zmínil. Chtěl bych si je objasnit... jen tak pro informaci jako velitele této mise," dodal jsem rychle.

"Nejsem si jistý, jestli je nějaké vysvětlování nutné. Ve vaší kastě jistě také panují rozdílné názory? Proč by tomu u techniků mělo být jinak? Bez ohledu na kastu všichni jsme Tzenové."

Přemýšlel jsem o jeho odpovědi. Byla logická, tak logická, že mě až překvapilo, že mě nikdy předtím nenapadla.

"Nemyslel jsem si, že bude to vysvětlení tak jednoduché. Technici mi vždycky připadali jako jednotná a rozhodná kasta, jak v přístupech, tak v názorech."

"To není nic neobvyklého, veliteli. Vzpomínáte si na mou otázku týkající se povinnosti válečníků na poradě o mravencích?"

"Ano."

"No, do té doby jsem považoval válečníky za kastu, která má svou identitu: schopná, ale vytahující se a drzá. Když Zur přiznal omezení svého týmu, musel jsem svůj pohled na válečníky změnit. Naše potíže je asi v tom, že do této mise jsme se setkávali pouze s nižšími vrstvami jednotlivých kast. Zjistil jsem, že čím nižší postavení v kastě někdo zastává, tím zuřivěji ji obhajuje."

Náhle jsem si uvědomil, že jsme se dostali do mnohem hlubší diskuze, než jsem původně chtěl.

"Abychom se vrátili k mé původní otázce, Horcu, co si myslíš o designu klouzáků?"

Chvilku váhal.

Obyčejně bych si nedovolil kritizovat projekt, na kterém jsem nepracoval, stejně jako vy byste nekritizoval boj, kterého jste se neúčastnil. Ve slabé chvíli jsem si ale pustil pusu na špacír a měl bych tedy své pocity vysvětlit.

"Klouzáky byly pozmeněny z vodních žihadel. To samo o sobě značí, že se velitelství soustředilo na jiné priority.

Pokud pozmeníte design místo vymyšlení jiného, nevyhnete se chybám a nedostatkům. Pak musíte předělat i to, co jste předtím pozmenil. Potom se dočkáte takového ubohého představení, jaké jste právě shlédnul. Zkrátka investujete plno času a námahy do zařízení pochybné hodnoty. Já osobně bych to raději věnoval něčemu speciálně vytvořenému pro danou situaci."

"Pak tedy souhlasíš s tím, že jsou klouzáky navrženy dost uboze?" zeptal jsem se.

"Spíše jsem byl překvapen, že je přijali válečníci."

"Nepřijali. Ale náš formální protest velitelství zavrhl."

"Opravdu?" ptal se překvapeně. "Tím tedy ještě vzrostl můj respekt k válečníkům."

Rozhodl jsem se té příležitosti využít, když se takhle naskytla.

"Když jsme se tedy na tom shodli, myslíš že by mohl tvůj tým na klouzácích provést ještě nějaké úpravy?"

Na chvilku se zamyslel.

"Možná," řekl nakonec. "I když po shlédnutí toho představení bych je raději úplně vyřadil. Mohli bychom je rozebrat a jejich části využít docela jinde."

"Jak dlouho by vám trval ten nový návrh?"

"Pochopitelně nemohu určit přesnou dobu, ale s týmem, který mám zde k dispozici -"

"Veliteli."

Tzu na mě volala z obrazovky.

"Chce se s vámi poradit Zur."

Něco se stalo. Zur by se se mnou nepotřeboval radit, kdyby se nestalo něco vážného.

Přerušil jsem rozhovor a rychle pospíchal k obrazovkám, zatímco jsem si nasazoval zesilovač.

"Rahm na příjmu."

"Veliteli, chtěl bych se s vámi o něčem poradit."

Rychle jsem si prohlédl fungující obrazovky. Ukazovaly pohled na hřeben hory a nějaké houští, ale na první pohled nic neobvyklého.

"Vysvětlí, Zuře."

"Ta houština u mrtvého stromu. Podívejte se zblízka."

Udělal jsem, jak mi poradil. Napřed jsem nic neviděl, ale když jsem použil přibližovaadlo, spatřil jsem to. Mravenec.

"Právě si ho všimla Korá, veliteli. Zdá se, že nás pozoruje."

"Jak už je tam dlouho?"

"Nevíme. Možná, že tam byl po celou dobu naší šarvátky s pavoukem."

Díval jsem se na mravence, ale myšlenkami jsem byl jinde. Promítal jsem si hlášení, které nám o nich poskytla Tzu.

Inteligentní... rozumí strojům... mohou komunikovat s mravenišťem.

Kapitola osmá

Vědci se překvapivě nechytli této příhody a nevyužili ji, aby mohli znovu uplatnit své argumenty týkající se bližšího studia mravenců. Přinejmenším jejich snahy v tomto směru polevily. Dokonce opustili od svého tajného monitorování mravenišť, protože se dlouhou dobu na obrazovky ani nepodívali. Místo toho pokračovali v misi s novou, skoro šílenou energií. Ne, že by jinak neměli co dělat. Dalo se tu nasbírat nespočetné množství vzorků ke zkoumání. Také tu byl pavouk.

Poté, co zjistili, že je sleduje mravenec, rychle ukončili své průzkumy v poli a přestěhovali nedotčenou mrtvolu pavouka zpátky do pevnosti. To se samozřejmě neobešlo bez větších potíží, jelikož pavouka přehodili přes jeden klouzák a ten s ním musel dojet zpět. Pilot tedy musel nějak prolézt okolo něj a strčit mu hlavu mezi nohy, aby vůbec viděl ven a mohl řídit. Na nervy válečníků, kteří toto podstoupili, jsem byl opravdu pyšný. Není to zrovna slast strávit delší dobu v takové blízkosti těla nepřítele, obzvláště takového, který vás skoro zabil. Stejně tento úkol provedli bez jediného zaváhání a námítky. Jejich průjezd ale dosti značně zahýbal obrannou sítí.

Zur sice předem oznámil, že se blíží. Nějak se ale opomenul zmínit o pavoukovi. Válečníci na stráž se nekryli, takže když se Zurův tým vracel, zastihl je na otevřené ploše. Když očekáváte, že spatříte svého kolegu a přitom se na obzoru vynoří z houští obrovský pavouk, asi vás to trochu znepokojí, zvláště když se řítí nepřirozenou rychlostí.

Jen díky tomu, že měl pavouk ještě doprovod v podobě neozdobeného druhého vozidla, se katastrofu podařilo odvrátit. Vyděšený válečník totiž jaksi tíhne k použití svých zbraní.

Když mi vědci skoro ihned oznámili, že zamítají pavouka coby možného přirozeného nepřítele skokanů, byl jsem zklamán.

"Rahk, Zome i já jsme všichni zajedno, veliteli," prohlásila Tzu, jako by to byl nějaký fantastický a konečný výrok.

"Přestože bude velice zajímavé zkoumat vnější kostru pavouka, která odolala našim studeným paprskům, a jeho jed nám jistě poskytne nesmírnou výhodu, nemůžeme ho považovat za vážného kandidáta na vytouženého přirozeného nepřítele."

"To mi vysvětlí."

"Tak zaprvé kvůli jejich stylu lovu. Loví totiž hlavně ze zálohy, a sice tak, že zůstanou na jednom místě tak dlouho, dokud oběť nevychodí do jejich blízkosti. Pak na ni zaútočí. Tato metoda je moc stavěná na náhodě a příliš pomalá, aby tento druh mohl skokany vyhubit.

Velikost jejich zažívacího traktu také nesvědčí o příliš velké lovecké aktivitě. Veškeré poznatky vedou k tomu, že se živi pouze příležitostně a pak dlouho odpočívají, aby mohli potravu strávit. Toto je pro naše potřeby zase nevhodné. My hledáme živočicha nebo rostlinu s rychlým metabolismem, která je žravá a musí se tudíž neustále živit.

S takovými loveckými a potravními návyky bychom museli pochyťat a převést ohromné množství pavouků, pokud by naše taktika měla být vůbec úspěšná."

"A co spoustu pavoucích vajíček?" přerušil jsem ji.

"Také mimo diskuzi."

Odmlčela se a sebrala ze země první kámen, který jí padl do ruky. Jeho velikost odpovídala rozměrům pěsti.

"Je tohle hromada pavoucích vajíček?" zeptala se.

"Ne," odpověděl jsem ihned.

"Nejsme si jistí. Ty skupinky kamenů, které jsme v oblasti pavouků zkoumali jako první, jsou ve skutečnosti hromady jejich vajíček, která jsou zamaskována stejně jako pavouk. Vajíčka jsou různě velká, zřejmě v závislosti na potravním návyku dospělého jedince a velikosti samice před jejich naklazením. Jak už jsem také řekla, jsou velice dobře zamaskovaná, takže dokud je nějak nepoškodíme, nebudeme schopni rozlišit, zda jde o kámen či vajíčka."

Aby předvedla, co má na mysli, sebrala druhý kámen a praštila jím do prvního. Ten se pod nárazem rozštípl, takže toho Tzu nechala.

"Zdá se, že jste měl pravdu, veliteli," řekla a pustila kousky na zem. "Byl to jen kámen. Kdyby to ale byla hromada vajíček, tímto testem bychom ji zničili."

"Nemohli byste vymyslet nějaký jiný test?"

"Možná, ale nemá to cenu."

"Proč?"

"Ať už bychom převáželi dospělé jedince nebo vajíčka, k naší válce je jich nutné množství, které by přesahovalo bezpečnostní limity."

"Bezpečnostní limity?"

"Jak si jistě vzpomínáte, veliteli, se zajištěním vzorků, které vlastnime, jsme měli jisté potíže. Protože bychom těžko sháněli pavoukům jejich přirozenou stravu, určitě by brzy napadli nás, kdybychom je vyprovokovali. Šířili bychom tedy nejen nepřitele skokanů, ale i našeho protivníka. A navíc, kdybychom se se skokany úplně vypořádali, mohli bychom ohrozit impérium. A v neposlední řadě chceme našeho nepřitele nahradit jiným, ale ne takovým, který je odolný vůči našim studeným paprskům."

"Když už mluvíš o té imunitě, Tzu, jaká je šance, že mají mravenci podobnou vnější kostru?"

Než mi odpověděla, na chvíli se zamyslela.

"To nevím, veliteli. Naš tým se nyní modlí k Černým bažinám, abychom nikdy neměli možnost to vyzkoumat."

Tohle mě překvapilo. Úplně si to protiřečilo s přirozenou zvědavostí vědců.

"Vysvětli, Tzu."

"Zkoumání mravenců jsme mohli provádět, dokud o nás nevěděli. Teď, když se o nás dozvěděli, je jen otázka času, kdy s tím něco udělají. Proto se vědci domnívají, že je v nejlepším zájmu bezpečnosti co nejrychleji naši misi dokončit a odletět. Naše pozice zde je velice slabá a bude to čím dál tím horší."

S tím se otočila a odkráčela.

I když mi zavdala hodně témat k přemýšlení, odložil jsem to na jindy. Můj čas si nyní vyžádaly mnohem aktuálnější záležitosti. Vyhledal jsem tedy Zura.

"Co dělá ruka Hif?" yptával jsem se.

"Hojí se, veliteli. Vědci jí dali injekci s jakousi směsí, která urychlí hojení kosti. Na další směnu by měla být schopna lehčí služby a zítra bude úplně v pořádku."

"Dobře. Mluvil už s tebou Horc o designu klouzáků?"

"Ano, veliteli."

"Jaký na to máš názor?"

"Přestože bylo poučné zjistit, že mají technici na klouzáky stejný názor jako válečníci, jeho nabídku jsem odmítl."

Takovou odpověď jsem nečekal.

"Vysvětli mi to, Zuře."

"I když jsou klouzáky značně nestabilní, stále jsou to nejrychlejší pozemní dopravní prostředky, které máme. S postupem mise se budeme muset vydávat stále dál a dál a hledat pro vědce vzorky. Abychom jim byli dobře nápomocní, musíme co nejrychleji překonat dost velké území. Letouny můžeme používat jako průzkumníky, ale vlastní výzkum je platný pouze ze země."

"Už několikrát se prokázalo, že jejich nestabilita jenom znemožňuje použití zbraní. Copak nesouhlasíš s tím, že vás mohou klouzáky dostat do nebezpečných situací a zároveň vám znemožnit se s takovými situacemi vypořádat?"

"Máme v plánu, veliteli, zeje využijeme pouze jako dopravních prostředků. Jakmile se dostaneme do cílové oblasti, vystoupíme a budeme pokračovat pěšky. Jak jistě víte, Tzena válečníka nelze podceňovat, ani když proti vám stojí na zemi."

"Stejně ti nerozumím, Zuře. To, co říkáš, je sice logické, ale je to velice riskantní řešení. Co se ti nelíbí na tom, že by to vozidlo technici upravili k našim potřebám?"

"Čas, veliteli. Zdatnost techniků nechci nijak zpochybňovat, ale taková práce vyžaduje čas, který si těžko můžeme dovolit. Za tu dobu, než by klouzáky předělali, už bychom mohli splnit cíl naší mise a odletět."

"Pokud na to mám přistoupit, musím tě seznámit s názorem vědců, že -"

Náhle zvedl ruku, aby mě utišil.

Stál nehybně, hlavu nakloněnou na jednu stranu, takže mi došlo, že s někým telepaticky komunikuje. Čekal jsem, ale s přibývajícím časem jsem začal být netrpělivý a zvědavý. Zřejmě dostal zprávu, nebo se účastnil dlouhého rozhovoru. Nevěděl jsem ale o žádné současné činnosti válečníků, která by takovou komunikaci vyžadovala.

Konečně se ke mně zase otočil.

"Veliteli, měl byste být informován o vývoji situace."

"Co se stalo?"

"Jeden z našich válečníků, konkrétně Sirk, zmizel."

"Pokračuj."

"Plně vyzbrojený a se zesilovačem byl na stráži. Neposílal ale žádné zprávy a ani neodpovídal, když se s ním pokoušeli spojit."

"Pohyboval se v okruhu obranné sítě?"

"To se neví, veliteli. Jak jistě víte, detektory schválně neregistrují pohyb Tzenů. Takže nevíme, jestli ho něco vylákalo za síť, nebo jestli ji něco překročilo."

"Co se dá dělat. Musíme ihned zahájit pátrání."

"Už se stalo. Pátrací skupinu vede Mahz. Právě s ním jsem teď mluvil. Sirkovu stopu zatím nemají a nenašli ani žádné známky boje."

"Pátrání už probíhá? Jak to, že mi o tom nikdo neřekl?"

Zur zaváhal.

"Tým válečníků nebyl spokojen s naším vedením bitvy s pavoukem, zvláště proto, že ho sledovaly i jiné kasty."

Nechtěli jsme tedy spouštět alarm, dokud jsme si nebyli jisti, že hrozí krize. Když už vypadáme neschopně, ať z nás alespoň nemají bláznů."

"Neodpověděl jsi na mou otázku, Zuře. Já jsem také válečník a držel bych tedy tu informaci mezi námi. Proč mi to nikdo neřekl?"

Tentokrát se odmlčel na delší dobu.

"Ať už jste si toho všiml nebo ne, Rahme, stále více se vzdalujete normálnímu válečníkovi. Mému týmu to není lhostejné a dívá se na vás jako na něco mimo ně. Stejně jako se chtěli vyhnout rozpakům před vědci a technikou, tak se zdráhali se zesměšnit i před vámi."

Také mi chvíli trvalo, než jsem odpověděl, ale u mě to bylo kvůli vnitřnímu boji o kontrolu a ne přemýšlením. "Zuře," řekl jsem konečně, "chtěl bych, aby sis do budoucna pamatoval dvě věci a také abys je interpretoval svému týmu. Zaprvé jsem velitelem této mise a jako takový mám právo být informován o každém novém vývoji, ať už to uvádí do rozpaků kohokoli."

Zadruhé," snížil jsem svůj hlas až k syčení, "jsem válečník a další z vás, kdo mi schválně něco zatají, bez ohledu na kastu, se mi zodpoví při souboji, buď tady, nebo po dokončení mise."

Kapitola devátá

Sirkovo tělo jsme nikdy nenašli. Přestože se takové zmizení nepovažuje mezi válečníky za nějakou mimořádnou událost, znepokojovalo nás to. S tělem nám zmizely další informace. Nevěděli jsme, co nebo jak ho zabilo, ani jestli něco překročilo naši síť. Takovou smrtí nám Sirk zrovna moc nepomohl.

Přesto naše mise pokračovala uspokojivou rychlostí. Vědci vyzkoumali, rozpitvali a pustili ohromné množství vzorků.

Po několika trapných pokusech sloužit jako prostředník jsem vylepšil plán tak, že mohli vědci žádat techniku o dodatečnou výbavu přímo. Ukázalo se, že to funguje, jelikož technici byli ve svých laboratořích neustále zaneprázdněni navrhováním a konstruováním požadovaných předmětů.

Ani válečníci nezaháleli. Pokud zrovna nestáli na stráži nebo nesbírali vzorky, podnikali výzkumné výpravy do terénu. Veškerý můj čas zabraly snahy vstřebat a uspořádat všechny ty zprávy a plány, kterými mě posádka zahlcovala. Po celém týmu se totiž rozšířilo, že trvám na svém zasvěcení do jakékoli novinky, takže mi teď hlásili každý případ, ať už byl jakkoli nepatrný či závažný. Stejně jsem ale tohoto rozkazu nelitoval, protože jsem byl vděčný, že mohu něco dělat a ne se nudit.

Jak jste si tedy jistě spočítali, problém nečinnosti naší misi stále sužoval. Přesto, že se stále často a intenzivně naskytovaly nějaké úkoly, někteří členové týmu se leckdy nudili. Konverzace na nejrůznější nesmyslná témata se tedy stala úplně běžným jevem, který ani nestál za povšimnutí. Největší novinkou byly rozhovory mezi zástupci různých kast. I když se to dalo čekat, chvíli mi trvalo, než jsem si na to zvykl. Vzpomínám si na jeden takový rozhovor, který mě zvláště překvapil, protože překročil nejen hranice mezi kastami, ale šel i za hranice hodností.

"Na slovíčko, veliteli, pokud máte chvíli?"

Jistě, Rahku."

Rahk byl nejmladší ze tří vědců a od jeho výstupu po usazení pevnosti jsem se s ním moc do řeči nedostal.

"Vymyslel jsem teorii a chtěl bych, abyste ji zvážil, veliteli. Myslím, že o takové jste ještě neslyšel."

"Už jsi o tom mluvil s Tzu?"

"Ano, ale nechtělo se jí vám něco takového předávat."

"A řekla proč?"

"Ano, uvedla dva důvody. Zaprvé poukázala na to, že máme dostatečnou výbavu, abychom tuto teorii nejprve vyzkoušeli. Přije si totiž, abychom vám předkládali pouze ověřené teorie."

"A ty s tím nesouhlasíš?"

"Ve většině případů souhlasím, ale nyní bych udělal výjimku. I když svou teorii nemám dokázanou, kdyby byla správná, mohla by přímo souviset s úspěchem mise."

"No tak tedy dobře, chápu tvé postavení. Zmínil ses ale, že měla Tzu dva důvody, proč tuto informaci stáhnout. Jak zní ten druhý?"

"Je vlastně jen pokračováním toho prvního."

"Vysvětli."

"Vědci dříve často vyslovovali návrhy nebo názory, které jste zamítal. Ne, že bychom to kritizovali. Bylo to vaše velitelské právo a postupem času se vaše rozhodnutí ukázala být správnými. Pochopitelně si z toho Tzu vyvodila, že budete mít sklony k odmítání některých vědeckých doporučení, zvláště těch nepodložených. Ve snaze obnovit důvěryhodnost naší kasty ve vašich očích kontroluje veškeré zprávy, aby se ujistila, že se k vám dostanou jen pevná a ověřená fakta a doporučení."

Zvažoval jsem to.

"Uznávám, Rahku, že jsou její myšlenky logické, ale neříkám, že jsou správné. Proto si tvou teorii vyslechnu."

"Stejně tě ale žádám," pokračoval jsem, ještě než otevřel pusou, "aby ses na chvíli zamyslel a zvážil její důležitost."

Porušení rozkazu, obzvláště v poli, by mohlo mít dalekosáhlé a nežádoucí důsledky a nemuselo by být snadno přijato.

Jsi si jistý, že účinek tvé teorie za takový risk stojí?"

Než Rahk odpověděl, na chvíli se zamyslel. Trpělivě jsem vyčkával.

"Ano, jsem, veliteli," řekl konečně.

"Pokračuj."

"Týká se to našich spacích návyků."

"Spaní?"

"Ano, a ještě stravy."

"Pokračuj."

V historii se Tzenové všech kast ukládali do hlubokého spánku mezi obdobími aktivity. Bylo to nezbytné k zajištění minimální spotřeby jídla a ostatních zdrojů.

S příchodem nové technologie se to změnilo. Jídla a prostoru je na koloniálních lodích dostatek a díky vesmírnému

cestování máme k dispozici stále větší množství planet. Nezbytnost hlubokého spánku je tedy už překonaná. Ve skutečnosti musí Tzenové kromě nemocných nebo zraněných podstupovat hluboký spánek jen tehdy, cestují-li na dobytelském transportu."

"Jsem si toho všeho vědom, Rahku," přerušil jsem ho. "Pokračuj ve své teorii."

"Já tvrdím, že hluboký spánek nezajišťoval jen uchování zdrojů. Během spánku se totiž také doplňují tělní buňky, což je nezbytné k dobrému fungování Tzenů."

"Co se doplňuje?" zeptal jsem se.

"Když dovolíte, řeknu to jinak, veliteli. Tělo a mysl Tzenů se dlouhým používáním vyčerpává, podobně jako když naplno střílíte ze zbraně po delší dobu."

"Předpokládám, že máte na mysli blastery ve srovnání s našimi tradičními ručními zbraněmi."

"Ano, přesně tak. Stejně jako musíte nechat blaster odpočinout, aby zase normálně fungoval, tak i Tzen musí spát, aby osvěžil svou mysl a tělo."

"Nejsem si jistý, jestli této analogii rozumím, Rahku," oznámil jsem mu. "Každý blaster má dva využitelné stupně: nejvyšší stupeň a nejvyšší výhodný stupeň. Na nejvyšším stupni je zbraň schopná střílet kdykoli plnou silou. Takto ze sebe vydá za krátkou dobu obrovskou energii, která jí tím pádem dojde. Ještě je tu ale nejvyšší výhodný stupeň. Je sice nižší než předchozí, ale při jeho použití může zbraň být v provozu, alespoň teoreticky, nekonečně dlouho. Jestli se tedy ve své analogii nemýlíš, pak by měli Tzenové při nejvyšším výhodném stupni být schopni i bez spánku fungovat navždy."

"Ano, tak je to, veliteli. Naskytá se tu ale otázka, jaký je ten nejvyšší výhodný stupeň. Já se domnívám, že obvykle fungujeme na úrovni o hodně vyšší, než je nejvyšší výhodný stupeň. Proto mám ale strach, že pokud nebude ustanoven a prosazen rozpis pravidelného spánku, brzy zjistíme, že je naše výkonnost menší, než by mohla být." Rozvážil jsem to.

"Jak s tím souvisí naše potravní návyky?"

"Buňky vyžadují určitou -" zarazil se a na chvíli tiše přemýšlel. "Omlouvám se, veliteli. Nemohu přijít na nějaký jednodušší způsob, jak vám to vysvětlit. Nejsem zvyklý si povídat s Tzenem z jiné kasty. Musím vás požádat, abyste mi zkrátka věřil, když vám povím, že stejně jako je důležitý spánek, tak je nutný určitý pravidelný příjem potravy."

"A ty říkáš, že nejsi schopný tuto teorii dokázat?"

"Ne k plné spokojenosti Tzu. To by vyžadovalo rozsáhlé testování Tzenů všech kast jak před spánkem, tak i po něm, aby se odhalilo jejich relativní zapůsobení. Alespoň jako povrchní důkaz bych mohl poukázat na výkonnost našeho současného týmu."

"Co je s jeho výkonností?"

"Jestli vůbec od našeho přiletu na tuto planetu někdo z nich spal, tak to bude jen pár členů. Myslím, že se to začíná projevovat zvláště ve výkonnosti válečníků, kteří měli dost velké potíže s pavoukem. Mám pocit, že by tento neustálý pokles výkonnosti mohl být katastrofálním obzvláště proto, že čím tu pobýváme déle, tím se hmyz nepochybně stává zdatnějším."

"Ty jsi přesvědčený, že bude hmyz zvyšovat svůj odpor?" zeptal jsem se. Netoužil jsem zrovna po nějakém rozebírání výkonnosti válečníků.

"Zkoumal jsem zprávy z vaší první výpravy, veliteli. Výsledkem toho je můj názor, že impérium inteligenci hmyzu podceňuje."

"Vysvětlí..."

"Když jste poprvé museli urychleně přistát, skokani by si pod stromy netroufli, a potom vaše zpráva o Ah-kově smrti zrovna ukazuje, že zaútočili z pralesa. To upozorňuje na jejich přizpůsobivost. Později jste podrobně popsal, jak si na vás a vaše dva společníky počkali skokani v záloze. To nemůžeme přejít. V neuvěřitelně krátké době si skokani nejen všimli, že jsou Tze-nové jejich nepřáteli, ale také se proti nim začali shromažďovat. Nepronásledovali vás jen tak náhodou, že by se s vámi mohli setkat, oni vás přímo lovili. A to mluvíme o druhu, který je oproti mravencům považován za méně inteligentní."

Zastavil se, protože se náhle přistihl, že se nechal unést emocemi. Uklidnil se a pokračoval.

"Na základě těchto výzkumů si myslím, že to není jen pouhá možnost, ale že je jisté, že s postupem mise můžeme očekávat s hmyzem čím dál tím větší problémy. Z tohoto důvodu bych doporučoval, abychom týmu alespoň doporučili, jestli i nepřikázali, aby se snažili spát, jak nejvíce to bude možné... teď, dokud ještě mohou. Brzy budeme potřebovat, aby každý Tzen fungoval, jak nejvíce to jde."

I přes můj skepticismus na mě jeho argumenty zapůsobily.

"Tvá doporučení zvážím, Rahku," řekl jsem.

Myslel jsem to upřímně a plánoval jsem, že jeho návrh skutečným, jakmile ho projednám s personálem. Než jsem se k tomu ale dostal, stalo se něco, co přeřadilo můj žebříček hodnot.

Zrovna jsem s Horcem projednával přednost technických úkolů, když jsem si něčeho všiml.

"Horcu," přerušil jsem ho, "jsou tady všechny vozy."

"Ano, veliteli."

"Copak není průzkumná jednotka venku?"

"Je, veliteli. Odmítli vozy používat."

"Proč?"

"To se mi nikdo nesvěřil."

Přerušil jsem naši poradu a vydal se hledat Zura.

"Rozhodl se tak tým, veliteli," informoval mě. "Jelikož jejich výzkum nesahal dál než dva kilometry za sít', rozhodli se tu

vzdálenost raději jít pěšky, než použít sice rychlejších, ale o to méně stabilnějších dopravních prostředků, jakými jsou naše klouzáky."

"Kdo je na průzkumu?"

"Korá a Vahr doprovázejí Tzu."

Schvaloval jsem nasazení válečných veteránů v takové misi, ale pořád jsem byl nějaký nespůj.

"Bez vozů s nimi ale nemáme vizuální spojení."

"To máte pravdu, veliteli. Upozornil jsem je na to, ale za svým rozhodnutím si stojí. Máme s nimi pravidelné spojení díky zesilovačům."

"Spoj se s nimi a potvrď jejich pozici."

"Ale oni se nemají ozývat, dokud -"

"Spoj se s nimi. Jestli si budou stěžovat, řekni jim, že to bylo na můj rozkaz."

"No tak dobrá, veliteli."

Nasadil si svůj zesilovač. Netrpělivě jsem čekal. Přemítal jsem, jestli nezneužívám velitelské autority, abych utišil své obavy, ale zahnal jsem tuto myšlenku. Jako válečník jsem se naučil vnímat své instinkty, a když jsem zjistil, že je hlídka venku bez vozu, měl jsem zlé tušení.

"Neodpovídají, veliteli."

"Spoj se s Horcem, ať připraví ke startu dva letouny. Ty a já je poletíme -"

"Veliteli!"

V hlavě se mi ozval Zomův hlas.

"Rahm na příjmu," odpověděl jsem.

"Ihned si zapněte obrazovku, která sleduje mraveniště!"

Zome neměl právo mi udělovat rozkazy, ale něco v jeho hlase mě donutilo odpovědět. Reflexivně jsem natáhl ruku, aby na rozsvěčující se monitor viděl i Zur.

Celé mraveniště bylo v činnosti. Vracela se skupina mravenců a nad hlavami nesla cenu. Triumfálně přinášeli naše tři pohřešované kolegy. Soudě z jejich nehybnosti jsme konstatovali, že jsou buď mrtví nebo v bezvědomí. Dotáhli je z dohledu až do díry.

Kapitola desátá

Ztráta tří členů týmu na ostatní definitivně dolehla. Zvláště bolestně postrádali Tzu coby vědce a nenahraditelného velitele týmu. Stejně moc nám chyběli Korá a Vahr, i když o tom by někteří mohli diskutovat. Ztráta dvou válečných veteránů, obzvláště se schopnostmi, jakými vládla Korá, mohla jen snížit naše šance na úspěch nebo dokonce na přežití. I když nás zbývalo ještě devět, stejně to znamenalo nepřiměřené oslabení týmu.

Vážnost situace vyžadovala, abych svolal svou posádku k poradě. Dělal jsem to nerad, protože se mi zdálo, že se k takovým jednáním scházíme příliš často, ale stěží jsme si nyní mohli dovolit nějakou nesehranou akci či myšlenku. Nedostatek informací a z něj plynoucí nejednotnost už přivedly mnoho bitev ke krizím, ke kterým vůbec nemuselo dojít.

"Jak jsou na tom válečníci, Zuře?" zeptal jsem se, abych naše setkání nějak začal.

"Měli by být schopni se současnými silami vystačit, veliteli. Musíme ale brát v úvahu, že bez čtyř členů, z toho tří válečníků, se může stát, že budeme postaveni proti síle, se kterou se nebudeme moci vypořádat. Zvláště když je nyní jasné, že naše studené paprsky nepříteli nevadí. Oba válečníci, které jsme ztratili při poslední výpravě, byli totiž vyzbrojeni ručními blaste-ry se studenými paprsky a jistě také všichni dobře známe Kořiny reflexy. Přesto neměli ani čas vyslat do pevnosti nouzové volání či varování. Nezbyvá nám než z toho vyvodit, že je tu ještě větší pravděpodobnost, že tyto zbraně budou proti mravencům stejně neúčinné, jako byly proti pavoukům. Doporučoval bych tedy, abychom po zbytek mise pečlivě zvážili široké použití horkých paprsků."

Uvažoval jsem o tom. Byl jsem proto vděčný Zo-movi, který nyní zastupoval vědce, že zůstal zticha. Jejich kastě totiž nyní náležela role, aby protestovala proti použití horkých paprsků, které by znamenaly nebezpečí pro místní ekologii. Neřekl ale nic, protože nebezpečí bylo natolik zřejmé, že se na něj nemuselo ani poukazovat. I když jsem úplně ztratil koncentraci, jeho mlčení jsem ocenil.

"Horcu," řekl jsem konečně, "mohli by technici vynalézt nějakou metodu, kterou by v rozsahu obranné sítě uhasili jakýkoli náhodný požár způsobený použitím horkých paprsků?"

"Bud' bychom mohli okolo sítě vytvořit protipožární příkop, který by zabránil šíření ohně, nebo v podobném kruhu rozestavět hasicí přístroje s tepelným čidlem. Ani jedno z těchto řešení ovšem není přijatelné."

"Proč ne?"

"Obě metody bychom totiž těžko nebo možná vůbec nemohli zakamuflovat, čímž bychom velice účinně prozradili nepříteli naše stanoviště."

"Chtěl bych podotknout, Horcu, že už jsme díky nepříteli ztratili tři, možná čtyři kolegy. To znamená, že o nás moc dobře ví. A jestli ještě nezná naše stanoviště, tak jistě brzy zjistí, kde se nalézá. Proto ti příkazuji, abyste tato nezbytná protipožární zařízení zavedli. Je lepší, když se na takovou situaci připravíme, než když budeme jen doufat, že nenastane."

"Dobrá, veliteli."

"Zome, uvědomuji si, v jak složité situaci ses octnul, a obvykle bych ti poskytl určitou dobu, aby sis na své velitelské povinnosti zvykl. Bohužel nám to ale okolnosti nedovolují. Odhadnul jsi už alespoň, kolik budeme ještě potřebovat času, než najdeme přijatelného přirozeného nepřítele skokanů?" "Ano, veliteli. Věřím, že jsme ho již našli."

"To mi vysvětlí."

"Už nějakou dobu zkoumáme jistý druh teplokrev-níků, kteří pocházejí z této planety. Jsou malí, jen asi půl metru dlouzí

a pro nás Tzeny úplně neškodní. Živí se ale hlavně vajíčky skokanů, která po vyčmuchání vyhrabou a každý z nich jich denně sežere deset až padesát. Věříme, že kdybychom tyto teplokrevníky nasadili na planety skokanů a ještě podnikli soustředěný pozemní a vzdušný útok proti dospělým skokanům, mohli bychom tento druh z hmyzí koalice snadno vyhubit." Jeho hlas zněl na Tzena až moc nadšeně.

"Je obecně známo, že teplokrevníci mají krátký život," přerušil ho Horc. "Jak by přežili let na koloniální lodi?"

"Tento konkrétní druh je velice plodný," odpověděl Zome. "Během převozu by měli být schopni porodit nové generace, které by nahradily zemřelé."

"Když jsou tedy tak skvělí," vložil se do toho Zur, "proč nevyhubili skokany na této planetě?"

"Zde se bohatě vyskytuje masožravá rostlina, která je jejich přirozeným nepřítelem. Spotřebuje jich tak vysoké procento, že tu tito teplokrevníci přežívají jen díky svým vysokým reprodukčním schopnostem. Co se týká této planety, na koloniálních lodích vychováváme takovou populaci, abychom vyrovnali úmrtnost jejich druhu na normál. Masožravé rostliny ponecháme stejnému osudu jako dospělé skokany a poté sem teplokrevníky nasadíme zpět, aby si poradili s vajíčky. Než se rostliny stihnou ze semínek znovu rozrůst, teplokrevníci by měli být se svou prací hotovi."

"Co ještě žerou kromě vajíček skokanů?" zeptal se Horc. "Čím je budeme živit během přepravy nebo na koloniálních lodích?"

"V laboratoři jsme je naučili přijímat chemickou náhražku, kterou můžeme jednoduše vyrobit i na palubě lodi. Chtěl bych podotknout, že jednu věc jsme pečlivě otestovali. Nebudou jíst vajíčka Tzenů."

"Jak je těžké je chytit?" zkoumal Zur. "Co budeme muset udělat, abychom s sebou mohli vzít samce a samice, kteří se budou rozmnožovat?"

"Když jsou samice připraveny k páření, vydávají určitý cvrkot, který má přilákat samce. Tento zvuk je možné přehrát i mechanicky, a zvláště když ho technici zesílí, měl by je snadno přivést až k pevnosti, kde je chytíme a pak převezeme. Tato vlastnost nám poskytuje velkou výhodu, protože v případě, že by se na nějaké cílové planetě přemnožili, mohli bychom je přilákat a potom buď odstranit, nebo rozptýlit."

"Mám dotaz, Zome."

"Ano, veliteli?"

"Zdá se, že druh, který nám popisuješ, je pro naši situaci skvělým řešením. Ve skutečnosti je natolik vhodný, že se musím zeptat, proč jste nám o něm neřekli už dříve?"

Poprvé za celou svou řeč Zome na chvíli zaváhal, než odpověděl.

"Tzu nemá... neměla teplokrevníky ráda. V nejlepším případě byla neochotná doporučit rozšíření tohoto druhu nebo jakéhokoli jiného teplokrevníka ve vesmíru. Proto odkládala zprávy o našem nálezů a hledala jiné řešení. Pátrala zrovna po jiném druhu predátora z řad hmyzu, který se neúčastnil koalice, když se setkala s mravenci."

"Co měla proti teplokrevníkům?" zeptal se Zur.

"Myslím, že to, co tvrdila, byla její vlastní teorie. Zakládala se na porovnání velikosti mozku s tělesnou hmotou. Z toho vyplynula možnost, že jsou teplokrevníci inteligentní, dokonce více než hmyz nebo i Tzeno-vé. Kdyby svou pozornost zaměřili určitým směrem, mohla by jejich inteligence ohrozit impérium."

"Teplokrevníci?" přerušil ho Horc. "Hrozbou pro impérium?"

"Protože neměla dostatek informací, aby vypočítala poměrnou inteligenci různých druhů teplokrevníků, tím spíše pravděpodobnost takového chování, podezírala všechny teplokrevníky stejně."

"Já nejsem vědec, Zome," vyjádřil se k tomu Horc, "ale ta teorie se mi zdá těžko přijatelná. K napadení impéria nestačí jen inteligence, ale také technologie. Pokud já vím, teplokrevníci nejsou fyzicky přizpůsobeni řídit nějaké stroje, natož je pak vyrobit."

"Jak jsi správně podotknul, Horcu, nejsi vědec. Existují druhy teplokrevníků, které mohou přední prackou uchopit předměty, stejně jako to dokážeme my. Mohou tedy také řídit stroje. A navíc, kdybychom neobjevili poznámky našich předků, také bychom trvali na tom, že hmyz není fyzicky přizpůsoben k řízení stroje. Inteligentní bytosti si ale vyrábí takové stroje, které jim stavba jejich těla dovoluje ovládat."

"Zome -" začal Zur, ale vědec ho rukou zarazil.

"Než diskuze na toto téma pokročí dále, chtěl bych vám objasnit svůj vlastní názor. Já osobně s teorií Tzu nesouhlasím. Kdyby nic jiného, tak se mi zdá, že malé teplotní rozmezí, kterému jsou teplokrevníci schopni se přizpůsobit, popírá z jejich strany možné nebezpečí. Jako vědec ale musím zvážit stejnou možnost jako Tzu. Stejně tomu ale nevěřím."

"Budeme na její předtuchy brát ohled, Zome," řekl jsem. "Myslím si ale, že jsme zajedno. Ať najdeme jakýkoli druh, vždycky tam bude možné nějaké nebezpečí. A abychom hledali nějaký bezchybný drah, který asi ani neexistuje, to by zabralo moc času a bylo by to nebezpečné. Ve zkoumání současného druhu vidím jednu výhodu, a sice tu, že pokud jsme udělali nějakou chybu, můžeme na ni přijít díky přístrojům imitujícím jejich zvuky. Pokud byste tedy nic nenamítali, považoval bych odchyt popsaných teplokrevníků za náš nynější cíl."

Jakmile jsme se na cíli jednou shodli, mise pokračovala hladce. Přístroje sestavené techniky imitovaly zvuky teplokrevníků a přitáhly takové množství vzorků tohoto druhu, že jsme na chvíli měli co dělat, abychom postavili dost silné klece, ve kterých bychom je udrželi.

Telepatický hovor s posádkou transportu povzbudil naše členy k plné aktivitě a problém s klecemi brzy vyřešil.

Technici na palubě transportu začali sestavovat velké kotce a posílali nám jich tolik, že jsme měli stále prázdné klece k naplnění.

Pozemní tým ale nepracoval tak horečně jen proto, že by se blížil konec mise. Horc a Rahk totiž dostali za úkol hlídat přepravené teplokrevníky na palubě transportu, takže nás tu zůstalo pouze sedm. Aby se nějak vyrovnalo naše oslabení, Zome a Ihr se vyzbrojili v naší zbrojnici a dočasně přijali válečnický úkol jako stráž. U sbírání vzorků a plnění klecí tedy zůstala jen Krah.

Bylo zajímavé, že tito dva, Zome z týmu vědců a Ihr od techniků, službu podstoupili dobrovolně. V Zomo-vě dychtivosti po úkolech v terénu jsem rozeznal silnou touhu po akci a obdiv k válečníkům. V jeho případě tedy šlo o šanci vyzkoušet si jinou roli, aniž by musel měnit kastu.

U Ihr šlo ale o úplně něco jiného. Od počátku mise válečníky pohrdala, až to došlo tak daleko, že ji musel Horc několikrát ostře pokárat. Její ochota stát na stráži se dala vysvětlit jediným způsobem - chtěla tím dokázat, že může vykonávat válečnickou práci stejně dobře nebo i lépe než kterýkoli jiný válečník.

Dva ne-válečníci, jeden přátelský, druhý zaujatý -ale mně byly jejich motivace ukradené. Jsou to Tzeno-vé a já byl rád za to, že jsou ozbrojeni a hlídají naše opevnění.

Přestože nyní mise probíhala hladce, necítil jsem se ve své kůži. Mé válečnické instinkty mi napovídaly, že žádný plán - včetně toho současného - nevyjde tak, jak jsme si představovali.

Přesně tak.

Zrovna jsem se radil s Zomem, když se to stalo. Mluvili jsme o nutném množství teplokrevníků, které budeme muset převézt, a dohodli se na něm. Náklad, který už čekal na odvoz plus ještě jeden, by měly pro náš navrhovaný projekt zajistit dostatečné množství exemplářů. Pak se to ozvalo.

"Stav pohotovosti! Nebezpečí útoku! Připravte si zbraně!"

Okamžitě jsem na tento telepatický vzkaz reagoval, stejně jako všichni ostatní, kteří se nacházeli v okolí. Čekali jsme na další údaje, ale žádné nepřicházely. Původce vzkazu křičel tak nepřirozeným tónem, že ho nešlo identifikovat.

"Kdo zahájil tu pohotovost?" vyslal jsem nakonec.

Žádná odpověď.

"Mahzi!" vyslal jsem. Zrovna hlídkoval na ostřelo-vací věži.

"Ano, veliteli!"

"Děje se něco v síti?"

"Ne, veliteli."

Se zbraní v ruce jsem zvažoval náš problém.

"Veliteli!"

V hlavě se mi ozval hlas Hif.

"Podej hlášení, Hif!"

"Mám vizuální kontakt. Z jihovýchodu se něco pohybuje směrem k pevnosti... padesát metrů daleko."

"Identifikuj!"

"Nejde to. Vidím jenom nějaký pohyb v houští, nic víc."

"Všichni stáhnout zpět do pevnosti!" vyslal jsem. "Mahzi!"

"Na příjmu, veliteli."

"Vidíš uvnitř sítě něco směrem na jihovýchod?"

"Ne, veliteli."

Tým se nyní shromažďoval podle telepatických rozkazů a spěšných posunků Zura. "Už to vidím, veliteli," ozval se Mahzův hlas.

"Je to Korá!"

"Korá?" opakoval jsem.

Byla to ona. Pozorovali jsme ji, jak se přes své hrozné bolesti snaží dojít k nám. Zur šel k ní, aby jí pomohl. Byla těžce raněná a chyběla jí jedna ruka.

"Zůstaňte na svých místech," vyslal jsem vzkaz zbytku týmu.

Kapitola jedenáctá

Zur dopomohl Koře za naši obrannou linii a opatrně ji položil na zem blízko základů pevnosti.

"Žádám o svolení opustit formaci." Zavolal na mě tlumeným hlasem Zome.

"Důvod?"

"Abych mohl přinést léčebné prostředky a poskytnout -"

"Ne!" přerušil ho pevný a překvapivě klidný Kořin hlas.

"Koro!" napomenul ji Zur.

"Nejdříve musím podat zprávy... důležité."

"Ale veliteli ona umře, jestli jí -"

"Chystají se zaútočit... mravenci... Budou se snažit překazit doručení informací impériu..."

"Veliteli!" nedal se odbýt Zome.

Rozhodl jsem se.

"Vyslechneme její hlášení. Zuře, chci, abys přestavěl obranu. Zome, ty a ta momentálně hlídající technická...Ihr, se postavíte tak blízko, abyste zprávy slyšeli, ale všichni budete čelem ven, kdyby se náhodou blížili útočníci."

"Ano, veliteli," dal se do pohybu, aby mohl ihned vyplnit rozkaz.

"Děkuji vám, veliteli," zašeptala slabě Korá.

Nevšímal jsem si jí.

"Mahzi!" vyslal jsem.

"Na příjmu, veliteli!"

"Vezmi si zesilovač a ihned se spoj s transportem. Řekni jim, že tady dole potřebujeme co nejrychleji raketoplán."

"Ano, veliteli."

"Hotovo, veliteli." Vrátil se Zur.

"Dobrá, pokračuj tedy v hlášení, Koro."

"Mají stroje... Oni... zkoumají nás... a informace využívají při plánování taktik -"

"Jaké stroje?" přerušila ji Ihr.

"Jak nás zkoumají?" zeptal se Zome.

"Ihr, Zome, nebudu to opakovat. Během tohoto hlášení nechci žádné přerušování. Koro! Jsi válečnice. Víš tedy, jak podat zprávu stručně a uspořádaně. Nech toho neukázněného koktání a podej pořádné hlášení!"

Zdálo se, že ji tohle napomenutí zklidnilo.

"Ano, veliteli. Chytili nás... všechny tři..."

Zarazila se, ja koby se snažila uspořádat si myšlenky. Trpělivě jsem čekal a přemítal o osudu těch druhých dvou chycených.

"Nějaké paralyzující paprsky... přenášeli je připevněné vespod na svých tělech... Nejvyšší výkon neznámý... spouštěcí mechanismus neznámý. Zasáhli nás asi z padesáti metrů... Nejdříve mě a Vahra, asi kvůli našim zbraním, pak až Tzu... Viděla jsem pouze dvě zbraně. Mohou vystřelit minimálně dvakrát bez nabití nebo doplnění... Okamžitý účinek... úplná ztráta nervové kontroly pohybů a částečná ztráta mentálních schopností..."

Slábla. Všiml jsem si, že rána vzniklá ztrátou ruky jí stále krvácí. Snažil jsem se rukou přitlačit tepnu. Nepodařilo se mi to úplně, ale alespoň teď krvácela pomaleji.

"Mravenci se pohybovali rychle a řízeně... Všechno nám sebrali a svlékli, zbraně, výstroj, dokonce i zesilovače nám sundali ještě předtím, než jsme byli schopni uvažovat natolik, abychom zkusili poslat vzkaz."

"Pak nás odnesli do mraveniště... Mohli jsme vidět i myslet, ale nebyli jsme schopní se pohnout... tlumené osvětlení... shodili nás na podlahu..."

Odmčela se a našponovala hlavu. Uvědomil jsem si, že trpí bolestmi. Čekal jsem.

"Shodili nás na podlahu v tlumeném osvětlení... Zkoumali nás... Studovali nás svými tykadly... zjišťovali pohlaví... věděli, co hledají... pak nás dali dohromady... Průzkumníci odešli... vystřídalo je šest stráží... s většími a těžšími kusadly..."

Konečně jsme získali kontrolu nad svými pohybovými nervy... účinky paralyzujících paprsků pomalu ustupovaly... Zkoumali jsme místnost... Tzu řekla, zeje to speciální místo určené pro zajatce... jeden vchod, přísun vody... Hlavně si všimla osvětlení... přicházelo od světélkujících kamenů... nevyskytovaly se tu přirozeně... museli je sem přinést... strážce je příležitostně měnily... Mravenci světlo nepotřebují-určitě je tu jen pro vězně...

Jakmile se nám vrátilo vědomí, přišli zase průzkumníci... Nejdříve k Vahrovi nastrčili Tzu, pak mě... Tzu vytušila, že chtějí, abychom se rozmnožili... Vahr a já jsme jim vyhověli... Tzu ne... Mně a Vahrovi přinesli teplokrevníky... Tzu najíst nedali...

Představení pokračovalo... Nakladena vajíčka, ale mravence jsme k nim nepustili... Nenaléhali... Chtěli po Tzu, aby se také množila... odmítla... Nebude pomáhat nepříteli, aby získával o Tzenech informace...

Začali jsme plánovat útek... Mohli jsme se přiblížit ke vchodu, ale strážce by nás nenechaly projít... Ze vchodu jsme na konci tunelu viděli další místnost... stroje..."

"Veliteli!" ozval se mi v mysli Mahzův hlas.

"Rahm na příjmu."

"Mám zprávy z raketoplánu."

"Později."

Soustředil jsem veškerou svou pozornost na Koru, protože pokračovala.

"Neviděli jsme tu místnost celou... Měli tam nějakou obrazovku... ne celý obraz, jako máme my... na zářícím plátně připíchnuté postavy... Display ukazoval naši pevnost a mraveniště... okolo pevnosti připíchnuté figurky Tzenů... Jejich počet se čas od času měnil... asi promítali obrany a hlídky... Nebyly vidět žádné kontrolky nebo operátoři.

Naplánovali jsme útek... Když nás nesli po povrchu, zapamatovali jsme si jejich rychlost... využili jsme průměrnou rychlost a zapamatované zatáčky, kterými nás nesli ve tmě... Mysleli jsme, že bychom mohli najít cestu ven... Rozhodli jsme se nebrat si světélkující kameny... prozradily by naši pozici... Vahr a já jsme chtěli krýt útek Tzu... aby se dostal ven vědec..."

"Veliteli," ozval se znovu Mahzův hlas.

"Rahm na příjmu."

"Vetřelci na jihovýchodě sítě."

"Popiš."

"Skokani. Dvacet."

"Pohybují se?"

"Drží se ve vzdálenosti sedmdesáti pěti metrů."

"Stav pohotovosti! Nebezpečí útoku," zavolal jsem na tým. "Skupina skokanů. Sedmdesát pět metrů jihovýchodně."

Obrátil jsem se zpátky ke Koře.

"Pokračuj v hlášení."

"Pokusili jsme se tedy o útek... Vahr začal zběsile pobíhat... sem a tam... padal na zem... Nakonec vběhl mezi vajíčka a všechna je rozšlapal.

Tři strážce ho přišly uklidnit... Bránil se... Zdálo se, že mu nechtějí ublížit... Jednoho zabil... Nepokusily jsme se s Tzu utéct... dvě zbývající strážce přišly na pomoc... u vchodu zůstal jen jeden...

V místnosti se válelo několik kamenů... stejné velikosti jako mé olověné koule... Jedním z nich jsem zabila stráž u vchodu... Utíkali jsme... Vahr se také vymanil a zůstal u vchodu, aby zpomalil pronásledovatele...

Běžely jsme potmě... Narážely do zdí... Tunely nikdo nehlídal... Zezadu jsem narazila na mravence... zabila jsem ho...

Čelem jsem naběhla k dalšímu... chytil mě za ruku... Tzu běžela dál sama... Mravence jsem zabila, ale přišla jsem o ruku... běžela jsem dál...

Dostala jsem vzkaz od Tzu... Střetla se s velkým množstvím mravenců... zatarasili cestu k povrchu... Běžela dolů jiným tunelem... odvedla je...

Já jsem se dostala k povrchu, aniž bych narazila na jediného mravence... zamiřila jsem k pevnosti... Několik mravenců si mě všimlo a pustilo se za mnou, pak se otočili zpátky..."

"Veliteli!" ozval se Mahzův hlas. "Na severu jsou další skokani a doprovází je několik mravenců!"

"Rozumím," vyslal jsem.

"To je konec mého hlášení." Kořin hlas byl zase náhle pevný. "Zvláštní uznání by si zasloužila Tzu. Zemřela jako -" Její tělo se zachvělo v křeči a pak zůstalo nehybné.

"Mahzi," vyslal jsem, "podej hlášení."

"Nevidím je, ale přístroje pořád zobrazují dvě skupiny. Žádné změny od posledního hlášení. Zdá se, že na něco čekají."

"Předpokládáný přilet raketoplánu?"

"Transport se zrovna nachází na špatném místě na orbitu. Pokud by vyslali raketu, neměla by potom dost energie na vzletnutí. Nejdříve může dorazit po západu slunce."

"Kdyby se něco změnilo, podávej hlášení rovnou Zurovi."

"Rozumím, veliteli."

"Zome!" zavolal jsem tlumeně.

"Tady, veliteli."

"Vyšetři Koru a podej zprávu."

"Rozumím."

Šel k jejímu tělu.

"Ihr! Rozbor Kořina hlášení."

Nepřišla žádná odpověď.

"Ihr!"

"Ano, veliteli. Já... za chvíli."

Chtěl jsem na ni zatlačit, ale pak jsem si uvědomil, že na ni těžce zapůsobila Kořina smrt.

"Nevšímej si toho." Vyslal jsem k ní. "Podej hlášení. Momentálně zastupuješ velitele techniků."

"Ale veliteli," vyslala zpátky, "poslední, co jsem řekla Koře... než ji chytili... řekla jsem, že si myslím, že válečníci -"

"Válečník nebo technik, byla Tzen. Stejně jako ty. Teď tu zprávu."

"Ale -"

"Ona je mrtvá... a my budeme také, pokud se nepoučíme z jejího hlášení. A teď podej svůj rozbor!"

"Technologie mravenců není evidentně tak kvalitní jako naše. Popsaná obrazovka poukazuje na dvě věci. Zaprvé ještě neovládli způsob vmontování. Dokazují nám to ručně připíchnuté figurky, které nahrazují skutečné postavy. Je možné, že mají několik kamer a také pár obrazovek s běžnými informacemi. Není ale moc pravděpodobné, že by se spokojili s náhradními figurkami, když by ovládali plně vizuální display.

Zadruhé si zřejmě neumí přizpůsobit výbavu." Její hlas zase nabíral na síle. "Skutečnost, že naši kolegové mohli obrazovku pozorovat z dálky, by dokazovala, že se jednalo o světelnou obrazovku. To ale pro mravence navyklé žít ve tmě zřejmě není nutné. Vše tedy svědčí o jejich malých technických schopnostech. Přestože měli o hodně delší přístup k technologii našich předků, nedokázali si ji přizpůsobit ke svým potřebám."

"Nemohlo to být tím," přerušil jsem ji, "že zkrátka nepředpokládali, že by jim nějaký jiný druh vníkl tak hluboko do hnízda? V tom případě by totiž úprava na nesvětelný display představovala ztrátu času."

"Protože se v sestrojení obrazovek vyznám, mohu s určitostí tvrdit, že světelné displaye je mnohem těžší jak sestrojít, tak i ovládat. Pro bytost s technickými znalostmi by úprava na nesvětelný display představovala snadný úkol, který by ještě ke všemu usnadnil sestrojení a ovládání. Protože tuto úpravu neprovedli, podle mého to poukazuje na to, že principům ovládaného stroje úplně nerozumí a zkrátka jen napodobují, jak se to dělalo dříve."

"Rozumím. Pokračuj."

"Paralyzující paprsky jsou další ukázkou špatné technologie. Existují mnohem účinnější metody využití zbraní, než je připevňovat vespod svého těla. Za současné situace a v takovém hrbolatém terénu by se jim strašně špatně zaměřovalo. A navíc, kdyby chtěl mravenec střilet z úkrytu, musel by se nepříteři nejdříve celý odhalit, aby připravil zbraň ke střelbě."

"Jak vysvětlíš skutečnost, že měli zbraň, která se v našem současném arsenálu nenachází?"

"Na to se budete muset zeptat vědců, veliteli. Pokud já vím, tak techniky nikdo o něco takového nežádal."

"Zome! Tvé dodatky a rozbor?"

"Koraje mrtvá, veliteli."

"Ano, toho jsem si také všiml. A teď tvůj rozbor."

"Nezdá se, že by jediné z jejich zranění způsobila mechanická zbraň. Z toho se dá usoudit, že pokud zrovna nejsou mravenci připraveni na bitvu, spoléhají se čistě na své přirozené obranné schopnosti.

Co se týká paralyzujících paprsků, jelikož je vědci do této doby neznali, logicky to musí být vynález, který používali naši předkové. Mohli jsme to v jejich záznamech přejít jako nevhodné pro naše účely. Tzenové obvykle živoucí buď zabíjí, nebo se jich nevšímají."

"Taková zbraň by se ale mohla hodit zrovna na naší misi, kdy máme za úkol přivést živé vzorky," vyjádřil jsem se.

"To je pravda, veliteli, ale výzkumné mise jako ta naše jsou relativně novým podnikem. Paralyzující paprsky už mohly být dávno předtím, než jsme výzkumné mise potřebovali podnikat, vyřazený a zapomenutý."

"Možná. Pokračuj tedy ve svém hlášení."

"Z Kořina pozorování vyplývá jejich dřívější znalost anatomie Tzenů. To znamená, že mravenci buď získali informace díky našim zdejšími dřívějším válkám, nebo už konečně víme, co se stalo Sirkovi. V každém případě z toho vyplývá, že jsou naši nepřátelé schopni výzkumné studie. Nejen že o nás už informace mají, ale dychtí po dalších, což dokazuje fakt, že byli ochotni riskovat a pokusit se zajmout živé a ozbrojené Tze-ny, aby získali výzkumný materiál. Pokud jsou natolik inteligentní, že tohle udělali, pak se dá předpokládat, že budou získaná data také umět využít."

Chvilí jsem počkal, abych se ujistil, že už skončil.

"Mahzi!" vyslal jsem.

"Na příjmu, veliteli."

"Změnu situace nyní hlas přímo mně."

"Rozumím, veliteli."

"Zuře, zprávu a rozbor."

"V našem bezprostředním okolí se nyní nacházejí tři skupiny hmyzu. Soudě z jejich rozmístění a činů, všichni ví o naší přítomnosti a připravují se na útok. Jsou tu dvě skupiny skokanů, jedna na sever od pevnosti, druhá na jihovýchod, obě pod vedením mravenců. Třetí skupina se skládá pouze z mravenců a nachází se přímo na západ od nás. Všechna tři seskupení jsou v klidu, zřejmě čekají na nějaký signál nebo událost, která spustí útok.

Raketoplán nedorazí dříve než po setmění. Bylo by příliš optimistické předpokládat, že do té doby nedojde k útoku, takže musíme naplánovat naši obranu.

Předpokládejme, že všechny tři skupiny zaútočí současně, i když je tu možnost, že mravenci na západě svůj útok na chvíli odloží. Budou totiž doufat, že nás první dvě skupiny donutí k přemístění. Pokud při útoku dojde k použití zbraní, bude to právě z jejich skupiny.

V nastávající bitvě nám narávají jisté okolnosti. Zprvu si nepřítel ještě asi nevšiml naší obranné sítě, která stále označuje jejich rozmístění a pohyb. Zadruhé, jelikož jsme pavouka zabili pouze pomocí ručních zbraní, neví o našich horkých paprscích a jejich účincích.

Pochybují, že paralyzující paprsky, které nám popsala Korá, fungují na vzdálenost větší než padesát metrů. Kdyby nic jiného, tak z větší vzdálenosti už jejich použití nebude tak přesné. Dosah našich blasterů a zvláště ostřelovací věže je mnohem větší.

Bohužel se ale z ostřelovací věže dá v jeden moment střílet pouze jedním směrem.

Naše strategie spočívá ve vypořádání se s nepřítelem na co největší vzdálenost. Ostřelovací věž se soustředí na skupinu mravenců na západě, jelikož z její strany hrozí největší nebezpečí. My ostatní se musíme vypořádat se skupinami na severu a jihovýchodě."

"Zuře!" přerušil jsem ho. "Copak není pravda, že otočné zbraně ve vozech mají větší dostřel než ruční blastery?"

"Je, veliteli."

"Kdybychom tedy vozy seskupili..."

"Veliteli!" Ozval se Nahzův hlas.

"Rahm na příjmu."

"Přístroje hlásí podkopávání. Na jihovýchodě se vytváří tunel."

Kapitola dvanáctá

"Mám prosbu, veliteli."

"Ano, Zuře?" vyslal jsem k němu.

"Kdyby se naskytla příležitost, chtěl bych mít vaše svolení osobně odstranit Kořino tělo."

"Jaký způsob bys navrhoval?"

"Chtěl bych její tělo zničit svým ručním Masterem."

"?Vysvětlí."

"Korá byla výjimečnou válečnicí. Zaslouží si skončit jinde než v mravenčím žaludku."

"Tvou žádost schvaluji... pokud se naskytne příležitost. Nechceme nepříteli předčasně odhalit sílu svých zbraní."

"Samozřejmě, veliteli."

Věřil jsem, že má Zur promyšlené detaily i těch nejnepříznivějších situací. A Kořino tělo se stejně nacházelo v jeho části pevnosti. Zatímco my očekáváme útok, on a Krahni mají na práci jen zírat na její tělo.

Octli jsme se v nezáviděníhodné situaci. Tunelování na jihozápadě skončilo asi třicet metrů od nás. Ostatní tři skupiny hmyzu se nepohnuly, pouze k jihovýchodní skupině se přidali další skokani.

Otevřením víka základny jsme získali kruhový zákop, z něhož jsme mohli provádět válečné operace. Naše síly se rozdělily do tří týmů po dvou Tzenech. Zur a Krahni si vzali na starost jihovýchodní skupinu, Hif a Zome severní a Ihr a já jsme hlídali mravenčí skupinu na západě. Mahz dostal za úkol sledovat ze své ostřelovací věže právě dokončené ústí tunelu a kdykoli by se z něj něco vynořilo, postarat se o to svou palebnou přesilou.

Prohlédl jsem si terén na západě od nás, ale i přesto, že jsem použil zaostřovače, nic jsem nespatriil. Ve výhledu mi totiž bránilo asi padesát metrů vzdálené husté stromoví. Nebýt naší obranné sítě, vůbec bych o ukrývajícím se nepříteli nevěděl.

Zajímalo mě, na co všechno ten hmyz čekal. Slunce už se chýlilo k západu. Třeba si naplánovali noční útok. Tuto myšlenku jsem ale zavrhl. To by pro nás bylo moc jednoduché. V to jsem nemohl doufat. A navíc, skokani se v nočním boji neprojevovali moc schopně.

"Veliteli," ozval se Mahzův hlas.

"Rahm na příjmu," vyslal jsem zpátky.

"Na západě se objevují další mravenci. Pohybují se pomalu, asi něco vlečou."

"Popiš to."

"Nevím, co to je, veliteli. Je to velké a objemné, asi nějaký stroj."

To se mi nelíbilo. Podíval jsem se na klece s teplo-krevníky, které stály vyrovnané na jednom místě vedle pevnosti. Zdálo se, že s nimi tato situace ani nepohnula.

"Nějaké zprávy z raketoplánu?" vyslal jsem.

"Ještě se neoddělil. ...Nebezpečí útoku, severní a jihovýchodní skupiny se přibližují."

"Nebezpečí útoku!" předával jsem dál, ale to už nebylo nutné.

Ozvaly se smrtelně jemné zvuky horkých paprsků, jejichž palbu na postupujícího nepřítele spustily druhé dva týmy. Brzy však tento hluk překryly výkřiky umírajících skokanů.

"Zuře," vyslal jsem, "jsou horké paprsky účinné také proti mravencům?"

"Nejuspokojivěji, veliteli," přišla odpověď.

"Západní skupina se přibližuje, veliteli," vyslal ke mně Mahz. "Pohybuje se pomalu."

"Rozumím," odpověděl jsem.

"Nepřítel se blíží," řekl jsem Ihr tlumeně.

"Jsem připravená, veliteli," prodralo se z jejího sevřeného hrdla.

Připomněl jsem si, že je technik a není tedy na bitvu zvyklá.

"Hlášení ze západní pozice?" vyslal jsem k Mahzovi.

"Nic nevidím," stěžovala si Ihr, zatímco se snažila mezi stíny soumraku něco spatřit.

Nevšímal jsem si jí.

"Stále se přibližují, veliteli," přišla zpráva od Mahze.

"Tamhle jsou," sdělil jsem Ihr.

"Tak se na ně teda podíváme."

Než jsem si stačil uvědomit, co dělá, zvedla se a slepě střílela směrem na západ. Pod jejím horkým paprskem ihned vzplanulo menší křoví. V jeho světle jsem spatřil malou skupinku mravenců, která se skrývala za obrovským strojem.

"Ihr..." začal jsem, ale příliš pozdě.

Z mravenčího stroje vyšlehl paprsek a rozpůlil její trup. Tolik o svérázné válečnicko-techničce. Paprsek se znovu zablesknul a kousek za mnou způsobil trhlinu v pevnosti.

"Studené paprsky!" vyslal jsem ostatním týmům a odkopnul jsem tělo Ihr stranou.

"Mám to zkusit, veliteli?" zavolal Mahz.

"Ne! Nepřestávej sledovat tunel."

Nechtěl jsem naši ostřelovací věž prozradit do té doby, než to bude nezbytně nutné, obzvláště ne když jsou tu studené paprsky.

Přesunul jsem se v zákopu doleva a pak jsem opatrně zvedl hlavu, abych se na to mohl podívat.

"Zdá se, že to je velké a objemné zařízení," vyslal jsem jednotce před pevností. "Víme o přítomnosti nějakých dalších takových strojů v našem okolí?"

"V obranné síti ne," hlásil Mahz.

"Na jihovýchod nemáme vizuální spojení," vyslal Zur.

"Na severu nic," ozval se hlas Hif.

Mravenci se už dostali blízko. Zvedl jsem svůj ruční blaster, pečlivě zamířil a vystřelil. Odměnou se mi stal pohled na hroustící se stroj a kouř, jelikož obsluhující mravenci své zařízení opustili. Pak se postupující mravenci vrhli na mě. Dva napravo jsem spálil, pak jsem se otočil a dostal dalšího, který za mnou zrovna padal do zákopu. Ustoupil jsem, spálil dalšího a až později jsem si všiml, že měl ke svému tělu zespoda připevněné nějaké zařízení, pravděpodobně paralyzující paprsek.

Takové zbraně by mohly dobře posloužit přepadovým jednotkám, ale v otevřené bitvě s Tzenem válečnické kasty ne. Já jsem se totiž pořád pohyboval, takže jsem pro nepřítele představoval neustále se přemisťující cíl. Dvakrát jsem opustil zákop, abych svým Masterem skupinu trochu pročistil, a až pak jsem se zase překulil do relativního bezpečí. Teď přišel ke slovu můj klínovitý meč, který jsem bohatě využíval jak na živé, tak i na mrtvé nepřátele, jelikož zákop začal být jejich těly přeplněn. Jednou jsem přes ně přelézal, podruhé zase podlézal jejich doutnajících korpusy ve svém šíleném, neustále se opakujícím tempu uhnout-zaútočit.

Najednou jejich přísun klesl. Všiml jsem si, že už je tma. Scénu osvětlovalo několik ohňů zapálených našimi horkými paprsky. Nade mnou zasyčel paprsek a řady mravenců značně ochudil. Pocházel od Mahze, který mě kryl z ostřelovací věže.

"Mahzi! Přikazuji ti, abys hlídal tunel!"

"Ten jsem už přestal ostřelovat, veliteli. Jakmile jsem jich dostal deset hned poté, co se vynořili, vzdali svůj útok."

Spálil jsem dalšího mravence.

"Stejně ho hlídej."

Stavění tunelu zabralo mravencům strašně času. Nemohl jsem uvěřit, že by ho tak snadno opustili. Předstíráním ústupu už se prohrálo mnoho bitev.

"Napravo od vás se blíží nepřítel, veliteli," ozval se hlas Hif a za chvíli se i objevila.

"Severní skupina?" zeptal jsem se a pátil jsem Masterem na skupinu mravenců stojících u hořících stromů.

"Už je zrušen. Evidentně útok jen předstírali."

"A co Zome?"

"Pomáhá Zurovi a Krahn," odpověděla.

"Vyměň se s Krahm," přikázal jsem jí.

"Ale, veliteli..."

"Potřebuji tam mít technika." Ukázal jsem směrem ke skupině stromů. Naše hasicí přístroje likvidují ohně, které potřebujeme, abychom viděli."

"Rozumím, veliteli."

Odsunula se. Pozoroval jsem, jak ohně pomalu uhasínají. Hasicí přístroje jsme chtěli kvůli tomu, abychom zabránili ekologické katastrofě. Teď jsme to světlo ale potřebovali.

"Nějaké informace z raketoplánu?" vyslal jsem k Mahzovi.

"Už jsou na cestě, veliteli."

"Napravo od vás se blíží nepřítel, veliteli!" a objevila se Krahm. Chovala se nejistě, ale účastnila se boje lépe než Ihr.

"Znáš přesné rozmístění hasicích přístrojů, které jste dali na západ?" zeptal jsem se a rázem sežehnul tři mravence, kteří se nás pokoušeli napadnout ze strany.

"Ano, veliteli."

"Začni je vypalovat blasterem. My ty ohně potřebujeme."

"Veliteli!" ozval se Mahzův hlas.

"Rahm na příjmu."

"V tunelu se děje něco podivného. Ukazatel označuje jeho prodlužování směrem k pevnosti, ale nejsou slyšet žádné zvuky kopání."

"Studené paprsky! Pošli do tunelu studené paprsky!" vyslal jsem.

"Já to zvládnou, veliteli," ozval se hlas Hif.

"Raketoplán přistál, veliteli. Dvacet metrů na jih."

"Všichni najednou evakuovat!"

Raketoplán nebyl vyzbrojen a já jsem nechtěl, aby ho dobyli.

Jako jeden muž jsme s Krahm opustili zákop a utíkali jsme k raketoplánu a po cestě jsme pálili mravence.

Hif jsem zahlédl u ústí tunelu. Hodila tam minigra-nát, ustoupila, aby se vyhnula výbuchu a pak tam skočila s připraveným blasterem. Věděla stejně dobře jako my, že z tunelu není návratu, ale teď odtud kryla náš ústup.

Zur a Zome čekali u raketoplánu a pálili oheň do skupiny mravenců, která na ně tlačila z jihovýchodu. Bitvu evidentně převzali mravenci, jelikož skokany jsme vyřídili.

"Kde je Mahz?" zeptal jsem se a obrátil, abych své zbraně namířil na mravence útočící ze západu.

"Ještě nás podle rozkazu kryje z ostřelovací věže," odpověděl Zur.

Tak jsem to nechtěl.

"Mahzi!" vyslal jsem.

"Na příjmu, veliteli."

"Spust' destrukční mechanismus pevnosti, zapni ostřelovač na automatický cíl a stáhni se."

"Rozumím, veliteli."

"Pilote raketoplánu!" vyslal jsem.

"Na příjmu, veliteli." Překvapilo mě, když jsem slyšel Hořců v hlas.

"Jakmile dorazí náš poslední člen, buď připraven na okamžitý odlet."

Než odpověděl, na chvíli zaváhal.

"Rozumím, veliteli."

Uvědomil jsem si, že asi čekal, že nás vyzvedne víc, než nás tu teď je.

"Soustředte se na krytí Mahzova ústupu," zavolal jsem na zbytek týmu.

Mohli jsme přesně určit, kdy se spustil automatický cíl: ostřelovací věž se začala náhodně otáčet tam a zpátky a volila si cíle podle znamení obranné sítě.

Za chvíli se objevil Mahz. Musel si prostřílet cestu skrz několik mravenců, kteří si zřejmě uvědomili, že samotný Tzen je mnohem snadnějším cílem než naše skupina u raketoplánu.

Soustředili jsme střelbu na ostatní mravence, kteří chtěli zablokovat Mahzův ústup. Ale jak se často stává při neřízené střelbě, jednoho jsme minuli.

Obranná síť byla nastavena tak, aby nereagovala na Tzeny, a také to tak probíhalo. Ostřelovací zbraň se otáčela a pálila na posledního mravence a naprosto ignorovala, že se Mahz pohybuje v cestě jejích paprsků.

KNIHA TŘETÍ

Kapitola první

Nervózně jsem přecházel sem a tam po svém pokoji. Samota měla teoreticky podporovat myšlenkové pochody, mě však naopak zneklidňovala.

Nebyl jsem na samotu zvyklý. V celé mé kariéře, raným bojovým tréninkem počínaje, jsem se vždycky pohyboval mezi ostatními Tzeny. Dokonce i když jsem spal, sdílel jsem s dalšími válečníky římsu nebo výklenek. Sám jsem se octl vždy jen nakrátko a náhodou.

Teď jsem já a všichni ostatní kandidáti dostali na koloniální lodi svoji vlastní místnost, kde jsme měli setrvat do

dokončení svého rozboru. Přestože tento rozkaz vydalo velitelství a nepochybně s dobrým úmyslem, já jsem se takto necítil ve své kůži.

Když můj ocas narazil do zdi, uvědomil jsem si, že se jeho šlehání vymyká mé kontrole. Tak takhle to nepůjde. Mentální rozjímání jsem byl ochoten podstoupit pouze tehdy, pokud se to záporně neodrazí na mé výkonnosti. Nastal čas kontrolovat toulavé myšlenky.

Zvažoval jsem, jestli bych se neměl najíst, ale zavrhl jsem to. Neměl jsem hlad a příjem potravy by mě za takových podmínek jen zpomalil.

Jako další možnost se nabízel spánek. Měli jsme předepsáno věnovat určitou část svého času spaní, ať už v pravidelných intervalech na krátkou dobu nebo ve větším časovém rozpětí delší spánek. Tento nápad jsem ale také nepřijal. Ještě jsem se s rozbořem nedostal tak daleko, jak bych si představoval. Čím dříve úkol dokončím, tím dříve se budu moci vzdálit z izolace na pokoji. Zdřímnu si, až budou můj rozbor kontrolovat.

Nepochybně tedy bylo nejlepší se zase dát do práce. Vrátil jsem se na pracovní místo a s mírnou nechutí jsem si ho prohlédl. Několik políček s informačními páskami a obrazovky, které naprosto zabraly můj skromný pokoj. Pásky byly rozděleny do pěti skupin. První skupina obsahovala informace získané o mravencích, jak potvrzené, tak i pouhé domněnky, ovšem oboje pečlivě označené, aby nedošlo k záměně. Druhá skupina podávala hlášení techniků, jaká výbava je pro takovou válku dostupná. Poslední tři skupiny informovaly o třech různých planetách, které měli pod kontrolou mravenci.

Já spolu s ostatními kandidáty jsme dostali za úkol vymyslet bojové plány k napadení každé planety. Velitelství pak po jejich rozvážení určí jednoho z nás planetárním velitelem pro nadcházející válku. Nikdo z válečníků to nemá předem jisté. Mnozí nynější kandidáti už fungovali jako planetární velitelé v minulých válkách. Pokud chtějí získat zpět svou hodnotu i v tomto souboji, musí znovu prokázat své analytické schopnosti. Také je všeobecně známo, že mnozí bývalí planetární velitelé nejsou na současném seznamu kandidátů vůbec uvedeni.

Někdo zaškrábal drápy na dveře. Přešel jsem k nim a spustil otevírání. Na chodbě stál Zur a držel v rukou malou krabičku. Ustoupil jsem stranou, jako že přijímám jeho společnost, a on vešel.

"Zahlédl jsem vaše jméno na seznamu kandidátů, Rahme," řekl bez otálení.

"Je to tak," potvrdil jsem mu to, "i když u Černých bažin vůbec nevím proč. To, jak jsem pokročil se svým úkolem, dostatečně dokazuje můj prvotní dojem, že pro takovou práci nemám předpoklady."

Tázavě natočil hlavu.

"Myslel jsem si, že válečník s vašimi zkušenostmi je v takových rozbořech docela zběhlý," poznamenal.

"Možná teoreticky," odpověděl jsem. "Ve skutečnosti mi připadá, že mám na takovou zkoušku málo předchozích zkušeností."

"Jak to?" divil se.

"I když jsem zastával jistě nižší velitelská místa, vždycky měla tato práce spíše výkonnou povahu. Jsem taktik, ne strateg. Vždycky jsem dostal nějaký plán a mým úkolem bylo přizpůsobit ho daným podmínkám a provést ho."

Ukázal jsem na políčky s páskami.

"Teď mám místo přizpůsobování se danému plánu vymyslet nějaký sám včetně výbavy a členů. Místo aby mi dali plán, operační cíl, deset válečníků a tři vozy a řekli mi, abych je rozmístil, určí mi operační cíl a zeptají se, kolik bude třeba válečníků a jaké výbavy, aby se cíle dosáhlo. To vyžaduje úplně jiný logický proces, který já asi neovládám."

Zur o tom na chvíli zapřemýšlel.

"Chápu váš problém," řekl konečně, "ale možná mám pro vás nějaké řešení, pokud bych ho mohl navrhnout."

"Samozřejmě," odpověděl jsem.

"Jste zasypán různými možnostmi. Je zde tolik variant, že se nemůžete soustředit ani na jednu z nich. Navrhoval bych toto: zvolte si výzbroj, určitý počet válečníků a náhodný výběr výbavy. Pak pokračujte a vymyslete bojový plán tak, jakoby to bylo všechno, co máte k dispozici. Dejte svůj útok dohromady a odhadněte ztráty. Pak tuto sílu vydělte dvěma a sestavte nový plán. Pak původní výpočty znásobte dvěma a znovu naplánujte. Jestli se nemýlím, brzy zjistíte, že jednou jste znevýhodněni nedostatkem válečníků, podruhé zase jejich přebytkem. Jednou třeba přijdete na to, že dva nebo tři kousky výbavy by vám nahradilo deset válečníků. V každém případě, když si ustanovíte nějaké z možností jako konstanty, měl by vám ten rozbor jít lépe."

Zvážil jsem to. Přišlo mi to jako logický přístup.

"Zkusím tuto metodu realizovat, Zuře," řekl jsem. "Zdá se mi, že by to mohlo vést k vyřešení problému."

"Tohle je jeden z hlavních způsobů, který využívají vědci," poznamenal. "Nevidím jediný důvod, proč by neměl stejně dobře fungovat i pro válečníka."

To mě trochu zneklidnilo, ale zdržel jsem se komentáře.

"Proto jsem vás vlastně vyrušil," řekl Zur a položil krabičku do rohu. "Mohlo by vám to pomoci ve vašem snažení."

Zdálky jsem to zařízení pozoroval. Tím, že jsem spolupracoval s techniky během posledního úkolu, zesílily mé přirozené instinkty nedotýkat se čehokoli, co neznám.

"Jak?" zeptal jsem se.

"Vědci zjistili, že mnozí starší Tzenové nejsou zvyklí na ticho přítomné v jejich soukromí. Aby těmto individuím usnadnili jejich přizpůsobování novým systémům, poradili technikům, aby sestrojili takovéto zvukové krabičky." Odmlčel se a stiskl tlačítko na straně krabičky.

Z té se ihned začaly linout slabé zvuky. Zvuky nohou přecházejících tam a zpátky, drhnutí ocasů o podlahu, tichý šepot. Občas jsem zaslechl řinkot a skřípot zbraní.

"Je to nastavené na napodobování zvuků Tzenů," pokračoval Zur. "Zde jsem namíchal hluk vydávaný skupinou válečníků. Doufáme, že vám to navodí známější atmosféru, ve které byste mohl pracovat."

Chvilku jsem poslouchal. Opravdu to vydávalo zvuky, jako bych se nacházel uprostřed běžného válečnického dne. Uvědomil jsem si, že během té doby, co jsem naslouchal, pomalu ustupoval můj předchozí neklid. Napětí ve svalech povolovalo a mysl se lépe soustředila.

Když se mé myšlenky uklidnily a začal jsem logicky uvažovat, napadla mě jedna otázka.

"Proč to vlastně děláš, Zure?"

"I když už mezi vědce nepatřím, nepřestal jsem sledovat zveřejněné seznamy jejich teorií a objevů. Tohle konkrétní vylepšení zařadili mezi méně důležité a já jsem si byl skoro jist, že vám díky závažnosti vašeho úkolu uniklo. Proto jsem vás na něj chtěl upozornit já, protože by vám to vaši práci mohlo usnadnit."

"To je právě to, na co se ptám, Zure. Proč se tolik zajímáš o mé pohodlí? Jak souvisí můj úspěch nebo neúspěch s tebou?"

"Plánuji to jen pro dobro impéria, Rahme," řekl, "i když uznávám, že je sobecké, když takto zvýhodňuji své vyložení toho, co je pro impérium nejlepší."

"Mohl bych se tedy zeptat na povahu toho tvého plánu, když už jsem, jak se zdá, jeho součástí?"

"Jistě. Zprvu bych vám chtěl říci, že jsem odmítl nabídku být jedním z kandidátů pro tento úkol."

To bylo pro mě dalším překvapením. Nevšiml jsem si, že se jeho jméno neobjevilo na listině kandidátů. Kdybych o tom býval vůbec přemýšlel, automaticky bych předpokládal, že pokud je tam mé jméno, bude tam i Zurovo. Ale co více, překvapilo mě, že nabídku odmítl.

"Od té doby, co jsem přestoupil ke kastě válečníků, hodně jsem studoval její strukturu," pokračoval. "Výsledkem této studie je můj názor, že impériu nejlépe posloužím na určitém místě, ale ne coby planetární velitel. Mám za to, že budu mít lepší šanci, když mě na mé zvolené místo dosadí velitel, s kterým jsem již pracoval, tedy konkrétně vy. Získal byste místo planetárního velitele a pak byste mě coby vaši pomocnou ruku požádal o spolupráci. Proto já osobně podporuji vaše úsilí."

"A jaké je to tvé vytoužené místo?"

"Váš zástupce a velitel náhradní armády," odpověděl pohotově.

Zvážil jsem to.

"Chtěl bych se zeptat," tádal jsem se, "proč jsi dal tomuto místu přednost před funkcí planetárního velitele?"

"Mám dva důvody, Rahme. Zprvu, mé válečnické zkušenosti měly zatím pomocnou povahu, ne přímo vůdčí. V tomto postavení jsem si jist svými schopnostmi a raději bych tedy pokračoval v roli, ve které se cítím nejužitečnější."

"Při poslední akci jsi zastával funkci velitele týmu válečníků," poukázal jsem.

"A byl jsem zodpovědný přímo vám. To je něco úplně jiného, než představovat v poli autoritu nejvyšší."

"Rozumím," přitakal jsem.

"Zadruhé, i když stále necítím takovou touhu a nadšení do boje jako opravdoví válečníci, vím, že jakmile do bitvy vstoupím, jsem stejně schopný jako jiný válečník, někdy i lepší. Díky svému původnímu vědeckému tréninku totiž mohu rychleji vyzkoumat, shrnout a zhodnotit faktory důležité pro určitou situaci. Tato schopnost by se dala nejlépe využít při velení náhradní armádě, která by řešila situaci týkající se něčeho úplně odlišného od původního plánu."

Jako vždycky měl dobře promyšlené a logické odpovědi.

"Tvé plány zvážím, Zure, pokud dostanu místo planetárního velitele. Stejně si ale myslím, že by možná velitelství nechtělo poslat dva válečníky s přímou zkušeností najednou do stejného boje s mravenci."

"To už je mimo naši kontrolu, Rahme. Pro tuto chvíli mi stačí, když vím, že vám můj návrh bude stát za rozvážení."

"Když nedostanu velitelský post, mé názory nebudou nikoho moc zajímat," připomněl jsem mu.

"O vašem zvolení vůbec nepochybuji," odpověděl Zur. "Asi jsem se nevyjádřil přesně, Rahme. Nabízím vám svou pomoc, jen abych vám usnadnil váš rozbor, ale ne protože bych si myslel, že byste to bez mého přispění nedostal. Jsem si jist, že toto cvičení je ve vašem případě pouhou formalitou. To by muselo být velitelství pošetilé, kdyby vám tohle místo nepřenecha-lo. I když jsem s jejich rozhodnutími někdy nesouhlasil, nikdy jsem si nevšiml, že by byli pošetilé." Otočil se a bez dalších poznámek odešel.

Přemýšlel jsem o jeho poslední větě. Zur se ve svých úvahách zřídka kdy, jestli vůbec někdy, mylil. Ještě než se vůbec přidal ke kastě válečníků, správně předpokládal, že se při svém prvním úkolu stanu velitelem letky. Jeho myšlenky se nemohou brát na lehkou váhu.

S nechuťí jsem obrátil pozornost zpátky k rozboru. I kdyby měl Zur pravdu, i kdyby tenhle rozbor měl být jen pouhou formalitou, stejně jsem ho musel udělat.

Známé zvuky vycházející z krabičky podpořily mou soustředěnost a já jsem se vrátil ke svým navrhovaným bitevním plánům.

Kapitola druhá

Pozoroval jsem čtyři velitele svých útočných týmů, jak se seznamují s informacemi, které právě dostali.

I když nikdo z nás nemluvil, předpokládal jsem, že se Zur zabývá stejnou činností. Na prvním setkání s těmito válečníky to byla naprosto normální reakce.

Tím jsem ovšem nechtěl říci, že bychom je neznali nebo s nimi nikdy nemluvili. Naopak, pečlivě jsme je se Zurem vybírali několik dlouhých probdělých období, kdy jsme procházeli osobní záznamy dostupných válečníků.

Tento proces se ukázal být složitějším, než bych si byl kdy myslel. Měli jsme na výběr nespočetné množství kvalifikovaných válečníků, v jejichž záznamech se daly těžko najít nějaké odlišnosti. Zkrátka se sobě tak podobali, že jsme na chvíli podlehlí pokušení říci na velitelství, že jsme nikoho "neupřednostnili" a ať nám potřebné válečníky jen přidělí. Nakonec jsme si ale udělali čas, abychom jejich záznamy prošli a vybrali z nich velitele našich útočných týmů. I kdybychom tím měli získat jen minimální výhodu, za ten čas nám stála.

Naši volbu neřídily předpoklady jako stáří, plození nebo rekordy v testech. Spíše jsme hledali určitá individua, o kterých jsme si mysleli, že by nejlépe splnila naše požadavky.

Heem při svém posledním úkolu sloužil jako válečnický poradce pro vědce. Ti prováděli testy a pokusy a získali tak o mravencích hlavní informace, kterých nyní využíváme, a Heem coby válečnický poradce někdy zkoumal s nimi, jindy vzal do ruky zbraň, aby jim ve skutečnosti předvedl nějaký teoretický kousek. Zur mě varoval, že vědci nezveřejnili všechny výsledky testů. Většinou to dělali pro stručnost hlášení, ale někdy se o něčem nezminí proto, že nenašli uspokojivé vysvětlení. Vědci totiž neradi prohlašují své domněnky či názory za fakta. Já jsem se ovšem jako válečník spíše zajímal o spolehlivé pozorování než o vysvětlení. Když živočich, se kterým bojuji, chrlí oheň, chci o tom vědět i přesto, že nikdo nevyzkoumal, jak to přesně dělá. Doufali jsme, že by nám Heem mohl takové informace z první ruky poskytnout. Tur-Kam jsme vybrali z jiných důvodů. Měla velké zkušenosti coby trenérka. Po jejím srovnání s dostupným vybavením a zásluhami jiných trenérů jsme dospěli k závěru, že by se nám její rady mohly velice hodit třeba v případech, kdy bychom chtěli za určitou dobu příprav dospět k co největší účinnosti. Měla působivě vysoké bojové a velitelské ohodnocení a respekt velitelství k jejím schopnostem dokazuje její časté připouštění k rozmnožování. Tušil jsem, že Zah-Rah bude jedním z nejsilnějších velitelů útočných týmů. Bude muset být, jelikož cíl její jednotky - mraveniště - je velice komplikovaným a složitým úkolem. Patřila mezi kandidáty, kteří nezískali místo planetárního velitele. Požádal jsem o kopie jejich válečných návrhů, a když jsem je dostal, zjistil jsem, že používá postupy a metody srovnatelné s mými. Měli jsme velké štěstí, že jsme ji získali do našeho útočného týmu.

Kah-Tu měl ze všech velitelů útočných týmů nejméně zkušeností. Přesto měl fenomenální bojové a velitelské ohodnocení. V jeho záznamech stálo, že se neobjevil na listině kandidátů a tím ani na možném místě planetárního velitele jen proto, že nemá dostatek bojových zkušeností. Někomu se mohlo zdát riskantní, že jsem si ho vybral na místo velitele útočného týmu, ale mně ne. Jiným by totiž ještě jeden vstup do jeho záznamů připadal nesmyslný. Vstup, díky němuž by se dozvěděli, že je potomkem Kory, která se mnou sloužila ve dvou dřívějších bitvách, a Zura, mého současného zástupce. Pozornost skupiny se obrátila ke dveřím, kterými právě do hlavního stanu vstupovala poslední válečnice. V jejích krocích byla znatelná vratkost, podle níž se pozná ten, kdo se teprve nedávno nalodil na palubu koloniální lodě a stále si zvyká na odstředivou sílu přitažlivosti.

Byla to Raht, poslední z našich pěti velitelů útočných týmů. Její zpoždění se dalo pochopit, jelikož k němu měla pádný důvod. Právě se totiž vrátila z mise nad jednou z planet ovládaných mravenci, při které vedla letku průzkumníků. Místo v naší jednotce přijala cestou zpět na koloniální loď.

"Jsi schopná se zúčastnit našeho hlášení, Raht?" zeptal jsem se jí.

"Za chvíli, veliteli," bez váhání odpověděla. "Jen co se osvěžím douškem vody."

Cekali jsme, zatímco přistoupila k automatu na vodu a pořádně se napila. Z vesmírného cestování Tze-nové často trpí dehydratací.

Raht představovala dalšího skvělého člena našeho týmu. Jako průzkumnice znala veškeré nejnovější vybavení a měla přímé zkušenosti s nevyhnutelnými potížemi a slabinami, které se ho týkaly. A co více, nepochybně měla další poznatky o mravencích, které vědci a velitelství před vypuštěním na veřejnost teprve zkoumali.

"Jsem připravena, veliteli," řekla Raht a vzala si od Zura svazek informací. Její vytrvalost na mě zapůsobila. Většina válečníků by před další misí požadovala nějaký čas na zotavení. Přemítal jsem, jestli by se tenhle její přístup nedal vysvětlit její dlouhověkostí. Potomci posledních tří líhní totiž dostávali dvojslabičná jména. Proto její jméno, stejně jako Zurovo, Heemovo a moje naznačuje, že pochází již z dřívější éry impéria.

"Ještě než začneme," řekl jsem, "chtěl bych si s vámi něco vyjasnit. Potvrdili nám, že kvůli načasování přepravy se nebudou moci válečníci, kteří se účastní tohoto úkolu, podílet na konečné misi proti skokanům. Než útočná armáda dokončí svou misi a vrátí se na koloniální loď, naše vlastní armáda už bude na nastávající válku připravená a právě bude na cestě na svou cílovou planetu. Pokud by se někdo z vás chtěl stáhnout ze svého nynějšího místa v naší úderní armádě, aby se mohl zúčastnit konečného napadení skokanů, měl by tak udělat včas. I když vaše účast na konečném útoku znemožňuje připojení k naší zvláštní úderní armádě, po našem odletu se v planetární útočné armádě jistě najdou místa pro trénink a jiné zařazení."

Odměl jsem se, abych jim ponechal prostor k vyjádření.

Pět velitelů týmů klidně vyčkávalo, až budu pokračovat. Zur měl zase pravdu. Já jsem si myslel, že kvůli konečnému útoku na skokany alespoň jednoho ztratíme.

"Nu dobrá," řekl jsem konečně. "Já, Rahm, planetární velitel, řádně zvolený a zplnomocněný velitelstvem, formálně potvrzuji, že Heem, Tur-Kam, Zah-Rah, Kah-Tu a Raht přijali své jmenování na místa velitelů útočných týmů."

Zatímco jsem mluvil, všichni velitelé se na sebe významně podívali. Poprvé totiž slyšeli jména svých kolegů.

"Zur byl jmenován mým zástupcem a velitelem náhradní armády," pokračoval jsem. "V případě mé nepřítomnosti nebo neschopnosti převezme nad jednotkou plné velení do té doby, než velitelství jmenuje následníka."

Formality jsou za námi, kývl jsem tedy na Zura, který spustil řadu promítacích tabulí. Ihned se objevily třírozměrné obrazy pěti mravenišť, každé na jedné tabuli.

"Tohle jsou naše cíle," řekl jsem. "Jak vidíte, dostali jsme jednu ze silnějších planet, která má místo průměrných dvou nebo tří mravenišť pět takových útvarů. Cílem naší mise je zničit mravenčí královny a klade-niště jejich vajíček."

Odvrátil jsem se od tabulí, abych mluvil přímo k nim.

"Každý z vás bude velet jednomu týmu, který napadne jedno z těch mravenišť. Příslušné informace a plány týkající se vašeho mraveniště najdete ve svazku, který jste dostali. Hned si to projděte a Zurovi nebo mně hlaste jakoukoli změnu bojového plánu nebo vedlejších podmínek. Také pro celou svou posádku připravte souhrn bojového plánu pro vaše konkrétní mraveniště."

Odměl jsem se, abych si svou řeč v duchu zopakoval, jestli jsem na něco nezapomněl.

"Jelikož jsme jednou z prvních vln planetárních útočných jednotek, budete mít široký výběr válečníků, z kterých si postavíte svůj tým. Chtěl bych vás varovat, aby vám vybírání vašeho týmu netrvalo moc dlouho. Čím déle budete tým sestavovat, tím méně času jim pak zbyde na trénink. Když se mi bude zdát, že vám jmenování válečníků zabírá moc času, jedinkrát vás na to upozorním. Pokud se ani poté nebudete schopni rozhodnout, zkrátka vám váš tým bude přidělen.

Informace o ubytování vašich týmů a předběžný rozpis tréninků jsou zahrnuty ve vašem svazku. Pokud byste v rozpisu navrhovali nějaké změny, hned si o nich promluvte se Zurem nebo se mnou. Chtěl bych předejít jedné otázce a poukázat na délku a intenzitu tréninku.

Mohou se vám sice zdát dlouhé a náročné, ale pamatujte, že naše mise se bude většinou odehrávat v tunelech mravenišť. Protože válečníci na boj v úplné tmě nejsou zvyklí, musíme nejvíce času věnovat seznámení s novou výbavou, abychom od nich mohli očekávat maximální výkonnost."

Při svých posledních dodatecích jsem se na ně upřeně podíval.

"Vy všichni tu budete ubytováni se mnou a se Zu-rem. Jakmile sestavíte své týmy, chci vás mít vždy nablízku. Když svolám setkání posádky, očekávám vaši osobní účast, ne vaše zástupce. Jedinou omluvou nepřítomnosti může být vážná nemoc nebo zranění a pokud bude vaše oslabení velké, nebudeme čekat na vaše uzdravení, ale najdeme si náhradu. Říkám to proto, abyste se mezi obdobími spánku neuštváli. Nepřežte to natolik, abyste se dostali na pokraj vyčerpání, jelikož může být váš plánovaný spánek přerušen.

Protože budeme jednou z prvních vyslaných útočných armád, musíme si na nový vývoj a výbavu zvyknout v minimálním časovém období, jestli to vůbec stihneme. Nějaké otázky?"

Velitelé týmů ještě na chvíli zůstali zticha, protože se mé hlášení snažili strávit.

Čekal jsem.

"Dotaz, veliteli!"

"Ano, Tur-Kam?"

"Mohl byste mi vysvětlit nutnost ničení jak královen, tak i kladeníšť?"

Obrátil jsem se na Zura a kývl na něj, aby odpověděl.

"Zjistilo se," začal, "že v případě smrti královny jsou mravenci schopni do určitých vajíček vpíchnout jistou látku a získat tak královnu novou. Jestli tedy chceme mravence jako množící se druh úspěšně vyhubit, musíme zničit vajíčka i královny."

"Veliteli?"

"Ano, Raht?"

"Co se týče výběru určitých válečníků, konkrétně našich zástupců, jsou nějací takoví, které byste považovali za nepřijatelné?"

"Přestože budete vaši volbu před jmenováním konzultovat se Zurem nebo se mnou, nemáme v současné době žádné předsudky jak proti jednotlivcům, tak proti lánům nebo skupinám."

"Dotaz, veliteli."

"Ano, Kah-Tu?"

"Jaké na této misi odhadujete ztráty?"

"Pokud půjde útok podle plánu bez nějakého nepředpokládaného odporu, počítáme maximálně se se-dmadesátiprocentními ztrátami."

Nikdo už nic neřekl.

Kapitola třetí

Zuř mě doprovázel, když jsem se letounem vydal do technických částí kolonie. Uvědomil jsem si, že "koloniální loď" je vlastně špatný název. Ve skutečnosti situace vypadala tak, že kolonii tvořila skupina menších lodí letících v těsném seskupení bez jakéhokoli fyzického propojení. Přestože ale mohly být teoreticky spojeny dohromady a vytvořit tak jeden obrovský celek, jelikož i každý nový modul byl s tímto záměrem stavěn, nestalo se tak ve skutečnosti od doby, kdy na ně impérium přestěhovalo své obyvatelstvo. Každý modul představoval soběstačnou a samostatnou jednotku. V případě potřeby vytvořit novou koloniální loď se zkrátka určitým modulům vydaly rozkazy, aby se nasměrovaly na jiný kurz, a na místě dřívější jedné lodě by rázem stanuly koloniální lodě dvě. Nevím, kolik takových koloniálních lodí má impérium v současné době a ani jsem se o to nestaral.

Moduly, které vytvářely technickou část lodě, se daly na obrazovce rozpoznat na první pohled. Oproti prstencovitým modulům používaným vědci a válečníky měly technické moduly tvar plného disku. Až do té doby jsem nevěděl, proč tomu tak je a kdy vznikla situace, která návštěvu technické části vyžadovala. Jakmile jsem se tam octnul, ihned mi to bylo jasné. Zatímco vědci a válečníci pracovali a trénovali při simulované odstředivé gravitační síle na okrajích modulu, technici většinu své práce prováděli při skoro nulové přitažlivosti, která byla ve středu modulu. Ve skutečnosti určité technické podkasty, třeba jako pilot našeho letounu, piloti transportu a dělníci pracující na těžkých konstrukcích, byly konkrétně vychovány pro práci v nulové gravitaci a v těchto podmínkách strávily většinu, ne-li celý svůj život. Mé myšlenky přerušilo přistání. Opustili jsme letoun, aniž bychom si s pilotem vyměnili jediné slovo. Jak už jsem poznamenal dříve, rozhovory mezi rozdílnými kastami jsou (až na výjimky debat příslušníků stejných hodností) ojedinělé.

Když jsme vystoupili, čekal už na nás nějaký technik.

"Jsem Or-Sah," představil se. "Dostal jsem za úkol zodpovědět vaše dotazy."

"Tohle je Rahm," odpověděl Zur, "planetární velitel válečníků, který sem přišel zkontrolovat, jak jste postoupili v přípravě různých částí výbavy pro válku s mravenci."

Neptal jsem se Zura, proč se také nepředstavil. Jeho lepší znalost mezikastových rozhovorů byla jedním z důvodů, proč jsem si ho zvolil jako doprovod na takových cestách.

"Zaprvé," řekl jsem, "bych chtěl zkontrolovat nové vrtné celky."

"Jistě, veliteli," odpověděl Or-Sah bez zaváhání. "Tudy."

Vrtné celky vylepšily pevnost, kterou jsme používali na poslední misi. Místo toho, aby si cestu na úroveň země vypálily, byly nové celky doplněny vysunovacími zdmi, které se spustí do předem vypáleného tunelu. Přestože všechny celky vypadaly stejně, musely být konkrétně upraveny. Každé mraveniště je totiž jedinečné, takže technici vrtné celky přizpůsobili k proniknutí do různých hloubek. Pro případ, že by se cesta zvolená pro vrtný celek křížila s již vystavěnými mravenčími tunely, postavili technici ještě výstupky a mezery, aby mohli válečníci při útoku tunel bránit.

"Tady je prototyp vrtného celku, veliteli," řekl Or-Sah a zavedl nás do veliké místnosti.

Vysoko nad námi pracovaly dělnické skupiny, které urputně konstruovaly dodatečná zařízení. Nevšimli jsme si jich a prohlíželi jsme si celek ve výšce našich očí.

Jedna věc nás na první pohled praštila do očí - dodatečná výzbroj. U vrcholku pevnosti přidělali větší počet těžkých zbraní a po obvodu se nacházely další přidávané zbraně.

"Upravili jste výjimečný mechanismus automatických zbraní?" zeptal jsem se.

"Ano," potvrdil Or-Sah. "Nyní Tzena poznají a i se mu vyhnou, i když mně osobně nikdy nebylo jasné, k čemu je takové vylepšení nutné."

Zůstal jsem zticha, ale nechtěně jsem sklonil hlavu.

"Na naší poslední misi," vysvětloval mu družně Zur, "ztratil velitel jednoho člena týmu kvůli tomu, že jedna z automatických věží spustila palbu a on běžel ve stejné přímce s cílem."

"Ale zvláštností této války jsou právě vrtné celky, z jejichž tunelů by válečníci vůbec neměli vyjít na povrch," dohadoval se technik. "Proč by tedy měli technici plýtvat drahocenným časem na takové -"

"Zdi tohoto tunelu už mají konečnou podobu?" přerušil jsem ho.

"Ano, veliteli."

"A proč tedy nejsou odolné proti studeným paprskům?"

"Protože to není nutné, veliteli," odpověděl Or-Sah. " Díky vysávacím energie nebudou zbraně mravenců fungovat."

Jeho povýšený hlas mě rozčiloval.

"A když ano, tak bude každý válečník vystaven napospas mravencům, protože jeho úteková cesta bude odříznuta," poznamenal jsem.

"Technici těm vysávacím energie naprosto důvěřují a jsou si jimi jisti."

"A zkoušeli je naostro?" zeptal jsem se.

"Válečnická kasta zakázala jakékoli zkoušení v terénu," odseknul Or-Sah. "Zdůvodnili to tím, že kdyby vysávací fungovaly, varovalo by to mravence předem a oni by tak měli čas sestrojit protiopatření."

Teď zase sklonil svou hlavu Or-Sah. Zvážil jsem jeho postavení a uznal jsem, že má na vztek právo. Je to opravdu k naštvání, když vám zakáží vyzkoušet část výbavy a pak si musíte vyslechnout stížnosti, že jste výbavu neotestovali... zvláště když zákaz i stížnost přijdou od členů stejné kasty.

"Možná," navrhl jsem, "byste mi mohl o vysávací energii poskytnout další informace. Protože nerozumím oficiálním zprávám, které o nich pojednávají, nepochybně tato neznalost přispívá k mé nechuti uznat jejich účinnost."

Zdálo se, že je mou žádostí překvapen, ale přesto mi odpověděl.

"Jistě, veliteli," začal. "Xylomorfní rozhraní, které využívají mravenci -"

"Promiňte, Or-Sah," přerušil jsem ho, "ale znáte technika jménem Horc?"

"Ano, veliteli," odpověděl. "Sloužil jsem pod ním na své poslední misi."

"Nevíte náhodou, jestli je momentálně dostupný pro konzultaci?"

Or-Sah před odpovědí na chvíli zaváhal.

"Horc je mrtvý," řekl konečně. "Byl zabit v souboji s válečníkem."

To mě překvapilo.

"To se mi nezdá logické," poznamenal jsem. "Válečníci mají v současné době zakázáno vyzývat k souboji příslušníky jiných kast."

"Vyzývatel byl Horc," vysvětlil mi Or-Sah.

"Tak nejsou tu tedy momentálně nějakí jiní technici, kteří jsou zvyklí mluvit s příslušníkem jiné kasty?" zeptal jsem se.

"Přestože jsou tvá vysvětlení asi jasná jinému technikovi, pro mě, coby válečníka, jsou mimo chápání i slovní zásobu." Na chvíli zůstal zticha a přemýšlel.

"Zkusím to znovu, veliteli," navrhl nakonec.

"Cítím, že potřeba komunikace mezi kastami vzrůstá a já se jí nenaučím, pokud ji přenechám někomu jinému."

"Pokračujte," uznal jsem jeho snahu.

"Jak mravenci, tak i impérium, využívají stejného zdroje energie, který konkrétně pochází od našich předků. I když my jsme ho dokázali použít i pro vyvinutější technologie, je to pořád ten samej zdroj. Asi jako kdyby mravenci a impérium obývali každý svou jeskyni s kruhovým otvorem, kterým do ní prochází slunce. I když jsou jeskyně jiné, otvory a sluneční svit zůstávají stejné. Důsledkem toho mohou mravenci využívat pro své stroje náš zdroj a my jejich."

Odmlčel se. Když jsem ho nepřerušoval, pokračoval dále.

"Při přípravách na válku s mravenci jsme provedli dvě hlavní úpravy. Zaprvé jsme pozměnili náš zdroj energie a přizpůsobili jsme mu naše stroje. Analogicky jsme si tedy vytvořili nové slunce, jehož paprsky projdou našim otvorem, ale ne otvorem mravenců."

"Jak jste to udělali?" otázal jsem se.

"To se mi nepodaří vysvětlit bez většího používání technických výrazů, veliteli," odpověděl Or-Sah. "Zkrátka se smiřte s tím, že jsme to udělali."

"Dobrá," řekl jsem. "Tak tedy pokračujte."

"Tak. Stávající situace je tedy taková, že naše stroje fungují jak na náš zdroj, tak i na jejich. Na druhé straně, mravenci mohou využívat jen své vlastní zdroje. Když je vyčerpají, jejich stroje přestanou fungovat. Naším druhým velkým vylepšením je stroj, který funguje na zdroj mravenců. Spotřebuje ho neuvěřitelné množství a přemění ho na energii, která doplní náš vlastní nový zdroj. To jsou vysávací energie. Zkrátka nás posílí tím, že mravencům energii vezmou a převedou ji k nám."

"A vysají tu energii okamžitě?" zeptal jsem se.

"Ne," přiznal, "ale bojové plány stejně předpokládají, že budou pevnosti spuštěny ještě před vlastním útokem. Než přistanou útočné týmy, mravenčí energie by měla být vysáta."

"A co když mají mravenci zdroje, které nespustí, dokud nezačne útok?"

"Pak budou mít energii pouze na krátkou dobu, než jim ji vysávací úplně odčerpají."

"V tom případě," uzavřel jsem to, "velitelství formálně předložím žádost, aby byly všechny vrtné celky dovybaveny tak, aby byly odolné vůči studeným paprskům."

"Je to vaše právo, veliteli," odpověděl technik.

"Dále bych se chtěl podívat, jak jste pokročili ve výzbroji raketoplánu," dodal jsem.

"Jistě, veliteli. Tudy."

Zur ukončil svou prohlídku prototypu vrtného celku a připojil se k nám.

"Mohu se vás zeptat na něco osobního, veliteli?" řekl Or-Sah po cestě.

"Ano."

"Zdají se vám nebo vašemu pobočníkovi současně osobní blastery neúčinné?"

Tahle otázka mě překvapila, i když mi bylo jasné, že jako technik dychtil po mé odpovědi. Letmo jsem se podíval na Zura, který ale neprojevoval žádnou touhu odpovědět.

"Ne," řekl jsem za nás za oba, "nezdají."

"Jenom jsem si všiml, že máte oba jen staré ruční zbraně," vysvětlil Or-Sah.

Odmlčel se, protože se neodvážil zeptat proč.

Mně ale poskytl téma na přemýšlení. Když jsem pohlédl zpět, uvědomil jsem si, že všech pět velitelů útočných týmů... vlastně všichni válečníci, s kterými jsem se v poslední době setkal, měli Mastery buď jako doplněk k ručním zbraním nebo pouze místo nich. Rekl jsem si, že do své osobní výzbroje blaster opět zařadím. Nebylo by dobré, kdyby se o planetárním veliteli říkalo, že nejde s dobou.

Kapitola čtvrtá

Právě jsem prováděl jednu ze svých plánovaných kontrol armády při tréninku. Přestože jsem obvykle tuto velitelskou povinnost považoval za méně odpornou než ty ostatní, stále více jsem si uvědomoval, že si kontroly musím zapisovat, jinak bych je v tom nespočetném množství úkolů, týkajících se příprav na nadcházející válku, přehlédnul.

Velitelství předepsalo, že musí všichni válečníci trénovat v čidlových helmách. Bohužel se kvůli nim bojovníci nedali rozlišit. Během tréninku měly helmy spuštěné zvláštní obličejové štíty, které zakrývaly výhled a napodobovaly tak naprostou tmu. Válečník byl takto nucen spoléhat pouze na informace, které mu poskytovala čidla v helmě. Potíž byla v tom, že obličejové štíty zároveň zahalily rysy jednotlivých válečníků, aby ztěžily nebo i znemožnily případnou identifikaci vyjma případů, kdy válečníka prozradily zásadní fyzické odlišnosti jako výška nebo amputovaný ocas válečníků.

Při mé obhlídce mě doprovázel Zur a všech pět velitelů útočných týmů. Trénink probíhal nezávisle na nás normálně... tedy alespoň teoreticky. Teoreticky říkám proto, že mezi tím, co jsem vypožadoval a tím, co jsem znal pod typickým denním tréninkem ze zkušeností, byl rozdíl.

Zaprve se trenéři aktivně účastnili tréninku jen zřídka. Stejně jako já byli totiž zavaleni administrativními podrobnostmi jako rozvrhy a plány tréninků, takže vlastní výcvik museli přenechat svým zaměstnancům.

Válečník mohl běžně projít celým tréninkovým okruhem, aniž by se alespoň jednou přímo setkal s pověřeným trenérem. Dneska se to tu trenéry ale jen hemžilo. Nevěděl jsem, jestli na výcvik přímo dohlíželi, nebo ho jen tak omrkávali, ale každopádně se jejich přítomnost nedala přehlédnout.

Pak tu byl vzhled tréninkových boxů. Přestože je udržování pořádku při práci okolo nabitých zbraní nebo přímo s nimi nutné, většinou je každý trénink poznamenán určitým zmatkem a nepořádkem. Když se válečníci soustředí hlavně na výcvik, nechávají všechno tam, kam to spadne. Prostě se v té době upnou na zkoušení nových možností a kombinací, aby jako válečnická ruka impéria zlepšili své schopnosti. Pak teprve všechnen nepořádek uklidí. Tréninkové boxy, které jsem spatřil, byly tak uklizené, že jsem si se stoprocentní jistotou myslel, že si prohlížím nějaké představení a ne cvičící válečnickou armádu.

Stejně jsem si ale svými poznatky nebyl tak jist, abych k nim v té době podával nějaký komentář. Raději jsem si usmyslel, že příští kontrolu nenaplánuji a neohlásím ani svým zaměstnancům. Než se tím budu znepokojoval, tyto dva závěry porovnám.

Prohlížel jsem si trénující válečníky, když tu mě něco praštilo do očí. Zastavil jsem se, takže do mě mí zaměstnanci zezadu narazili a poté se okolo mě rozeřádali do půlkruhu.

Právě jsme se nacházeli na jednom z vyvýšených ochozů a dívali se na bludiště. Válečníci pod námi se pohybovali v jeho chodbách, využívající svých čidlo-vých helm, a občas se zastavovali, aby vystřelili na cíle v podobě mravenců, které se jim jednotlivě nebo po skupinách snažily zatarasit cestu. Díky průhledným zdem bludiště jsme veškerá cvičení

viděli jasně, ale to, co upoutalo mou pozornost, bylo jinde.

"Zuře!" vyslal jsem ke svému zástupci.

Kvůli citlivosti čidlových helm jsme v tréninkových boxech nemluvili nahlas.

"Ano, veliteli."

"Zavolej mi toho válečníka... Toho, co čeká v řadě... třetí zepředu."

"Jistě, veliteli."

Vyčkával jsem, než mou žádost pošle dál.

Jednou z věcí, které jsem při kontrole zkoumal, byla jednotlivá válečnická výzbroj. Jak už jsem se zmínil, slyšitelný zvuk by mohl mít na helmy matoucí účinek. Jednotlivé zbraně, které obsahovala tradiční výzbroj, měly tendenci dělat hluk... mírný, ale přeci hluk. Jelikož většina novinek v kastě válečníků pochází ze závěrů, které se vytvořily jako reakce na určitý problém v poli, dychtil jsem tyto nové úpravy poznat.

To je to, co jsem hledal. Ne to, co upoutalo mou pozornost.

Zvolený válečník se přibližoval k naší skupince. Potěšilo mě, že si nesundal helmu. Týmy se blížily k momentu, kdy se podle informací čidlových helm budou řídit jako svým přirozeným zrakem.

"Já jsem Rahm," vyslal jsem k němu a o krok jsem vystoupil. "Mohl bych si prohlédnout váš klínovitý meč?"

"Ano, veliteli," odpověděl válečník, lehce vytáhl svou zbraň z výstroje a podal mi ji jílcem napřed.

Vzal jsem si meč a zblízka ho prohlížel. Kromě váhy silnějšího konce zbraně měl stejnou velikost, hmotnost i vyvážení. Mou pozornost upoutal jeho jílec. Místo malého ručního zdobení, jaké měl můj meč, tento byl vytvářen do nepravidelné hrušky.

"Válečníku, jsem zmaten vzhledem tvého jílce," vyslal jsem k němu. "Jaké má tato odchylka oproti běžnému vzhledu vylepšení?"

Na chvíli zaváhal, než mi odpověděl.

"Žádné, veliteli."

"Tak proč používáš tento design místo standartního?"

"Jeho tvar připomíná hlavu mravence, veliteli."

Znovu jsem si jílec prohlédl. Měl pravdu. Teď, když jsem zkoumal jeho typické tvary, připomínal jílec zhruba hlavu mravence.

"Ale proč bys měl chtít jílec ve tvaru mravenčí hlavy?"

"Já... se na ni rád dívám, veliteli."

Začínal jsem si myslet, že se zde projeví něco závažného. Možná se opakuje problém s nevyužitým časem, který jsem zažil při minulé misi. "Kde jsi tuto zbraň získal, válečníku?"

"Od techniků, veliteli, stejně jako všechny ostatní zbraně. Jsem si jistý, že kdyby vás to zajímalo, určitě by se pro vás ještě jedna našla. Všiml jsem si, že někteří vaši zaměstnanci už je také mají."

Jeho poslední věta mě nepříjemně překvapila. Hodil jsem krátký pohled na svou čekající posádku. Ten válečník měl pravdu! Zah-Rah a Raht svíraly v rukou zbraň podobnou té, kterou jsem právě držel. Předtím jsem si toho zkrátka nevšiml.

"Dobrá, válečníku," vyslal jsem k němu a vrátil mu jeho meč. "To je všechno. Můžeš se zase vrátit ke svému tréninku." Válečník se otočil a odkráčel.

Já jsem pokračoval v kontrolní obchůzce.

"Počkejte chvíli, veliteli!"

V hlavě se mi ozval hlas Tur-Kam. Zastavil jsem se a obrátil se k ní. Tato bývalá trenérka pozorně sledovala postavu vracejícího se válečníka.

"Co se děje, Tur-Kam?" vyslal jsem.

"S vaším svolením, veliteli, bych chtěla něco vyzkoumat."

"Pokračuj."

Válečník, s kterým jsem před chvílí mluvil, se náhle zastavil, otočil a vracel zpátky k nám. Došlo mi, že odpovídá na výzvu Tur-Kam.

Vystoupila mu vstříc a na chvíli nastala krátká výměna. Pak si válečník sundal svou čidlovou helmu a podal ji Tur-Kam. Pozorně si ji prohlížela.

"Veliteli! Tohle vyžaduje vaši pozornost."

Připojil jsem se k nim a ona mi helmu podala.

"Zdalo se mi, že se tento válečník pohybuje moc jistě na někoho, kdo se právě učí používat tyto helmy," vyslala ke mně. "Když si helmu prohlédnete, zjistíte, že je upravená, aby se dalo skrz obličejový štít normálně dívat."

Měla pravdu. I když se to nedalo poznat, když měl helmu nasazenou, z tohoto pohledu to bylo jasně vidět.

"Zuře!" Vyslal jsem.

"Ano, veliteli."

"Vyhlás rozkaz. Zastavit veškerý trénink v tomto boxu. Ať si všichni válečníci sejmu své helmy. Ihned."

Poslal jsem helmu kolegům a čekal, až válečníci pod námi splní mé rozkazy. Během chvilky tu stáli všichni s tvářemi obrácenými vzhůru k nám. Postoupil jsem ke kraji vyvýšeného ochozu.

"Ať se mi ihned hlásí trenér tohoto válečníka," nařídil jsem.

"Veliteli," řekla Tur-Kam a tiše si stoupla vedle mne, "pokud dojde k souboji, chtěla bych vás požádat o svolení zastupovat impérium. Tato událost se odráží na všech trenérech a tedy i na mně. Proto bych chtěla požádat o přednost k souboji."

"Já nesouhlasím, veliteli," řekla Zah-Rah a stoupla si po mém druhém boku. "Tento válečník patří do mého útočného

týmu. Pokud někdo dostane přednost, měla bych to být já."

"Vaše názory budu mít na paměti," odpověděl jsem. "Vrat' se na svá místa."

Zatímco plnily můj rozkaz, přibližovala se k nám trenérka. Vzal jsem si helmu od Raht a podal ji trenérce.

"Prohlédněte si tuto helmu," rozkázal jsem jí.

Uchopila ji a zblízka si ji prohlédla.

"S vaším svolením, veliteli," dovolila se mě.

Stoupila si na okraj ochozu a kývla na jednoho válečníka pod námi, asi na svého zástupce.

Čekali jsme na válečníka, který k nám dospíchal. Situace byla docela vážná. Trenéři tvoří privilegovanou podskupinu válečníků, ale své místo nemají zadarmo. Jsou zodpovědní za všechno, co se během tréninku odehrává.

Přidal se k nám ten další válečník a trenérka mu beze slova podala helmu. Krátkost jeho prohlídky na mě ani na trenérku nijak nezapůsobila.

"Co mi k tomu povíte?" zeptal jsem se.

"Nic, veliteli," odpověděla trenérka.

Její pomocník se chystal postoupit kupředu, ale trenérka mu v tom rukou zabránila.

"Za tuto část tréninku nesu zodpovědnost já," pokračovala, "a proto jsem připravená se zodpovídat k jakémukoli prohřešku, který by vyšel najevo."

"Obrat' se k válečníkům," řekl jsem.

Zaváhala, ale pak se otočila a postavila se na okraj ochozu.

Zvýšil jsem hlas, aby mě slyšeli v celém boxu.

"Byl jsem upozorněn, že pokroky ve vašem tréninku, kterému jsem dnes nahlížel, se někdo snažil zfalšovat.

Kdybychom na to nepřišli, myslel bych si, že jste připraveni lépe, než je tomu doopravdy, a mohl bych vás povolát do války dříve, než byste byli opravdu připraveni. Kdyby se tak stalo, nepřítel by vás tvrdě porazil. Impérium by prohrálo válku s mravenci a my bychom byli příliš zděcimováni, než abychom mohli čelit dalšímu útoku."

Ukázal jsem na trenérku.

"Za tuto část tréninku je zodpovědná tahle válečnice. Zanedbání její povinnosti nemělo povahu odlišného názoru či urážky jednotlivce, skupiny nebo kasty. Je to přímá hrozba impériu."

Dal jsem signál Zurovi. Jeho vylepšený palcát sklouzl z výstroje a jediným hladkým pohybem jí uštědřil ránu. Její tělo se zřítilo z ochozu a sklesle dopadlo na podlahu pod námi.

"Neumírá jako Tzen a válečník v souboji nebo ve službách impéria, ale jako nepřítel a hrozba naší existence."

Otočil jsem se a za doprovodu své posádky jsem pokračoval v obchůzce.

Když jsme vstupovali do dalšího tréninkového boxu, slyšeli jsme za sebou opatrné zvuky válečníků vracejících se ke svým tréninkům.

...

Kapitola pátá

"...Zavrhlí jsme možnost, že by mravenci dříve využívali jedovatý plyn nebo kyselinové spreje. Přestože jejich technologie na tato zařízení stačí, nezaznamenali jsme dodneška jejich použití nebo vylepšování."

Ze všech mých povinností se mi nejvíce protivila hlášení se zástupci vědců. Bez Zurových rad jsem se při těchto příležitostech necítil úplně ve své kůži. Omlouvala ho jeho práce s náhradní armádou. Bohužel jsem ale tím pádem zůstal s vědci sám a musel jsem se s nimi nějak domluvit.

"Stále se snažíme najít prostředky, jak narušit mravencům jejich komunikaci, ale vypadá to, že do vašeho odletu příslušný rušič nedokončíme. Ale aspoň jsme vyvinuli účinná protiopatření, která si poradí s paralyzujícími paprsky."

Ukázala na postranní stůl, kde leželo malé ploché zařízení.

"Nosí se připevněné na hrudi a praktické testy prokázaly, že účinek paralyzujících paprsků vynuluje. Technici na nich nyní pracují, aby je mohli v budoucnu vydat do oběhu."

"Už jste přesně určili sílu paralyzujícího paprsku?" přerušil jsem ji.

"Ne," odpověděla vědkyně. "Zdá se, že závisí na množství energie dodané do zbraně."

V mysli jsem si poznamenal, že musím požádat všechny členy posádky transportu, aby tato zařízení používali.

Kdyby byli vůči paralyzujícím paprskům imunní válečníci na planetě, ale mravenci by je mohli využít proti členům kroužícího transportu, nebylo by to zase tak moc platné.

"Neustále nepřímě pozorujeme raketoplán, který se nachází v mraveništích," pokračovala vědkyně. "Nezaznamenali jsme žádné zvuky nebo jiné známky toho, že by se na něm pracovalo nebo něco upravovalo. Předpokládáme tedy, že mravenci ještě stále používají primitivní loď, kterou jim původně věnovali naši předci. Jakmile začne konečný útok, naše ozbrojená loď zajistí, že žádný mravenec neuteče."

"Jejich raketoplán funguje na stejnou energii jako jejich zbraně?" ptal jsem se.

"Přesně tak."

"Pak by tedy vysávače energie, které dokončili technické, měli použití raketoplánu znemožnit, ne?"

"Vysávače energie sestavili technici nezávisle na nás," poukázala vědkyně. "Dokud jejich principy vědci nevyzkouší a nepotvrdí, nechtěla bych se k jejich spolehlivosti vyjadřovat."

"Provedete tyto potvrzující testy do odletu mé armády?"

"Nevím, jak moc je tento vynález důležitý, veliteli. Zjistím to a ihned vás budu informovat."

"Dobrá. Co máme dále ke zkontrolování?"

"To je z programu hlášení všechno, veliteli. Máte nějaké otázky?"

Pečlivě jsem si svou odpověď promyslel. Po několika minutách jsem řekl:

"Mohl bych se zeptat na něco, co s touto misí nesouvisí? Na věc, která se netýká válečníků a bojování?"

"Jistě, veliteli. Dostala jsem za úkol vás informovat o čemkoli. Rozsah informací tedy není stanoven."

Než jsem svou otázku vyslovil, pečlivě jsem ji zvážil.

"Mohla byste se vyjádřit k tomu, jestli má nebo nemá čas nečinnosti, který nyní někteří z nás zakoušejí, nepříznivý vliv na impérium?"

Vědkyně naklonila svou hlavu a šlehla ocasem.

"Mohl byste mi svou otázku nějak upřesnit, veliteli?"

Začal jsem nervózně přešlapovat. Nejsem zvyklý své myšlenky vysvětlovat vědcům.

"Od té doby, co jsem se vrátil z poslední mise, čím dál tím více si v impériu všímám jistých změn. Většinou jsem se jimi nezabýval, protože na mě nebo na výkon mých povinností neměly přímý dopad. Nedávno se ale přihodilo něco, co jsem pro možné důsledky nemohl přehlédnout."

"Co se stalo?" zeptala se.

"Podrobnosti nejsou důležité. Šlo o úmyslný podvod."

"Podvod? To mi nepřipadá logické."

"Mí zaměstnanci ho odhalili v mé přítomnosti," zdůraznil jsem. "Promyšlené zfalšování výkonů při tréninku. Já se ptám, jestli jde o problém rozšířený po celém impériu, nebo jestli se jednalo o samostatný případ?"

Čekal jsem, až otázku zváží.

"Žádné podobné případy nám nikdo neoznámil, veliteli," řekla konečně, "přesto nemohu tvrdit, jestli tomu tak je proto, že se prostě nestaly, nebo že je nikdo nepovažoval za důležité."

"Nepovažoval za důležité?" Přestože jsem si slíbil, že se budu kontrolovat, má hlava počala klesat. "Takové zfalšování může být vykládáno jediné jako přímá hrozba impériu."

"Vaše logika mi není jasná, veliteli."

"Kdybych tomu podvodu býval uvěřil, mohl jsem svou armádu předčasně vyslat do akce."

"A udělal byste to?"

Začal jsem šlehat ocasem.

"Vysvětlíte mi svou otázku," požádal jsem ji.

"Přesně jste řekl, že byste svou armádu býval vyslal," odpověděla vědkyně. "Tak jsem se ptala, jestli byste to opravdu udělal. Kdybyste podvod neodhalili a uvěřili tomu, co jste viděli, oznámili byste hned na velitelství, zeje vaše armáda připravená na bitvu?"

"Jistěže ne," odpověděl jsem. "Trénink armády má ke svému dokončení ještě daleko. Do našeho plánovaného odletu zbývá hodně času a je povinností mou a mých zaměstnanců, abychom zajistili co nejlepší využití zbývajících času."

.Pak tedy sám přiznáváte, že ta příhoda nebyla důležitá."

"Vy jste to vůbec nepochopila," řekl jsem.

"Asi ne, veliteli. Mohl byste mi to vysvětlit?"

Odmíchl jsem se, abych si to srovnal v hlavě.

"Jako velitel kasty válečníků musím dávat pozor na důsledky, které by mohly nastat ze stávající situace. Musím se zabývat tím, jak se věci skutečně mají, a ne jenom nějakými potvrzenými skutečnostmi."

"Veliteli, vy se snažíte vysvětlit vědci, jak je důležité přihlížet ke skutečné podstatě věcí?"

Zmlkl jsem, protože jsem si uvědomil, že má pravdu a že jsou mé snahy zatím bezvýsledné. Odmíčka se natahovala, jelikož jsem hledal nějaký jiný způsob vyjádření své otázky.

"Veliteli," řekla nakonec vědkyně, "mohla bych se na něco zeptat já?"

"Jistě," odpověděl jsem.

"Kolik líhní jste už přežil?"

Nechápavě jsem naklonil hlavu.

"Cože?" zeptal jsem se.

"Kolik už proběhlo líhní od té vaší?"

"To přesně nevím," přiznal jsem. "Má kariéra začala, ještě když impérium sídlilo v Černých bažinách. V těch dobách se počet a četnost líhní tajily, zvláště takovým řadovým válečníkům jako jsem byl já."

"A víte, proč to bylo nutné?"

"Ano. Před nynějším bojem jsme v jednom období podstoupili tři války a náš nepřítel, denní plovák, nejenže byl inteligentní, ale dokonce dokázal rozluštit naši řeč. Informace o líhních se nerozšiřovaly, aby nemohl nepřítel nutit nějakého chyceného válečníka, aby mu to prozradil. Měli jsme mezi válečníky takový axiom, že jediný způsob, jak si být jistý, že válečník při mučení nepromluví, je, že nebude mít o čem mluvit."

"Ale," trvala na svém vědkyně, "od té doby jste se na líheň mohl normálně zeptat. Na kolik líhní si tedy vzpomínáte?"

"Takovými věcmi jsem se nikdy nezabýval," řekl jsem. "V první řadě jsem se naučil bez takových informací žít a také jsem se nikdy nedostal do situace, která by mě přesvědčila o jejich nezbytnosti."

"Veliteli, má vlastní kariéra začala tady, na koloniální lodi, po válce s vosami. Přestože jsem to nikdy nesledovala nijak podrobně, já osobně vím, že od mé líhne už proběhlo přes třicet dalších. Z toho asi odhadnete, že -"

"Nechápu, proč se takovými otázkami zabýváme," přerušil jsem ji. "Na co se to snažíte přijít?"

Ted' se zase na chvíli odmlčela ona, než odpověděla.

"Veliteli," konečně pokračovala, "mí kolegové z kasty mě považují za starou a inteligentní. Přesto toho o životě v Černých bažinách vím velice málo, a abych získala informace o válce s denními plováky, které vy snadno vysypete z rukávu, já bych se musela podívat na informační pásky."

"Mé veteránské postavení nepochybně hrálo při kandidatuře největší roli, jestli máte na mysli tohle," napověděl jsem jí

netrpělivě.

"A ještě něco navíc, veliteli. To totiž znamená, že se vaše postoje zformovaly a prosadily v době, která se od dnešních válečníků naprosto liší."

"Vy snad chcete zpochybnit mou kvalifikaci jako velitele kasty válečníků?" řekl jsem.

"Ne tak docela," řekla váhavě. "Vyslechněte mě, veliteli. Pokud mám správné informace, současné bitevní plány počítají s přežitím šedesáti tří až devadesáti dvou procent zúčastněných. V dřívějších válkách impéria nebylo vítězství vůbec jisté. To by mohlo objasnit vaše potíže s porozuměním logickým procesům nových líhni."

"Cože?"

Stále více jsem si uvědomoval, kolik času už trávím tímto rozhovorem. Myslel jsem si, že na svou otázku dostanu krátkou odpověď, a zatím se to vyvíjelo v dlouhou konverzaci.

"Potomci nových líhni cítí bezpečí, jaké vy jste nikdy nezažil, veliteli. Zatímco vás učili, že impérium si není jisto žádnou válkou, mladší válečníci jsou silně přesvědčeni, že impérium přežije. Jako takoví chtějí oproti vašim možnostem zůstat v impériu. Tím ovšem nechci říci, že si nejsou vědomi důležitosti nadcházející války s mravenci. Jsou to pořád Tzenové a válečníci a nikdy by vědomě nedělali něco, co by armádu oslabilo. Mají ale také zájem na svých rolích po bitvě a jako takoví se jistě snaží udělat na nadřazené ten nejlepší dojem, v tomto případě na vás."

Rozhodl jsem se, že je čas tuto diskuzi ukončit.

"Vaše poznámky a postřehy jsou pro mě opravdu moc užitečné," řekl jsem formálně. "Musím být na pozoru, abych se přesvědčil, že tento nový pocit bezpečí neohrožuje přípravy jednotek na válku."

"Ale veliteli -" začala vědkyně.

"Mé povinnosti si mě žádají také jinde," přerušil jsem ji. "Jako vždycky jste vy, vědci, prokázali svou nepopíratelnou hodnotu coby podpora válečníků a impéria."

Otočil jsem se a odkrčel, protože by se ke svému projevu jistě chtěla vrátit. Po cestě jsem se peskoval za to, že jsem se pokoušel položit vědci neobvyklou otázku. Jak jsem čekal, odpověď byla záhadná a nevztahovala se přímo k dané otázce.

Rozhodl jsem se, že už na taková hlášení bez Zura chodit nebudu. Možná mu tuto část příprav úplně přenechám. Mou povinností je připravit armádu na válku a ne podstupovat nějaké slovní hrátky s vědci.

Kapitola šestá

Třírozměrné promítací mapy představovaly malý zázrak. Jejich vznik umožnila úprava zařízení nouzově sestaveného našimi techniky na poslední misi. Původně sloužilo jen k rozeznání přítomnosti nějaké podzemní dutiny třeba jako jeskyně nebo tunelu. Ukázalo se, že nám tento přístroj poskytl neocenitelnou pomoc při sestavování naší obrany, protože nás předem varoval, když se mravenci pokoušeli vyhloubit tunel k pevnosti.

Nová úprava tohoto přístroje ale také představovala skvělou pomůcku i při našich útocích. Nová zařízení, místo aby pouze označila existenci tunelu, určila také jeho velikost a hloubku pod povrchem země. Stačilo tedy, aby průzkumný letoun vybavený touto pomůckou několikrát přeletěl nad mraveništěm a pak už nám mohl přinést mapu tunelů a jeskyní, ze kterých se skládá celá jejich síť.

Moje posádka právě před jednou z těchto map stála. Shromáždili se před mapou druhého mraveniště, kterou měla na starost Raht.

"Obtížnost útoku právě na tohle mraveniště je zřejmá," řekl jsem na úvod. "Jak vidíte, jedna z komor s vajíčky leží zde, pod tímto jezerem."

Ukázal jsem to místo na mapě.

"Svolal jsem toto setkání, abych se s vámi poradil o vzniklém problému, tedy spíše o problému, který se nepodařilo odstranit. Technická zpráva týkající se nejnovějších pokroků říká, že vodotěsné vrtné celky nestihli dokončit. Ba co více, jejich nynější časový rozvrh na dokončení tohoto úkolu sahá daleko za náš předpokládaný odlet. Znamená to tedy, že původní plán, kdy jsme se do komory s vajíčky chtěli provrtat přímo, nemůžeme uskutečnit. Jestli chceme při našem útoku uspět, musíme vymyslet a uskutečnit nový plán."

Čekal jsem, aby mohli problém zvážit. Raht se naklonila, aby si mapu mohla lépe prohlédnout. Uvědomil jsem si, že si tím vlastně jen pomohla, aby se jí lépe přemýšlelo, protože tuto mapu už dávno umí z paměti.

"Veliteli," začala Zah-Rah, "předpokládám tedy správně, že jednotka bude muset do tunelů proniknout z jednoho z ostatních vrtů? Jestli ano, bylo by logické se tam dostat odtud, jelikož je to nejbližší k našemu operačnímu cíli."

"Mohu, veliteli?" požádala o slovo Raht.

"Jistě, Raht."

"Takhle to nelze provést, Zah-Rah," začala. "Budou se tam muset dostat jedním z těchto tunelů. Naše současné plány počítají s tím, že se tyto dva tunely zničí pomocí bucharů. Kdybychom to neudělali, mohli by mravenci vyslat podpory na ochranu královny komory, zde."

"A mysleli jste také na to, že bychom mohli vytvořit své vlastní tunely?" navrhl Heem.

"Jak?" Žádal jsem o vysvětlení.

"Je známo, že při stavbě tunelů využívají mravenci studených paprsků. Protože studené paprsky také máme, napadá mě, že bychom je mohli použít stejným způsobem. Kdybychom vrtnou šachtu spustili třeba tady, mohli bychom se pak pomocí studených paprsků horizontálně provrtat až ke komoře s vajíčky."

Zvážil jsem jeho návrh. Takové řešení problému mi přišlo účinné a důmyslné. Už jsem se k tomu chtěl vyjádřit, když jsem si všiml, že si Zur prohlíží informační pásky.

"Chtěl bys k této diskuzi něco dodat, Zuře?" zeptal jsem se ho.

"Chvilíčku, veliteli. Vzpomněl jsem si... ano, tady je to."

Než pokračoval, prostudoval si pásku.

"Lituji, ale v této situaci nebude horizontální tunelování možné."

"Proč?" ptal se Heem.

"Je sice pravda, že k vytváření tunelů používají mravenci studené paprsky, ale jenom jako pomůcku ke svým vlastním schopnostem. K postavení tunelu nestačí jen jeho prokopání. Musí se také něčím zpevnit, aby se ne-zhroutil. Tohoto vyztužení dosahují mravenci určitou formou cementu, který dělají ze svých slin. To ale my nedokážeme a kdybychom se pokoušeli postavit tunel bez jeho zesílení, dopadlo by to katastrofálně."

"A co když ten tunel povede skrz pevný kámen? To by bylo vyztužení také nutné?" zeptal se Heem.

"To jsem si právě ověřoval na informačních páskách," odpověděl Zur. "Oblast druhého mraveniště je charakteristická sypkou písčitou půdou, ne pevným kamenem."

"Třeba by nám mohli technici vyrobit nějaký cement ve spreji," trval na svém Heem.

"Tuto možnost promyslím," vložil jsem se do toho. "Když si ale uvědomíme, že nás do této tísně dostala neschopnost techniků poradit si se snadným požadavkem, a zvážíme, kolik času zbývá do našeho odletu, nezdá se mi jako moudré řešení našeho problému spoléhat plně na nějaký nový objev. Budeme muset vymyslet jiný způsob."

"Veliteli?"

"Ano, Zuře."

"A proč bychom měli jezero považovat za překážku, když bychom ho mohli využít?"

"Jak?" zeptal jsem se.

"Víme, že jsou vajíčka citlivá na vodu. Nemohli bychom v tomto případě zkrátka do jezera vypustit jednu z vodních střel, které jsme používali ve válce proti vodním červům? Nastavili bychom ji tak, aby její studené paprsky mířily přímo na dno jezera. Takový útok by zaplavil komoru s vajíčky a naprosto spolehlivě by s minimální ztrátou vojáků vajíčka zničil."

"A co zabrání mravencům, aby vajíčka jedním z tunelů přemístili?" zeptal se Kah-Tu.

"Okolní připojené tunely zničíme buchary," odpověděl Zur.

"Jak ale vodní střela přesně určí místo, kam namířit své paprsky?" poznamenala Tur-Kam.

"Komora je dost velká, přesné zamíření nebude třeba," opáčil Zur.

"S tím nesouhlasím," utrousil Heem. "Ve válce s vodními červy jsme zjistili, že je ve vodě účinnost studených paprsků částečně omezená. Ve skutečnosti není jisté, jestli by paprsek i s přesným zaměřením dokázal komoru prolomit."

"Veliteli?"

"Ano, Raht?"

"Myslím, že jsem na to přišla. Místo abychom povrchovými přístroji zničili oba tunely, mohli bychom zbourat jenom tenhle. Pak bychom mohli cestu vedoucí ke komoře s vajíčky využít z blízkého vrtu."

"Jak jsi před chvílí poukázala, Raht, ohrozilo by to náš útok na královninu komoru."

"Toho jsem si vědoma, veliteli. Navrhuji, abychom po dosažení této části tunelu použili studené paprsky a minigranáty a zboursali cestu za sebou, čímž bychom tam znemožnili mravencům přístup."

Nenamáhal jsem se podotknout, že by to spolehlivě ucpalo jednotce ústupovou cestu. Když Raht ten plán navrhovala, jistě si to uvědomila.

"Myslíš, že byste mohli s postačujícím počtem válečníků tunel přetnout a neporušit komoru s vajíčky?" zeptal jsem se.

"Tak zní můj plán, veliteli. Kdybych zjistila, že máme moc velké ztráty na to, abychom spolehlivě úkol dokončili, vydám rozkaz k prolomení stropu komory pomocí zbraní. Jak poukázal Zur, zaplavením komory bude úkol dokončen, a to by mělo jít lépe provést zevnitř než z jezera."

Pokud zde byly nějaké pochybnosti, že je návrh Raht sebevraždou, tenhle poslední dodatek je rozehnal.

"Dobrá," řekl jsem. "Uvědomuješ si, že by tohle mohlo hrát rozhodující roli, jestli naši bitvu na této planetě vyhrájeme nebo prohrajeme. Očekávám tedy, že si pečlivě rozmyslíš, které válečníky na tuto misi vyšleš a zvláště jakého velitele."

"Mám v úmyslu vést tenhle tým osobně, veliteli," odpověděla.

"Jak si přeješ," řekl jsem jí. "Klidně si svou posádku můžeš vybrat z jiných útočných týmů. Jak uznáš za vhodné."

Kdyby se naskytly nějaké spory týkající se něčí dostupnosti pro tuto misi, vypořádám se s nimi osobně."

Přejel jsem shromáždění pohledem. Nikdo nesklo-nil hlavu ani jinak nedal najevo, že by do mého rozkazu chtěli začlenit nějaké výjimky. To bylo dobré. Raht je výjimečná válečnice a její ztráta by se nás dotkla. Nechtěl jsem, aby se obětovala zbytečně. Jestli tenhle konkrétní útok nevyjde, nebude to kvůli tomu, že by ostatní velitelé týmů nechtěli pro tuto akci uvolnit důležité válečníky.

"Tímto je naše setkání u konce," řekl jsem. "Vraťte se ke svým trénujícím týmům a pamatujte, že nám do odletu zbývá už jen krátká doba. Zuře, chtěl bych si s tebou promluvit."

"Jistě, veliteli."

Počkali jsme, až z místnosti všichni vypochoďují.

"Zuře," promluvil jsem konečně, "chci, abys mi vysvětlil něco, čeho jsem si všiml při kontrole seznamu vybavení, které se připravuje k nalodění na transport. Proč požadujeme dva různé typy raketoplánů?"

"Jedna loď se používá k dopravě mezi zemí a vesmírem. Podobná nás vyzvedávala při poslední misi, veliteli," řekl Zur.

"Druhý typ v současné době využíváme k přepravě mezi jednotlivými moduly koloniální lodě. Pouze tento typ, jež si povežeme, bude vybaven k pronásledování mravenců, kdyby se snad pokusili utéct ve svém raketoplánu."

"Copak k oběma účelům nelze využít stejných lodí?" zeptal jsem se.

"To nejde, veliteli. Těžká výzbroj pozemních raketoplánů se neslučuje s potřebnou manévrovatelností pronásledovacího raketoplánu. A kromě toho byl vydán rozkaz, že pozemní lodě budou řídit technici a pro-následovací válečníci."

"Už si vzpomínám," řekl jsem. "Tenkrát mi ten rozkaz připadal logický. Technici jsou o hodně víc zvyklí řídit raketoplány než válečníci. Přirozeně tedy tento úkol dostanou oni, ne my."
"V tomhle případě zahrnuje řízení lodí přímou bitvu s nepřítelem," poukázal Zur. "To patří mezi povinnosti válečníka."
"Dobrá, už nemám dalších otázek, Zuře."
"Když už máme chvíli, veliteli, chtěl bych vám něco říci."
"Povídej."
"Ve vaší nepřítomnosti jsem byl požádán, abych dohlížel na souboj."
"Na souboj? Mezi kým?"
"Mezi dvěma trenéry... vlastně to ani nebyli trenéři, jen pomocný personál. Jednoho z nich si možná budete pamatovat, je to zástupce trenérky, kterou jste potrestal."
"Proč chtěli souboj?" zeptal jsem se.
"Neřekli mi to a já jsem se neptal. Ten zástupce z toho vyšel jako vítěz a zdál se být spokojený, že je ta příhoda za ním."
"Myslíš, že by z toho mohly být nějaké potíže, Zuře?" zapochyboval jsem.
"Ne, veliteli. Jen jsem si myslel, že byste o tom měl vědět."
"Budu si to pamatovat," řekl jsem. "Teď se můžeš vrátit ke svým povinnostem."
Když odešel, snažil jsem si vzpomenout, co jsem se ho ještě chtěl zeptat. Ať už to bylo cokoli, vypadlo mi to z hlavy.

Kapitola sedmá

Zase jsem byl nucen čekat. Buď se u mě při tom všem shonu ve službě na koloniální lodi snížila tolerance času nečinnosti, nebo se zrychlil můj metabolismus. Každopádně jsem přišel na to, že se mi čekání líbí ještě méně než při předešlých úkolech.
Nacházel jsem se na jednom z transportů, které zrovna obíhaly po orbitu cílových planet. Týmy Zah-Rah a Kah-Tu sdílely jednu loď. Tur-Kam a Heem se svými jednotkami druhou. TýnÍ Raht a Zurova náhradní armáda se nalodily na mou kontrolní loď.
Až dosud mise probíhala celkem hladce. Hlášení a informace od našich průzkumníků nepoukazovaly na žádné znatelné změny mravenišť. Velitelé obdrželi konečná hlášení, která právě předávali jednotlivým týmům. Zdroje energie a vysávače úspěšně přistály a skvěle fungovaly. Měl jsem být potěšený a spokojený. Nebyl. Zmocnila se mě netrpělivost.
Nezdálo se, že by Zurovi nějak vadilo zpoždění, když se mnou čekal v kontrolním oddělení. Místo aby svou posádku zatěžoval posledními hlášeními, rozhodli jsme se, že jim v případě jejich účasti poskytneme nejnovější informace a pak už jen data, která se týkají jejich konkrétního úkolu.
Zur zatím stál nehybně jako socha před řadou obrazovek a o ubíhající čas se evidentně nestaral. Přemýšlel jsem, jestli náhodou nepřišel na nějakou zvláštní podobu spánku, do kterého by mohl upadat v takovýchto případech. Už jsem se ho skoro zeptal, ale v poslední chvíli jsem si to rozmyslel. Kdyby na to opravdu přišel, nebylo by ode mě slušné přerušovat ho v polospánku vyjma případů, kdy by to nutně vyžadovaly okolnosti.
Rozhodl jsem se ještě jednou projít nové rozkazy z velitelství. Ne z nutnosti, ale spíše proto, že jsem chtěl něco dělat. Technici konečně dodělali vodotěsný vrtný celek. Už vyrobili i cementový sprej, o který jsme žádali. Bohužel ani jedna z těchto věcíček nebyla k mání před naším odletem z koloniální lodě.
Přestože jsem nechápal, proč se velitelství obtěžovalo s posíláním takových zpráv, zapřemýšlel jsem o tom. Než jsem dosáhl nynějšího velitelského postavení a tím se k takovým rozkazům vůbec dostal, neuvědomoval jsem si, kolik času při cestování vesmírem uplyne. Připadalo mi skoro neuvěřitelné, že od našeho odletu z koloniální lodě už stihli vycvičit a vyslat dvě, možná tři letky válečníků.
Díky tomu jsem si také uvědomil, jak pošetilá je složitost koordinace objevující se v mé práci oproti úkolu velitelství, které musí sjednotit veškerou sílu impéria a zorganizovat jeden obrovský útok na mravence.
Díky tomu jsem si také vzpomněl najeden nevyřešený problém, který jsem dříve odložil na dobu, kdy nebudu mít co dělat a budu ho moci pořádně prostudovat.
"Zuře?"
"Ano, veliteli."
"Kolik líhní už jsi zažil?"
Na chvíli se odmlčel, než odpověděl.
"Nejsem si jistý, jestli vaší otázce rozumím, veliteli."
"Kolik bylo provedeno líhní od začátku tvé kariéry?" vysvětlil jsem mu.
Zase jsem prožíval ten podivný pocit jako při minulé konverzaci na toto téma.
"To nevím," odpověděl Zur. "K čemu je tahle informace dobrá?"
"Na koloniální lodi jsem požádal jednu vědkyni, aby se vyjádřila ke změnám v impériu. Zdálo se, že tato odpověď hrála ve vysvětlení velkou roli. Její přednášku jsem nepochopil a doufal jsem, že bys mi ten rozbor mohl vysvětlit."
Zur si to chvíli rozmýšlel.
"Vy si připadáte staromódní, veliteli?" zeptal se konečně.
"Proč?" zeptal jsem se.
"Zdá se vám stále těžší se dohodnout s jinými válečníky a pochopit jejich motivace?"
"Vědkyně se mě tenkrát ptala na to samé," odvětil jsem. "A když jsem chtěl vědět, jestli tím myslí mou kvalifikaci coby velitele, odpověděla záporně."
"Tak to nemyslela," vysvětlil mi Zur. "Jen poukazovala na to, že jste jiný - ne nekvalifikovaný, prostě jiný."

"Mohl bys mi to vysvětlit?"

"Od dob, kdy začala vaše a má kariéra, se impérium změnilo. Já jsem si toho vědom a vy jistě také, i když ty odlišnosti nemůžeme přesně pojmenovat. Dnešní válečníci přemýšlejí a jednají jinak než vy nebo já. Všimněte si, že neříkám lépe, ale jenom jinak."

Když na kontrolním panelu zazářilo červené světélko, oba jsme se obrátili. Byla to kontrolka naší lodě. Raht je připravená.

"Ta změna mi nevadí," pokračoval Zur, "ale ani se nesnažím se změnit. Já jsem tím, kým jsem, a zkrátka věřím, že impérium najde nějaký úkol, pro který se bude hodit válečník mého postavení a schopností. Je sice možné, že přijde čas, kdy má použitelnost klesne, ale já jsem přesvědčený, že se někdy v budoucnu opět najde příležitost a já budu probuzen z hlubokého spánku."

"Jak si představuješ budoucnost?" nadhodil jsem.

"Jak víte, tzenovské zabíjení ani ničení se neobejde bez potíží," řekl. "I kdyby se útok na mravence povedl a zničili bychom posledního člena koalice, velitelství se svých válečníků nevzdá. Ať už se do cesty naší kolonizace postaví nějaký dosud neobjevený druh nebo se, jak říkávala Tzu, vyvine mýtická rasa inteligentních teplokrevníků, každopádně to bude znamenat hrozbu impériu. Takové jsou zákony přírody. Stejně jako koalice našla přirozeného nepřítele v nás, my se zase třeba setkáme s přirozeným nepřítelem, který bude chtít srovnat své síly s našimi. Ten den nás probudí. A proto se nemusíme bát, že už nás nebudou potřebovat."

Chvilku jsem o tom přemýšlel.

"Musím se přiznat," řekl jsem nakonec, "že jsem si nikdy nemyslel, že bych se dožil okamžiku, kdy bych se k ničemu nehodil."

"Na vašem místě bych se tím nezabýval, veliteli," odpověděl Zur. "V mnoha věcech jste se změnil mnohem pohotověji než já."

"Jak to?" zeptal jsem se.

"Ta změna byla patrná na první pohled, veliteli," prohlásil Zur. "Jestli vás povýšili díky té změně, nebo jste se změnil, abyste to místo dostal, je vedlejší. Ta změna tu každopádně je."

"Já jsem si jí nevšiml," řekl jsem.

"To proto, že se nedíváte sám na sebe. Byly doby, kdy jste znal důvěrně každého válečníka ve vašich službách. Považoval jste to za velice důležité pro vykonávání svých povinností. Pochybuji, že nyní znáte alespoň jména zástupců vašich velitelů útočných týmů. Chci vás ale upozornit, že to v žádném případě nemyslím jako kritiku. U velitele je jistá objektivita nutná. Ale od vašich dřívějších způsobů je to značný rozdíl."

Rozsvítilo se drahé světélko. Loď Tur-Kam a Hee-ma je připravená. Už máme to čekání skoro za sebou.

Zur chtěl pokračovat, ale rukou jsem mu naznačil, aby zůstal zticha. I když jsme jeho myšlenkami zajímavě vyplnili volný čas, nechťel jsem se před blížící bitvou nijak rozrušovat.

Třetí světélko zůstalo zhasnuté.

Napadlo mě, jakou ironií by bylo, kdyby poslední útok proti koalici selhal kvůli rozbitému signálnímu světlu.

Pořád zůstávalo zhasnuté.

Přemýšlel jsem, jestli bych neměl povolat nějakého technika, aby se na to podíval. Už jsem se chtěl poradit se Zurem, když se třetí poslední světlo rozsvítilo. Celá armáda byla připravená.

S nuceným klidem jsem dal signál k útoku a tím začala poslední válka.

Kapitola osmá

Chvilku trvalo, než se monitory spustily. Jako první krok našeho útoku jsme vypustili letouny, jak staré jednomístné, tak nové typy pro tři válečníky.

Kamery připevněné vespod letounů nezačaly vysílat, dokud stroje nevzlétly k útoku. Mohl jsem vše sledovat na jiných obrazovkách, které začaly snímat v momentě, kdy se letouny oddělily od transportu. Raději jsem si ale chvilku počkal, než abych jejich volný pád k planetě sledoval z tolika rozmanitých pohledů.

Tyto obrazovky obklopovaly mraveniště tak, aby se jejich pohledy vzájemně nepletly. Zur a já jsme se na ně tiše dívali, když se jedna po druhé rozbíhaly k životu.

"Tady Heem, veliteli," přišla zpráva. "U letounu Číslo čtyři nefunguje kamera."

"Rozumím," odpověděl jsem.

Díky novým vědeckým vylepšením byla zpráva normálně slyšet. Aby ulehčili námahu planetárním velitelům, vynalezli vědci zařízení, které dokázalo přeměnit telepatický vzkaz přenášený zesilovačem na skutečný zvuk a naopak. I když posílali planetárnímu veliteli vzkazy jen velitelé útočných týmů, při takovém útoku, jakým byl téměř, přicházelo nespočetné množství natolik složitých zpráv, že tohle nové zařízení představovalo obrovskou pomoc.

Nevšímal jsem se té jediné tmavé obrazovky a sledovali jsme ostatní. Jako první úkol dostaly letouny uzavřít mraveniště pomocí výbušnin tak, aby se zhroutily tunely vedoucí ke vchodům a ještě v jejich okolí. Současně s touto akcí měli ještě válečníci spustit rušiče komunikace. Já osobně jsem tomuto vynálezu moc nevěřil, ne proto, že bych pochyboval o jejich účinnosti, ale protože jsme neměli možnost vyzkoušet, jestli fungují správně či ne. Tmavá obrazovka podala dostatečný důkaz, že ne všechna zařízení jsou tak spolehlivá, jak nás technici ujišťují. Rušiče jsme sice stejně použili, ale protože v bojové situaci je komunikace životně důležitá, musí se přijít na jakoukoli možnost, že by se nepřítel informace pokoušel shromažďovat a koordinovat. Zkrátka jsem se na ně ve svých plánech nespolehl.

"Tady Tu-Kam, veliteli. Vrtné celky jsou na zemi a fungují."

"Rozumím."

Tak to bychom měli od čtvrtého mraveniště. Zkontroloval jsem obrazovky, abych mohl operaci odsouhlasit. Čtvrté

mraveniště mělo k uzavření pouze tři vchody, takže čtvrtá skupina útok logicky začne.

"Tady Heem, veliteli. Vrtné celky jsou na zemi a fungují."

"Rozumím."

Páté mraveniště. Spěchal jsem k obrazovce, abych to viděl na vlastní oči. Tohle byl docela těžký úkol. Jak už jsem poznamenal, kamery byly připevněné na letounech, které se v současné době stále někde pohybovaly.

Zatímco přistávaly vrtné celky, letouny na určená místa shazovaly buchary, což vyžadovalo přesné manévrování. Na obrazovkách se ztraceně často míhaly detailní záběry svištících letounů, které se snažily dokončit svou misi.

Okolo bucharů jsme vedli debaty, jestli je máme shodit před, nebo zároveň s vrtnými celky. Kdybychom je spustili dříve, dostaly by letouny na manévrování více času. Raději jsme je ale shodili současně, abychom tak mravencům poskytli co nejméně času na protiútok.

"Tady Zah-Rah, veliteli. Vrtné celky jsou na zemi a fungují."

"Rozumím."

První mraveniště. Doufejme, že jsou teď mravenci naprosto zmatení. I kdyby náš útok předpokládali, neměli by předem znát jeho povahu. Bez předchozí znalosti vrtných celků by bývali očekávali přímý útok na tunely.

Zasypání povrchových tunelů a zboření mnoha dalších by do jejich obranných plánů mělo vnést nečekané složky.

"Tady Raht, veliteli. Vrtné celky jsou na zemi a fungují."

"Rozumím."

Druhé mraveniště! Tady něco nehrálo. Třetí mraveniště se mělo hlásit před druhým.

"Kah-Tu!" vyslal jsem.

"Ano, veliteli."

"Ihned podejte zprávu."

"Na povrchu jsme se střetli s neočekávaným odporem, veliteli. Mravenci si prokopávají na povrch nové díry stejně rychle, jako je my zasypáváme."

Kaleidoskop pohledů na obrazovkách to potvrdil. Přes všechny snahy letounů se mravenci hrnuli na povrch a rozptylovali se okolo.

"V této oblasti je sypká půda, veliteli," informoval mě Zur. "Pochybuji, že ten protipohyb budeme schopni úspěšně zastavit."

"Pospěšte si tedy se spuštěním vrtných celků," přikázal jsem.

S vosami jsme bojovali o vzdušnou nadvládu. Teď máme možnost dokázat její cenu.

"Zuře!"

"Ano, veliteli."

"Ať jsou tvé jednotky v pohotovosti a pak mi podej zpět zprávu."

"Provedu, veliteli."

Když jsme měli potíže s útokem již takhle brzy, mohli jsme si být jisti, že do jeho dokončení budeme náhradní armádu určitě potřebovat.

Jedna obrazovka zhasla.

První mraveniště! Vyčkával jsem.

"Tady Zah-Rah, veliteli," přišla zpráva. "Letoun spadl."

"Hlášení," rozkázal jsem.

"Důvod nám není znám, veliteli. Letoun shazoval buchary a nezvládl manévrování. Předpokládáme, že to zavinila mechanická porucha."

"Rozumím."

Doufal jsem, že dostanu důvěryhodnější informaci. Mechanické poruchy letounů se stávaly jen zřídka.

"Tady Kah-Tu, veliteli. Vrtné celky jsou na zemi a fungují."

"Rozumím."

Třetí mraveniště. Bitva se nyní rozjela na všech frontách. Prohlédl jsem si monitory. Mravenci se shromažďovali do skupinek a spěchali k vrtným celkům.

"Kah-Tu."

"Ano, veliteli."

"Rozděl své letouny. Ať se polovina přestane pachtit s uzavíráním mravenišť a zajistí střelbu u vrtných celků. Druhá polovina ať si rozdělí práci a pomocí bu-charů zkouší zasypat tunely vedoucí k povrchu z větších hloubek sítě."

"Rozumím, veliteli."

Tohle bude opravdová zkouška tréninku a efektivity jednotky v boji. Jedna věc je drilovat a připravovat se na spuštění bucharů na předem přesně stanovený cíl. Vyhledat si cíl na třírozměrných mapách, přenést si jej do aktuální bojové situace, spustit buchary a úspěšně provést manévry a to všechno uprostřed boje, je ovšem věc jiná.

"Náhradní armáda je připravená, veliteli."

Nevšiml jsem si, že Zur vešel, ale už opět stál po mém boku.

"Rozumím."

"Selhala další kamera?" zeptal se, když si všiml druhé zhasnuté obrazovky.

"Spadl letoun," řekl jsem. "Nepotvrzená mechanická porucha."

"Tady Zah-Rah, veliteli. Spadl letoun."

"Hlášení!"

"Důvod nám není znám, veliteli. Podobná situace jako při první nehodě."

Dva letouny spadly u stejného mraveniště!

"Tady něco nehraje, veliteli," přerušil Zur. "To není logické, aby se porouchaly dva letouny v jedné oblasti."

Jeho tvrzení mi vniklo myšlenku.

"Zah-Rah. Zřítíl se ten druhý letoun ve stejné oblasti jako první?"

Chvilí trvalo, než přišla odpověď. Zah-Rah operovala u jednoho z vrtných celků, takže musela otázku položit zbývajícím letounům.

"Souhlasí, veliteli. Druhý letoun se zřítíl poté, co se pokoušel vypustit náklad nad stejným územím jako první stroj."

"Nařídte posádkám, ať se tomuto místu vyhýbají. Proveďte sonarový průzkum oblasti a ihned mi podejte zprávu."

"Provedu, veliteli."

Podezíravě jsem pozoroval monitory ostatních mravenišť, ale nestaly se žádné podobné nehody.

"Tady Raht, veliteli. Má jednotka je v tunelech a zbořila za námi určenou část. Postupujeme směrem ke komoře s vajíčky. Zatím čtyřicet tři procent ztrát."

"Rozumím."

"Tady Kah-Tu, veliteli. Povrchové vchody zničeny, jak jste přikázal. Odpor už slábne."

"Rozumím."

Vydal jsem se k monitorům, abych se o tom přesvědčil.

"Tady Zah-Rah, veliteli. Sonar v dané oblasti identifikoval stroje. Nemáme ale vizuálně potvrzené."

"Rozumím."

Mé nejhorší obavy se vyplnily.

"Rahm všem útočným týmům," vyslal jsem. "Nepřítel je v podezření, že používá studené paprsky. Může střílet na letouny. Na můj rozkaz mi všechny týmy podají hlášení. Zah-Rah!"

"První mraveniště. Vrtné celky jsou zapuštěné, nebo jsou právě zapouštěny. Proražena jedna komora s vajíčky. Zatím padesát sedm procent ztrát. Možná budou z povrchu na letouny střílet."

^Raht!"

Žádná odpověď.

"Kah-Tu!"

"Třetí mraveniště. Vrtné celky zapuštěny. Proraženy dvě komory s vajíčky a komora královny. Hlášeny útoky studenými paprsky na šachty, ale skončily bez poškození. Zatím ztráty sedmdesát sedm procent."

"Tur-Kam!"

Žádná odpověď.

"Heem!"

"Páté mraveniště. Vrtné celky zapuštěné, nebo jsou právě zapouštěny. Proražena komora královny. Zatím šedesát sedm procent ztrát."

"Podruhé vyzývám Raht."

"Druhé mraveniště. Vrtné celky zapuštěny. Proražena komora královny a dvě komory s vajíčky. Zatím čtyřicet čtyři procent ztrát."

^Podruhé vyzývám Tur-Kam!"

Žádná odpověď.

"Rahm volá velitele čtvrtého mraveniště."

"Zde, veliteli."

"Podejte hlášení o vašem útočném týmu."

Odpověď následovala po krátké odmlce.

"Nic nevíme, veliteli. Náš velitel se s námi od přistání vrtných celků ještě nespojil a nyní nám nejde navázat kontakt."

"Rozumím."

Obrátil jsem se na Zura.

"Vaším cílem je čtvrté mraveniště. Podej svému týmu hlášení, až se bude spouštět."

"Jakou silou bychom měli zaútočit, veliteli?"

"Plnou. Nevíme, jak moc se budou bránit."

"Provedu, veliteli."

Ani jsem ho nesledoval, když se vzdaloval. Vrátil jsem se k monitorům.

Kapitola devátá

"Tady Kah-Tu, veliteli. U třetího mraveniště začíná pršet."

"Rozumím."

Věděli jsme, že by nás po zahájení útoků mohlo zastihnout špatné počasí, ale požádali nás, abychom pokračovali kvůli zajištění koordinace s ostatními planetárními útoky. Alespoň jsme tedy měli štěstí, že jsme chytli špatné počasí pouze u jednoho z pěti mravenišť. Déšť by mohl vážně omezit leteckou podporu a také naše případné stažení a vyzvednutí.

"Tady Mir-Zat, veliteli. Přebírám velení u prvního mraveniště."

"Rozumím."

U prvního mraveniště! Zah-Rah je tedy mrtvá. První... ne, možná druhá ztráta velitele týmu.

"Zuře!"

"Ano, veliteli."

"Podej hlášení!"

"Čtvrté mraveniště, veliteli. Přikázal jsem shodit všechny buchary, abychom se pokusili zničit co nejvíce obranných tunelů."

"Našli jste nějaké stopy po původním útočném týmu?"

"Ne, veliteli. Za chvíli budeme v šachtách. Pak vám nálezy ohlásím."

"Rozumím."

"Tady Raht, veliteli. Naše cílová komora s vajíčky je bráněna studenými paprsky. Máme velké ztráty."

"Budete schopni se dostat k operačnímu cíli?"

"Ano, veliteli."

Zase studené paprsky! Vytvářela se nám tu jistá šablona, ale neměl jsem dost času na její prostudování.

"Tady Heem, veliteli. Dostal jsem zprávy, že mravenci z jedné zničené komory přenášejí vajíčka."

"Okamžitě je pronásledujte. Až je najdete, zničte je."

"Rozumím, veliteli."

Právě zbořené tunely měly mravencům zabránit, aby vajíčka přesunovali. U pátého mraveniště to evidentně nefungovalo. Jestli se mravencům tenhle taktický krok podaří a zachrání nějaká vajíčka před naším útokem, jejich druh přežije a tím bude celá válka prohraná.

"Tady Zur, veliteli. Jsme v šachtách a pokračujeme v úkolu. Proti nám se staví minimální odpor. Našli jsme původní útočnou jednotku."

"Zprávu."

"Útočná jednotka byla bezmocně vydána napospas paralyzujícím paprskům. Mravenci se ručně probourali do šachty. Z původního týmu nikdo nepřežil. Vyčistili jsme šachty od mravenců. Vrtné celky stále fungují a my pokračujeme dál."

"Měli na sobě členové původní jednotky antipaprs-kové štíty?"

"Měli, veliteli. Mravenci své paprsky zřejmě upravili nebo použili nám neznámou zbraň. Náhradní armáda se ale s takovými problémy jako původní tým nesetkala. Možná ta zbraň přestala fungovat díky úspěšnosti vysávací energie."

"Rozumím," odpověděl jsem.

To je ono! Už jsem přišel na odpověď na tu nejasnou šablonu, kterou jsem tušil. Vysávací energie sice uspěly, ale každé mraveniště mělo ještě náhradní energii. Rušiče komunikace asi mezi mraveništi nedovolily koordinaci, takže každé mraveniště stihlo svou náhradní energii před dalším vysátím použít jinak.

První mraveniště s její pomocí zaútočilo na letouny, zatímco druhé využilo na obranu jedné z komor studených paprsků. Třetí mraveniště si také pomohlo studenými paprsky a čtvrté úspěšně vyřadilo ze hry náš útočný tým upravenými paralyzéry. Zbývá tedy...

"Tady Heem, veliteli! Naléhavě! Páté mraveniště vypouští raketoplán!"

"Rozumím."

Teď už víme, na co použilo energii páté mraveniště.

"Rahm všem pilotům raketoplánů! Ihned nastartujte vaše lodě! Zaujměte pozici nad pátým mraveništem."

Netrpělivě jsem čekal, než mi všichni pošlou souhlasnou odpověď.

"Heeme!"

"Ano, veliteli!"

"Podej hlášení."

"Našli jsme tunel, kterým mravenci evakovali vajíčka. Je to nový tunel, který zřejmě postavili během našeho útoku. Vede k místnosti s raketoplánem. Bránili ten tunel ale tak silně, že jsme startu nemohli zabránit."

"Kolik raketoplánů odstartovalo?"

"Jenom jeden, veliteli."

"Stahujte se dál."

"Rozumím, veliteli."

"Rahm veliteli raketoplánu. Máte jediný cíl, opakuji, jedinou raketu. Zastavte ji za každou cenu!"

"Rozumím, veliteli."

Kdyby ta loď s nákladem vajíček uletěla, prohráli bychom a impérium by se octlo ve vážném ohrožení.

"Tady Ar-Tac, veliteli. Přebírám velení u druhého mraveniště."

Násilně jsem své myšlenky odvrátil od přehájecí lodě. Raht je mrtvá.

"Úkol Raht je dokončený?"

"Ano, veliteli. Letouny hlásí, že se rychle snižuje hladina jezera, takže komora s vajíčky je úspěšně zničena. Začínáme se stahovat."

"Množství ztrát?"

"Zatím sedmdesát dva procent, veliteli."

"Rozumím."

"Tady Kah-Tu, veliteli. Všechny cíle v třetím mraveništi zničeny. Zatím osmdesát sedm procent ztrát. Pokoušíme se stáhnout, ale narazili jsme na silný odpor. Se stávajícím počtem se nezvládneme dostat k povrchu. Žádáme posily."

Toho jsem se bál. Špatné povětrnostní podmínky se odrazily na našem ústupu.

"Povolal jsem už celou náhradní armádu. Žádné posily nemáme."

Odpověď následovala po jisté odmlce.

"Chápu. Veliteli. Žádám o svolení, aby se mohly naše letouny vrátit na místo setkání s transportem."

"Povoluji."

"Rozumím, veliteli."

Kah-Tu je mrtvá. Uvědomila si to a snažila se zachránit alespoň část své jednotky.

"Tady velitel raketoplánu, veliteli. Setkali jsme se s raketoplánem mravenců a zničili ho."

"Hlášení."

"Raketoplán asi na souboj nebyl připravený. Naletěli jsme na nízkou oběžnici a tak jsme je odřízli, aby neměli možnost změnit svůj původní startovací kurz. Studené paprsky úspěšně zničily celou loď."

"Vraťte se na transport."

"Rozumím, veliteli."

Vědět, že alespoň nějaká část útoku se povedla bez potíží, bylo uklidňující.

"Tady Mir-Zat, veliteli. Zničili jsme všechny cíle v prvním mraveništi. Začínáme se stahovat. Zatím máme šedesát osm procent ztrát."

"Rozumím."

"Velitel letounu od třetího mraveniště volá velitele. Žádám o svolení, abychom mohli přistát a pomoci útočnému týmu při stahování."

Zamyslel jsem se. Piloti letounů jednotky Kah-Tu asi odmítali její rozkaz připojit se k transportu a místo toho žádali o svolení, aby se mohli pokusit zachránit opuštěnou pozemní jednotku."

"Žádost schválena. Přistáňte ale mimo dosah indikátorů automatické střelby."

"Rozumím. Díky, veliteli."

Jestli je nějaká možnost jednotku zachránit, měli bychom se jí chytit. Sice bych do takové nebezpečné situace válečníky neposílal, ale nebudu jim to zakazovat, když o takovou akci sami požádají.

"Pilot druhého transportu k veliteli. Naléhavé! Řítíme se dolů."

"Hlášení!"

"Asi se nám porouchalo manévrování, když se k nám chtěla připojit loď. Porucha je vážná a nejde opravit. Ztrácíme se z orbity a po vstupu do atmosféry asi vzplaneme."

"Rozumím!"

Jeden transport! Zničený! Tahle možnost mě nikdy nenapadla.

"Rahm volá raketoplán. Nepokoušejte se, opakuji, nepokoušejte se připojit k transportu. Neznámá porucha na vašich strojích zničila druhý transport. Pokuste se přistát u mraveniště a vyzvednout útočné týmy."

Jejich potvrzování jsem si nevšímal. Piloti raket věděli stejně dobře jako já, že jejich loď nejsou sestrojeny k pozemnímu přistávání. Můj rozkaz byl oproti čekání v prostoru, kde jim dojde vzduch, jen přijatelnější možností.

"Tady Zur, veliteli. Zničili jsme všechny cíle ve čtvrtém mraveništi, začínáme se stahovat. Zatím máme padesát devět procent ztrát."

"Rozumím."

Všechna mraveniště už se mi ohlásila. Kromě jednoho.

"eRahm volá Kah-Tu. Jak jste na tom?"

Žádná odpověď.

"Rahm volá velitele letounu u třetího mraveniště. Podejte hlášení."

Žádná odpověď.

"Rahm volá jakéhokoli válečníka z útočné jednotky třetího mraveniště. Jak jste na tom?"

Žádná odpověď.

Zachránit opuštěnou jednotku třetího mraveniště se nepodařilo.

Kapitola desátá

Ztráta transportu vážně změnila naše výpočty pro vyzvednutí. Místo původních třiceti procent můžeme nyní dopravit zpět na koloniální loď pouze dvacet procent naší armády. I přes ztrátu celých dvou útočných týmů tu bezpochyby budeme muset nějaké válečníky nechat.

Vydal jsem poslední rozkaz této války.

"Rahm všem velitelům útočných týmů a zastupujícím velitelům. Útok jsme úspěšně dokončili. Vaše požadavky týkající se vyzvednutí adresujte přímo pilotům transportu. K maní jsou jen transporty jedna a tři."

Jakmile potvrdili příjem, odešel jsem z kontrolního oddělení a zamířil do své ložnice.

Teď už jsem rozuměl tomu, proč měli planetární velitelé jít před útokem a neměli velitelství podávat zprávy před svým návratem na koloniální loď.

Přestože jsem v téhle válce proti nepříteli jedinkrát fyzicky nepozvedl zbraň, cítil jsem se víc vyčerpaný než po kterémkoli předchozím úkolu. Začínal jsem věřit tvrzení techniků a vědců, že mohou být vyčerpaní úplně stejně jako válečníci i přesto, že se bitvy nikdy přímo neúčastní.

Stejně jsem ale hned neusnul. Místo toho jsem se přistihl, že uvažuji o nějakých otázkách.

Za jakých okolností mě opět probudí? Bude ode mně velitelství vyžadovat podrobné hlášení? Když vezmeme v úvahu, že válka proti koalici je opravdu skončená, zúčastním se ještě kolonizace nových planet? Nebo to bude tak, jak předpověděl Zuř, že mě opět vzbudí jen v případě, kdy by proti impériu stál nějaký silnější druh?

Zuř! Najednou mě napadlo, že jeho jednotka dokončovala misi jako poslední. Logicky jsou tedy posledními, kteří přežili a měli být vyzvednuti a tím pádem je velice pravděpodobné, že tam všichni nebo někteří z nich budou muset zůstat.

Přežije také Zur? Nebo tam zůstane opuštěný s ostatními ztrátami?

Najednou jsem zjistil, že mě tyto otázky zajímají stejně málo jako... jako jestli se vyvine druh inteligentních teplokrevníků, nebo ne. Jsem Tzen a válečník a úspěšně jsem vykonal svou službu impériu.

Usnul jsem.

Z JIŽ VYŠLÝCH TITULŮ SI AŽ DO ROZEBRÁNÍ ZÁSOB MŮŽETE OBJEDNAT:

Robert van Gulik.- Tygr loví v noci; Gibon přichází zrána .. 99,-

- Robert van Gulik - Strašidelný klášter.....69,-
 Robert van Gulik - Soudce Ti v akci.....110.Robert van Gulik - Básníci a vražda.....120,-
 Robert van Gulik - Tykev a náhrdelník.....120,-
 Robert van Gulik - Fantom chrámu110,-
 Robert van Gulik - Slavné případy soudce Ti139,-
 Robert van Gulik - Záhada Čínského hřebíku110,-
 Robert van Gulik - Záhada čínského zlata115,-
 Robert van Gulik - Vražda v Kantonu.....120,-
 Robert van Gulik - Vraždy na finském jezeře139,-
 Robert van Gulik - Pavilon se smuteční vrbou (říjen 98) . 139,-všechny tituly jsou vázané
 Knihy od známého holandského spisovatele přibližují detektivní příběhy ze staré Číny, spojené ústřední postavou soudce Ti. Mistrně popsané prostředí a napínavé rozluštění záhadných vražd - to jsou devizy světoznámého detektivního autora, jehož romány čtou jedním dechem čtenáři v mnoha zemích.
 R. Asprin -Další prima mýtus89,-
 R. Asprin - Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka ____ 89,-
 R. Asprin - Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze 59,-
 R. Asprin - Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder ____ 59,-
 R. Asprin - Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo..... 65,-
 R. Asprin - Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka ____ 89,-
 R. Asprin - M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak .. 89,-R. Asprin - Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Pervekty89,-
 R. Asprin - M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny ... 99,-
 Robert Asprin -10. díl (říjen 98).....99,-
 všechny tituly jsou brožované
 Fantasy okořeněná notnou dávkou humoru od vedoucího představitele nové generace amerických spisovatelů fantasy, jehož kromě "mýtické" série proslavil také cyklus Světa zlodějů.
 Robert Asprin - Válka hmyzu (cca 220 str., červen 98) cca 120,-

OBJEDNÁVKOVÝ LIST

- Čaroděj z Ohňové hory 65,- ks.....
 Citadela chaosu 80,- ks.....
 Prokletý hvozd 65,- ks.....
 Raketoplán Poutník 65,- ks.....
 Město zlodějů 80,- ks.....
 Labyrint smrti 80,- ks.....
 Ostrov ještěřího krále 55,- ks.....
 V bažinách škorpiónů 55,- ks.....
 Jeskyně sněžné čarodějnice 80,- ks.....
 Pekelný dům 80,- ks.....
 Talisman smrti 60,- ks.....
 Vesmírný zabiják 80,- ks.....
 Fantom ulice 65,- ks.....
 Chrám zkázy 65,- ks.....
 Ketherské bratrstvo 65,- ks.....
 Krvavá moře 65,- ks.....
 Najdi SMRT 80,- ks.....
 Vzbouřená planeta 80,- ks.....
 Démoni z hlubin 80,- ks.....
 Samurajův meč 80,- ks.....
 Zápas mistrů 80,- ks.....
 Komando robotů 80,- ks.....
 Masky moci 80,- ks.....
 Strašlivý netvor 90,- ks.....
 STEVE JACKSON: MAGIE
 Napříč Shamutantskou pahorkatinou 99,- ks.....
 Kharé - bašta zla 79,- ks.....
 Sedm mystických Hadů 89,- ks.....
 Koruna králů 119,- ks.....
 Jméno
 Ulice.....
 PSČMísto ...
 telefon

Phyllis Elsenstein - Čarodějův syn.....155,-

Fantasy román. Matka - mocná čarodějka, otec - mocný čaroděj. Nepřátelé na život a na smrt. A jejich syn? Přečtěte si jeho napínavá dobrodružství a předtím se raději pořádně nadechněte, aby vám do poslední strany stačil dech... ' brož., 424 stran

Dan Simmons - Modlitby ke zlomeným kamenům.....170,-

Kniha je doslova základním kamenem Simonsovy nadmíru úspěšné kariéry spisovatele. Kniha samotná dostala nejen cenu Bra-ma Stokera za nejlepší sbírku krátkých povídek roku 1991, ale přinesla i mnoho námětů, které autor později rozpracoval do stejně úspěšných románů, jakým je například Doba mrchožroutů. Brož., 410 stran

Dan Simmons - Pfseň Kálí140,-

Příběh amerického spisovatele, který na služební cestě do Kalkaty naráží na starý kult uctívající bohyně Kálí. Cena Word fantasy award za rok 1986

První prvotina (první autorův román), která Močenu v historii získala. 290 stran, brož

Dan Simmons - Endymion (600 str., květen 98) ____cca 220,-

Dan Simmons - Endymion rising (cca 600 str., březen 99)cca 220,-3. a 4. díl slavné série. Pokračování románů Hyperion a Pád Hyperionu.

Dan Simmons - Doba mrchožroutů

Horrorový román s vynikající zápletkou o skupině čtyř duševních upírů a jejich snaze o ovládnutí jeden druhého. O člověku, který se je snaží zastavit. Děj začíná v koncentračních táborech za druhé světové války a skáče od jednoho období minulosti všech čtyř postav až do přítomnosti. Kniha rozpracovává a rozšiřuje stejnojmennou povídku a vyjde ve třech dílech pod názvy Zahájení, Střední hra a Koncovka.

1. díl - Zahájení, brož., cca 300 stran.....140,-

2. díl - Střední hra, brož., cca 300 stran140,-

3. díl - Koncovka, brož., cca 500 stran190,-

Objednávky zasílejte na adresu:

PERSEUS publishing, s.r.o.

Koterovská 9, 30149 Plzeň, tel./fax:019/7430 151

Robert Asprin Války hmyzu

Z anglického originálu

THE BUG WARS

přeložila Helena Emmerová

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Filip Cubr

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Luboš Falout

Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.

jako svou 82. publikaci

Plzeň 1998, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 129 Kč.

ISBN 80-86030-46-6